Barbara Hannay

A koszorúslány

Romana különszám – 2010 41. kötet

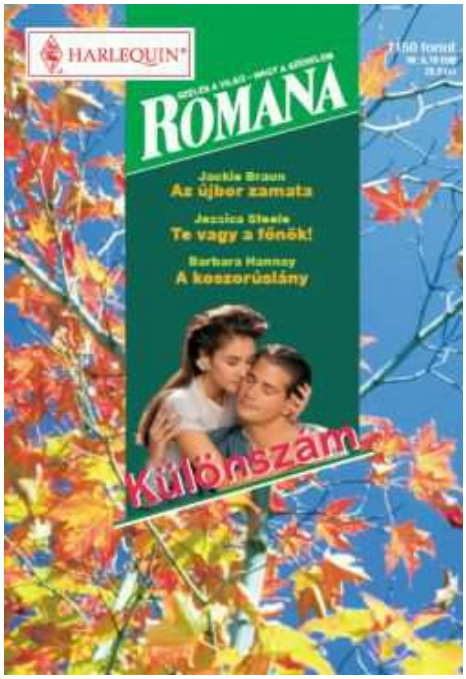

Mark a barátja esküvőjére utazik Ausztráliából a messzi Angliába, ahol szenvedélyes éjszakát tölt együtt a csinos koszorúslánnyal. Sophie nemsokára rájön, hogy a kaland nem maradt következmények nélkül. Úgy érzi, tartozik annyival születendő gyermeke apjának, hogy értesíti a történtekről…

1. FEJEZET

A férfiak egész nap a marhákat terelték össze a poros hőségben, ám most végre ott ülhettek a tábortűz körül. Mark Winchester kissé hátrébb húzódott tőlük, és hátat fordított az embereinek. Tekintetét végigjártatta a végtelen, fűvel borított messzeségen, egészen a távolba vesző vöröslő dombokig.

Az emberek csak megrántották a vállukat. Mark volt a főnök, a Coolabah Waters nevű farm tulajdonosa. Mindannyian tudták, hogy egyedül szeret megbirkózni a bajaival.

Mark csak állt ott zsebre dugott kézzel, és örült, hogy a hajcsárok nem tudnak olvasni a gondolataiban. Azok ugyanis egyetlen nő körül keringtek. Mark maga sem akarta elhinni. Az újonnan vásárolt legelőin állt, miután egybeterelték a marháit, és nem tudott szabadulni a fiatal nő emlékétől, akivel hat héttel ezelőtt ismerkedett meg Londonban.

Az ő élete itt zajlott, az isten háta mögött. Itt, ahol a gulyáival és a földjeivel foglalkozott, amelyek a megélhetését biztosították. Eddig csak a lóversenyeken élvezte a hölgyek társaságát, vagy amikor néha-néha bement a városba.

Még a marhatereléssel töltött kemény munkanap után is maga előtt látta Sophie-t rózsaszín koszorúslányruhájában, kezében ugyanolyan színű virágokból álló csokorral. Nem tudta elfelejteni meleg tekintetét, édes mosolyát és finom bőrét sem.

Őrültség! Végtére is csupán egyetlen éjszakát töltöttek együtt. Búcsúzáskor egyetértettek abban, hogy nem lesz folytatás. A férfi legnagyobb meglepetésére ugyanolyan hanyagul csengett a hangja, mint a lányé. Mintha az együtt töltött éjszaka pusztán valami hétköznapi esemény lett volna a számára.

Másnap visszarepült Ausztráliába. Búcsúcsókok és felesleges ígéretek nélkül.

Most pedig milyen butaság, hogy kínozza ez a szüntelen vágyakozás!

Hé, főnök!

Mark megfordult a kiáltásra.

– Telefonon keresik – hadonászott a fiatal munkás a műholdas telefonnal a kezében. – Egy angol akcentusú nő!

Mark önkéntelenül is összerezzent, a tűz körül ülő férfiak halk mormolása pedig elnémult. Az egyik ember, aki éppen a nyergét foltozta, megállt mozdulat közben, mire a tű jószerével beledöfött a levegőbe. Minden szempár kíváncsian szegeződött Markra.

Ő pedig pontosan tudta, mire gondolnak a többiek: miért hívná fel egy angol nő éppen itt, a világ végén a főnököket?

És ő maga is ugyanezen tűnődött. Elegendő volt a *nő* és az *angol* szó, hogy az egekbe szökjön a pulzusa, elakadjon a lélegzete.

De Sophie nem hívhatja. Az egyetlen személy, aki Angliában ismerte a számát, az a barátja, Tim, aki viszont tudta, hogy csak a sürgős hívásokat kapcsolják ki a prérire.

Ha pedig egy nő sürgősen el akarja érni, akkor az csak Tim felesége, Emma lehet. Mark azért repült legutóbb Angliába, mert Tim felkérte esküvői tanúnak. A múlt héten kapott tőlük egy e-mailt: szerencsésen visszatértek a mézeshetekről, és most belevetik magukat a házaséletbe. Történt volna velük valami?

Mark kifejezéstelen arccal vette át a telefont. Remélte, hogy a férfiak nem veszik észre rajta, mennyire rémült. Emma csak akkor hívná fel a műholdas telefonon, ha valami baleset történt. Már a gondolatra is görcsbe rándult a gyomra. Hátat fordított az embereinek, majd a fülére szorította a kagylót.

– Mark Winchester, tessék.

– Halló? – szólt bele egy ideges női hang a vonal másik végén. Elég rossz volt a kapcsolat. – Mark Winchester?

– Igen, az vagyok. – A férfi tekintete a szarvasmarhák vörösesbarna hátán nyugodott. Hangosabban beleszólt a telefonba: – Te vagy az, Emma?

– Nem, Sophie vagyok, Sophie Felsham.

A férfi hajszál híján kiejtette a kezéből a készüléket. Szíve a torkában dobogott.

– Nem számítottál rám, ugye? – folytatta a lány elbizonytalanodva.

Mark futólag a munkásokra nézett, de rögtön el is kapta róluk a pillantását. Tudta azonban, hogy hegyezik a fülüket, mert egy szót sem akarnak elszalasztani.

Mark elnyomta magában a késztetést, hogy felugorjon egy ló hátára és ellovagoljon a dombok közé, ahol zavartalanul beszélgethetnek. Ehelyett kissé távolabb ment a táborhelyüktől. Csizmája talpa alatt megcsikordultak az apró kavicsok, és csodálatos módon a telefonban is tompult kissé a recsegés.

– Ez ám a meglepetés, Sophie! Minden rendben?

– Igazából nem.

A férfit nyugtalanság fogta el.

– Ugye nem történt semmi Timmel és Emmával? Jól vannak?

– Ó, igen, remekül vannak. De attól tartok, mégis rossz, hírt kell közölnöm veled. Legalábbis kétlem, hogy örülnél neki.

A láthatáron narancsvörös fényben tündökölve lebukott a nap a dombok mögött. Mark maga elé képzelte a földgolyó másik oldalán álló Sophie-t. Bájos arcát, csillogó, fekete haját, szürke, aggodalmas tekintetét és büszkén felszegett állát.

– Mi történt?

– Gyereket várok.

Markban megállt az ütő. Hátán jeges borzongás futott végig. Hz nem lehet igaz!

– Annyira sajnálom, Mark! – A lány fátyolos hangjából érződött, hogy órákig sírt.

Mark levegő után kapkodott. Szóhoz sem bírt jutni. A háta mögött elrikkantotta magát a szakács:

– Kész a vacsora!

A férfiak mind felkászálódtak a tábortűz körük Lépések zaja hangzott, aztán az evőeszközök csattanása. Enyhe szellő fújt át a fűszálak között, és megrázta a főzőkunyhó hullámpala tetejét. A világ csak ment tovább a maga útján, miközben egy fiatal nő sírni kezdett Angliában.

– Én… Nem értem… – Mark még messzebbre ment a táborhelytől. – Hiszen védekeztünk!

– Tudom – hagyta helyben zokogva a lány. – Valami… mégis balul ütött ki.

A férfi lehunyta a szemét. Lebénult a gondolatra, hogy ez a csodálatos angol koszorúslány gyereket vár tőle.

– Biztos vagy benne? Nem lehet, hogy tévedsz?

– Biztos vagyok, Mark. Tegnap voltam az orvosnál.

Meg akarta kérdezni Sophie-t, miért annyira biztos benne, hogy tőle van a gyerek, de nem bírta rászánni magát. A lány már így is szörnyen zaklatottnak tűnt.

– Hogy érzed magad? – kérdezte inkább. – Úgy értem, vannak panaszaid?

– Nem, nincsenek, egész jól vagyok.

– Volt lehetőséged… – A vonal megint rosszabb lett, a sercegés felerősödött.

Sophie válaszolt valamit, ám a férfi nem értett belőle egy szót sem.

– Nem hallom, amit mondasz. – Még távolabb ment, és megrázta a készüléket. Mondat közben ismét meghallotta Sophie hangját.

– …azt gondoltam, hogy talán meglátogathatnálak. Beszélnünk kellene.

– Igen… – Mark körülnézett. Jól értette? Ide akar jönni Ausztráliába? A szavannára? – Még egy hétig kint kell lennem a gulyával. De mihelyt hazaérek, felhívlak. Akkor megbeszélhetünk mindent.

A vonal ismét recsegni-ropogni kezdett, és a férfi nem tudta, értette-e Sophie, amit mondott. Aztán egyszerűen megszakadt az összeköttetés.

Besötétedett. Lent, a pataknál cirpeltek a kabócák. A hőmérséklet érezhetően csökkent, mint mindig, amikor a pusztaságban beköszönt az éjszaka. Mark megborzongott, de ezúttal nem a hidegtől.

Gyereke születik! Apa lesz…

Ismét maga előtt látta a vidám, csinos Sophie-t a rózsaszín ruhában, ragyogó tekintetét, zavart mosolyát és finom bőrét. És emlékezett szenvedélyes csókjaira is…

És most anya lesz, pedig valószínűleg nem éppen erről álmodozott. Ebben Mark biztos volt.

Tanácstalanul ingatta a fejét, és félrerúgott az útból egy kavicsot. Az egy dolog, hogy a világ másik végén is kísérti a lány képe. De megtudni, hogy gyereket vár tőle, egészen más dolog.

Sophie, az előkelő Sir Kenneth és Lady Eliza Felsham lánya Londonból meg a Coolabah Waters-i marhapásztor Ausztrália vad pusztáiról… és ők ketten gyereket várnak. Ez vicc. Sőt, nagyon buta vicc!

Sophie megmarkolta a pezsgőspoharát, és remélte, hogy az anyja fogadásán összegyűlt vendégek nem veszik észre, hogy egy kortyot sem iszik. Ma este nem akart kérdéseket.

Semmi kedve szembesülni azzal, mit szólnának a szülei, ha megtudnák, hogy útban van az unokájuk. Sir Kenneth és Lady Felsham unokájának nem szabad házasságon kívül a világra jönnie. De még ennél is rosszabb, hogy olyan férfi a gyermek apja, akit ő alig ismert, aki néhány ezer marhát terelgetve él a világ másik végén.

Sophie hátán már a gondolatra is végigfutott a hideg, amint maga elé képzelte szülei elképedt arcát, ahogyan mindezt tálalja nekik. De nincs mese, hamarosan megtudnak mindent. De nem ma este. Még túl korai lenne. Még nem érezte magát elég erősnek egy összetűzéshez.

Szerencsére az édesapja éppen a terem másik végében tartózkodott, izgalmas beszélgetésbe mélyedve egy bécsi karmesterrel. Édesanyja ugyancsak elfoglalt volt. Felszabadultan ücsörgött az egyik pamlagon, körülvéve az operavilág ifjú tehetségeivel, akik áhítattal csüngtek a szavain, amint élvezettel adott elő szórakoztató történeteket a Covent Gardenről és a Milánói Scaláról.

Sophie mellett pezsgősdugó pukkant, poharak csilingeltek, vidám nevetés csendült, és ő azt kívánta, bárcsak ne kellene itt lennie. Ám az anyja ragaszkodott hozzá.

– Sokat segíthet a karrierednek, drágám! Hiszen tudod, hogy az estélyeim után mindig rengeteg új ügyfeled van.

Ez vitathatatlan. De az új ügyfelek nélkül is a kelleténél több tennivalója akadt az elmúlt hetekben. Mégis eljött a fogadásra, de már rég megbánta a döntését.

Kimerült volt, és rosszul érezte magát. Ráadásul ebben a pillanatban Freddie Halverson közeledett felé célirányosan, aki köztudottan szörnyen unalmas alak. Itt az ideje menekülőre fogni.

Sophie feltűnés nélkül kisurrant a szalonból, felsietett a hátsó lépcsőn az első emeletre, onnan pedig lement a folyosóra. Besurrant a kis szobába, ahol tizenkilenc éves koráig lakott. Letette a pezsgőspoharát a komódra, majd leült a széles ablakpárkányra. Az üvegnek nyomta felhevült arcát, és csak nézte a londoni háztetők körvonalait. Legalább ezredszer próbálta elképzelni magát Mark Winchester ausztrál otthonában.

Egyáltalán hogy néz ki egy marhaterelő tábor a pusztában'? Sosem kedvelte a cowboyfilmeket.

Tizenkét unalmas óra telt el, amióta beszélt a férfival, és még mindig teljesen kimerültnek érezte magát. A beszélgetésük egyáltalán nem vezetett a várt eredményre, bár a férfi hangja megnyugtatta. Már majdnem el is felejtette, milyen mélyen és melegen cseng.

És akkor hirtelen megszakadt a vonal, éppen a legfontosabb résznél. Sophie elvesztette az önuralmát. Letette a telefont, és szabad folyást engedett a könnyeinek.

Most elfordult az ablaktól, és kihúzta magát. Eleget sírt már. Végtére is nem ő az első nő az emberiség történelmében, aki kétségek közt vergődik.

Az a gond, hogy nem csak saját magát sajnálta. Szinte jobban tájt, hogy Marknak fájdalmat kellett okoznia. És sajnálta a kisbabát is. Szegény kis poronty! Nem ő kérte, hogy megfoganjon egy felelőtlen nőtől és egy lefegyverző mosolyú, izgalmas idegen férfitól. Biztosan nem akar olyan szülőket, akik sosem tudják megadni neki a családi melegséget és szeretetet, amelyet pedig megérdemelne.

Ennek dacára szóba sem jöhetett az abortusz. Ezt akarta elmondani Marknak, és most jobban érezné magát, ha alkalma nyílt volna rá. A telefonbeszélgetés végére jottányit sem jutott előrébb. Sőt, előtte jobban érezte magát, mint utána…

Azóta pedig folyton azon tanakodott, nem vár-e túl sokat Mark Winchestertől. Végtére is alig ismerik egymást. Hat héttel ezelőtt volt egy kis kalandjuk, aztán mindketten mentek tovább a maguk útján. Sophie megpróbálta elfelejteni a férfit, és már majdnem sikerült is neki.

A sötétben átkulcsolta a térdét, és felsóhajtott. Látta maga előtt Markot, sötétbarna szemét, nyílt tekintetét. Emlékezett rá, milyen magas és széles vállú, milyen barna a bőre, milyen csillogó a sötétbarna haja. Ahogyan rá nézett tánc közben… A férfi szeméből sugárzó vágyakozás meglódította a szívverését.

És természetesen emlékezett mindenre, ami ezt követően történt. Kezének meleg érintésére, a csókjai nyomán fellángoló tűzre. Még most is elöntötte a forróság, teste remegett, akárcsak azon a sorsdöntő éjszakán.

Halkan kopogtattak az ajtón, aztán ki is nyílt.

– Itt bujkálsz, Sophie?

– Emma, de jó, hogy itt vagy!

Ő volt az egyetlen, akinek Markon kívül mesélt a babáról. Sophie felugrott, és szívélyesen arcon csókolta barátnőjét.

– Nem is vártalak ma este. Nincs jobb dolgotok Timmel?

– Nincs, ha a legjobb barátnőmnek szüksége van rám.

Sophie felkapcsolta az egyik lámpát, amitől az időközben vendégszobává átvedlett gyerekszoba sejtelmes fénybe burkolózott. Annyira másképp hatott, mint régen; most olyan rendezett és rideg volt. Szerencsére ma este egy vendéget sem szállásoltak el benne.

– Felhívtad Markot? – puhatolózott Emma óvatosan.

– Igen – sóhajtott nagyot Sophie. – De elég kiábrándító volt. A vonal recsegett-ropogott, és megszakadt, mielőtt bármi fontosat megbeszélhettünk volna.

– És hogyan fogadta a hírt?

– Nem is tudom. Eléggé kiborult.

– Ez természetes – bólogatott a barátnője. Leült a keskeny ágy szélére, lerúgta a cipőjét, és maga alá húzta a lábát, ahogy gyerekkorában is tette. – Jól kiboríthattad szegényt.

– Igen. – Sophie visszaült az ablakpárkányra, és újra átélte a sokkot, amelyet akkor érzett, amikor a nőgyógyásza közölte vele a terhességét. Természetesen nem kerülte el a figyelmét, hogy kimaradt a vérzése, de biztos volt benne, hogy valami más magyarázata van. Az orvos közlése teljesen kibillentette a lelki egyensúlyából.

A huszonegyedik században egy művelt nő nem kerülhetne ilyen helyzetbe, gondolta. Micsoda fejmosást fog ezért kapni az apjától!

– Fel a fejjel, Sox!

Gyerekkori beceneve hallatán mosoly suhant át az arcán, és elhessegette a szüleivel kapcsolatos borús gondolatait.

– Szerintem őrültség volt Markkal beszélnem, miközben kint van valahol a semmi közepén. Most várhatok egy teljes hétig, mire hazamegy, és újra beszélhetünk. De muszáj, mielőtt eldöntöm, mitévő legyek.

– És mit szeretnél?

Válasz helyett Sophie megforgatta ujjai között a barátnőjétől kapott medált.

– Hogy feleségül vegyen? – firtatta tovább Emma.

– Te jó ég, dehogy! – Talán elég buta volt ahhoz, hogy teherbe essen, de azért nem hitt a mesékben.

– Nem lenne túl könnyű megoldás, ugye?

– Olyan férfihoz hozzámenni, akivel még huszonnégy órát sem töltöttem el? – húzta fel Sophie a szemöldökét. – Nem lenne túl okos lépés. – Megvonta a vállát, és megpróbálta leplezni irigységét. Természetesen irigyelte barátnője boldogságát, aki férjhez ment, a hetedik mennyországban érzi magát Timmel, és *nem* terhes. – Tudnom kell, hogyan áll hozzá Mark. – Ajka enyhén megremegett, amikor arra gondolt, legutóbb is mennyire a férfi hatása alá került.

Emma felállt, és leült barátnője mellé a párkányra. Gondoskodón átkarolta a vállát.

– Majd elválik. Ha beszéltél Markkal, jobban fogod érezni magad. Mit mondtál, mit is csinál odakint? – ráncolta a homlokát.

Sophie a szemét forgatta.

– Összeterelik a marhákat. Kint van a pusztaság közepén.

Emma elmosolyodott.

– Nem olyan egyszerű őt poros és izzadt cowboynak elképzelni, ugye? Úgy értem, esküvői tanúként annyira lélegzetelállítóan festett. Még én is észrevettem, milyen jóképű, pedig alig tudtam levenni a szemein Timről.

– Igen – hagyta helyben Sophie, majd megint nagyot sóhajtott. – Éppen ez a gond. Hogy olyan lélegzetelállító volt. Ha nem szédített volna el, most nem lennék pácban.

– És ha Oliver nem lett volna olyan aljas gazember – fűzte hozzá Emma borúsan.

– Te is rájöttél?

– Persze. Hiszen egy idegennel kacérkodtál, hogy bebizonyítsd Oliver Pembletonnak, már nem okoz neked fájdalmat. Nem volt nehéz megfejteni, Sox. Általában nem flörtölsz senkivel ilyen gátlástalanul. De nem vehetem zokon tőled, hogy letámadtad Markot. Vonzó fickó. Minden nő irigyelt érte. És ahogy Oliver azzal a szörnyű új menyasszonyával előadta magát, egyszerűen borzalmas volt!

Sophie egy pillanatra megkönnyebbülést érzett, amiért Emma megértette, milyen letaglózva érezte magát azon az estén, amikor Oliver felbukkant a milliomos örökösnővel az oldalán, aki ráadásul azt a zafírgyűrűt viselte, amelyet a férfi eredetileg neki szánt.

Gyakorlatilag minden esküvői vendég tudta, hogy Oliver felbontotta az eljegyzésüket. A többség megpróbálta leplezni nyilvánvaló együttérzését, de ettől ő csak még jobban szenvedett. Sértett büszkeségében megjátszotta a féktelen jókedvet.

– Még mindig dühös vagyok, amiért anyám meghívta az esküvőre – mondta Emma felháborodottan. – Amikor felbontotta veled az eljegyzést, azonnal kihúztam a vendéglistáról. De valahogy visszakönyörögte magát, a finom kis barátnőjével együtt.

– Hogy borsot törjek Oliver orra alá… ez nem ok arra, hogy egy másik férfitól teherbe essek – ellenkezett Sophie. – A szüleimet ezzel nem tudnám meggyőzni. És a gyerek sem fogja később beérni ilyen magyarázattal.

Közben pontosan emlékezett rá, hogy abban a pillanatban, amikor belenézett Mark Winchester sötét szemébe, ködbe veszett minden Oliverre vesztegetett gondolata. A múlt egyszeriben véget ért, és egyedül a jelen számított. Egyik percről a másikra fülig beleszeretett a magas, sötét hajú ausztrál férfiba. Olyan volt, mintha hosszú álomból ébredne, és ez a mindent elsöprő érzés teljesen hatalmába kerítette az érzékeit.

Amikor Markkal táncolt, az egész testét olyan izgalom járta át, amelyet azelőtt sosem érzett. A legszívesebben szakadatlanul csak simogatta volna a férfi napbarnította testét, és gondolatai csak akörül forogtak, milyen lenne érezni a férfi ajkát a száján.

– Tehát mindenféleképpen meg akarod tartani a babát? – kérdezte Emma.

– Igen.

– Csodálatos!

Tényleg az lenne? Sophie azt kívánta, bárcsak jobban örülne az anyaságnak. Alapjában véve még mindig nem tudta elhinni. Nagyot sóhajtott.

– Amikor ma beszéltem Markkal, mondtam neki valami butaságot. Azt javasoltam, hogy elmehetnék hozzá.

– De hiszen ez fantasztikus ötlet! Reméltem, hogy megteszed. Tegnap este említettem is Timnek…

– Elmondtad Timnek?

– Sox, ő a férjem, a te barátod, és Mark legjobb cimborája. Mindkettőtök miatt aggódik. Olyan messze vagytok egymástól, mintha két különböző bolygón élnétek. Tim szerint ha együtt lennétek, akkor megtalálnátok a megoldást. És én egyetértek vele.

– Szóval szerinted oda kellene repülnöm?

– Mindenképpen. Ilyen távolságból lehetetlen mindent megbeszélni.

Emmának igaza volt. És legalább viszontlátja Markot. Talán utána erősebbnek érzi majd magát a szüleivel vívandó csatához is.

És még mindig van egy kis esélye, hogy ő és Mark, amikor viszontlátják egymást… talán…

Vigyázz, Sophie! Ne felejtsd el, mi történt Oliverrel! Ne álmodozz Markról!

– Sox! – rángatta vissza Emma hangja a valóságba. – A jövődről van szó meg Markéról és a kisbabáéról. Ilyesmit nem lehet ilyen messziről megtárgyalni.

– Persze, igazad van – adta meg magát Sophie. – Majd elgondolkozom rajta.

Emma lecsusszant a párkányról, és visszabújt fekete-ezüst szandáljába. Aztán megcirógatta barátnője arcát.

– Hallgass a jó öreg Emmára, kicsim! Ha van olyan helyzet, amiről egy férfinak és egy nőnek szemtől szemben kell beszélnie, akkor az a terhesség.

– Ez igaz – bólintott Sophie.

– Marion Bradley éppen állást keres. Helyettesíthet az ügynökségeden egy-két hétig. Jól csinálná, hiszen ismered. Ha lehetősége lenne, át is venné az egész ügynökséget.

– Jó tudni. Észben tartom.

– Minden rendbe jön. – Emma a karórájára pillantott. – Vissza kell mennem Tinihez. Megígértem neki, hogy nem maradok öt percnél tovább.

– Akkor siess, és engeszteld ki! Köszönöm, hogy idejöttél.

Emma mosolygott.

– Majd mondd el, hogyan döntöttél!

2. FEJEZET

A majdnem teljesen kerek hold kibújt a felhők mögül, és hideg, tejes tényével besugározta a marhapásztorok táborhelyét. Mark megpróbált nyugalmat lelni a megszokott környezetben.

Látta az alvó munkások körvonalait. Kemény fickók voltak, akiknek meg sem kottyant, hogy egész nap hőségben és porban kell lovagolniuk. Mark megbabonázva tekintett fel az éjszakai égboltra, nézte az ismerős csillagképeket, amelyeket már annyiszor megcsodált életében. Minden a helyén volt, ahol az évnek ebben a szakában lennie kellett az Orion, a Dél Keresztje és a Tejút…

Torkából mély sóhaj szakadt fel. Huszonnégy órája volt, hogy feldolgozza a Sophie-tól hallott hírt. Még mindig nem tudta felfogni, hogy az őt körülvevő világ nem zuhant ugyanolyan káoszba, mint a lelke.

A lány gyereket vár tőle! És ő pokolian bűnösnek érezte magát.

Mitévő legyen? Mark még azt sem tudta, Sophie meg akarja-e tartani a babát.

Ez természetesen a lány döntése, de ő remélte, hogy megtartja a gyereket. Támogatni fogja őket. Helyesen fog cselekedni.

Bárcsak be tudták volna fejezni a beszélgetésüket… De lemerült az az átkozott akkumulátor, és ezért is magát hibáztatta. Most pedig ott feküdt a hálózsákban a kemény, vörös földön, és nem tudta elhessegetni a gondolatait a lányról. A szépsége beleégett a szívébe. Minden egyes testrésze mély vágyakozást keltett életre benne… A fény a szemében, hangjának dallamos csengése, amikor nevetett, fehér, puha bőre, tánc közben a csábítóan karcsú teste.

És aztán az ágyban…

Mark nyugtalanul hánykolódott a hálózsákban. Miért kínozza magát ezekkel az emlékekkel? Sophie pillanatnyilag bizonyára minden, csak nem boldog. Egyetlen szenvedélyes éjszaka felforgatta az egész életét.

Mihelyt hazaér, a lány tudtára kell adnia, hogy semmi értelme ideutaznia.

Más körülmények között fantasztikus lenne, ha meglátogatná. Ha nyaralni jönne, folytathatnák ott, ahol abbahagyták. De Sophie most terhes. A pokolba is! Biztosan valami tartós kapcsolatban reménykedik.

A férfi élete egyszerűen túl kemény, a világa túl idegen és elszigetelt egy állapotos, városi angol nő számára. Vezetnie kell a vállalkozását, ami azt jelenti, hogy gyakran távol kell lennie az otthonától. Sophie pedig biztosan nem szeret sokáig egyedül lenni. A hőség és a por, a nagy távolságra lévő kórházak, üzletek meg éttermek sem teszik vonzóbbá a környéket. És a közvetlen közelben nem laknak más asszonyok, akikkel egy kicsit el lehetne csacsogni.

Tehát sokkal ésszerűbb lenne mindent telefonon tisztázni. Küldhet neki pénzt, és néha-néha Sophie eljöhetne hozzá nyaralni a gyerekkel.

Ez az egyetlen lehetőség. A férfi kész volt bármiféle támogatást megadni neki. De a lánynak akkor is Londonban kell maradnia.

Sophie dohányzóasztalán utazási prospektusok, repülőgép-menetrendek és ausztrál térképek hevertek a nővérei következő koncertjének szórólapjai mellett.

Sophie a legidősebb lánytestvére, Alicia elegáns fekete-fehér fényképét nézte. A nővérei tehetséges zenészek voltak, akárcsak a szüleik, és mindketten meredeken ívelő karriert futottak be. Egyikük sem kerülhetett volna ilyen slamasztikába.

Ő volt a legfiatalabb a Felsham nővérek közül. Csinos volt, de túlságosan is álmodozó. Nem tudott annyira figyelni a zeneórákon, ahogyan Alicia és Elspeth. Nem is érezte elhivatottnak magát arra, hogy olyan híres legyen, mint a szülei. Emma úgy vélte, hogy már régóta nem is versenyzett a nővéreivel, mert attól tartott, hogy úgysem rúghat labdába mellettük.

Most pedig ezzel a nem kívánt terhességgel örökre magára vette a család fekete bárányának szerepét. Sophie megcsóválta a fejét, mintha ezzel elűzhetné a borús gondolatokat. Valahogy pozitív irányba kell terelnie ezt a negatív fordulatot. Ennyivel tartozik a gyermekének.

Természetesen félt. Teljesen idegen volt számára a gyerekekkel való foglalkozás. Egyúttal örült is. Jó anya akart lenni. Az ő édesanyjának mindig olyan sok dolga volt, különösen akkor, amikor a harmadik lányát a világra hozta.

Sophie szeretetteljes és türelmes anya akart lenni. Az ő gyerekét nem fogják elvárások nyomasztani, és boldog, szabad emberként fog felnőni. Olyan példásan fogja nevelni a kicsit, hogy a családból senki se bírálhassa.

Amikor erre gondolt, mosolyogva elvett az asztalkáról egy prospektust az ausztrál szavannákról. Amikor megtudta, hogy terhes, első ösztöne azt súgta, utazzon el Markhoz.

Vagy botorság lenne ilyen hosszú útra vállalkozni? Lehunyta a szemét, és maga elé képzelte a férfi erős testét, lebarnult bőrét, a szeme körüli nevetőráncokat, a mosolyát… és rögvest száguldani kezdett a pulzusa.

Ujjával körberajzolta a hasát, és önkéntelenül is elmosolyodott. A szíve alatt hord egy kisfiút vagy kislányt, aki talán egy napon hasonlítani fog az apjára, ugyanúgy fog nevetni vagy járni. Önálló személyiség lesz, akinek a boldogsága most az ő kezében nyugszik. És Markében.

Igaza lenne Emmának? Tartozik annyival ennek a babának, hogy meglátogassa Markot? De mi lesz utána? Mi lesz, ha beleszeret a férfiba, de ő elküldi, és összetöri a szívét? Az ezerszer rosszabb lenne, mint Oliver elutasítása.

Nem, még egyszer nem fogja feláldozni a büszkeségét. De talán okosabb lenne Londonban maradnia és szembenéznie a családjával, miközben egyre nagyobb lesz a pocakja?

Akkor inkább elrepül Ausztráliába…

Senki nem volt otthon. Sophie csodálkozva bámulta a lepergő festékréteget és az agyonkopott rézkopogtatót. Még egyszer elolvasta az erős faházra szerelt névtáblát: *Coolabah Waters.* Kétségtelenül ez Mark Winchester háza. De senki nem nyit ajtót. Hol lehet?

Egy pillanatra sem jutott eszébe, hogy a férfi talán otthon sincs. Tulajdonképpen már régen haza kellett volna térnie. A gondnok is úgy tájékoztatta a legutóbbi telefonhívásakor, hogy bármelyik nap hazajöhet. Most pedig egyiküknek sincs nyoma!

Még egyszer kopogtatott.

– Halló! Van itthon valaki?

Semmi válasz. A nagy ház belsejéből semmi zaj nem szűrődött ki. Csak a fűben zümmögtek a rovarok, és a távolból hallatszott egy magányos tehén bőgése.

A lány kétségbeesetten körülnézett. A postajárat, amely elhozta Wandabillából, már nagy port kavarva rég eltűnt a láthatáron.

Egyedül volt. Egyedül Ausztrália közepén, körülötte mérföldekre semmi a kopár földeken és a csupasz, sziklás dombokon kívül.

Miért nincs itt Mark?

Az Angliából Mount Isába vezető hosszú úton, majd az apró helyközi repülőgépen egyfolytában Markra gondolt. A wandabillai postahivatalban egy segítőkész asszony tanácsára a postajárattal ment Coolabah Watersre.

Most pedig nem tudta, mitévő legyen. Teljesen kimerült volt, és időközben kételkedni kezdett a döntésében, hogy helyes volt-e idejönnie. Ez a terv ugyanolyan butaság volt, mint az az ötlet, hogy Emma és Tim esküvője után felhívta magához Markot a szállodai szobájába.

Végül Tim győzte meg arról, hogy vállalkoznia kell erre az utazásra.

– Személyesen kell beszélned vele – erősködött. – Ilyesmit nem lehet telefonon megtárgyalni. Ráadásul tetszeni is fog neked Ausztrália. Igazán rendkívüli ország.

Ebben mindenesetre igaza volt, gondolta Sophie, és ismét végigjártatta tekintetét a kietlen tájon. Valamiképpen nem osztotta Tim lelkesedését a szikár, poros messzeségről.

Nem képzelte ilyen végtelenül magányosnak Mark házát. Természetesen tudta, hogy az ausztrál szavanna hatalmas és ritkásan lakott. De abból indult ki, hogy legalább egy falu vagy valami hasonló van a közelben.

Erőnek erejével legyűrte a rátörni készülő pánikot. Lábujjhegyre állt, és az ablakon át bekukucskált a házba. De egy régi függöny eltakarta a belátást, és csupán egy karosszék körvonalait tudta kivenni. A tolóablakot meg sem lehetett mozdítani, jóllehet rázta, ahogy csak bírta. Már majdnem betörőnek érezte magát.

A postajáratból már semmi sem látszott. Körös-körül néma csend honolt. Sem egy kocsi zaja, sem repülőgép zúgása, semmi.

Sophie leült a bőröndjére, és megpróbált gondolkozni. Ez az utazás lett volna élete legnagyobb baklövése? Mark akárhol lehet ezen az óriási birtokon. Sophie tudta, hogy a munkásaival már összeterelték a marhákat. De fogalma sem volt, milyen munkákkal jár ez, és hol tüsténkedhet Mark. Biztosan nem otthon ücsörög egész álló nap, feltéve a lábát az asztalra, és bámulva a fűben legelésző teheneit.

Ha valahol kint dolgozik, akkor hol az a férfi, aki a házáról gondoskodik? Amikor telefonon beszélt vele, egészen kedvesnek tűnt a skót akcentusával.

Ez az elhagyatott ház ellenben mindennek tűnt, csak hívogatónak nem. A veranda tiszta volt ugyan, de kopott. Az óriás agyagedényekben hervadtan kókadoztak a páfrányok. A házra már igazán ráférte volna egy kis frissítő festés, és a kert, amelyet aligha lehetett már kertnek nevezni, csupán egy sor gyengécske bokorból és kiszáradt fűből állt.

A lány a karórájára pillantott, és keservesen felsóhajtott. Éppen tíz óra volt. Londonban most éjfélre jár. Érthető, hogy kimerült, és nyomorultul érzi magát.

Amikor magas sarkú csizmájában lelépdelt a veranda lépcsőjén, fent hagyta csomagját a lépcső tetején. Otthon még jó ötletnek tartotta, hogy magas sarkú lábbeliben és kosztümben álljon Mark elé. Ám most, huszonhat órával és tizenkétezer mérfölddel arrébb fölöttébb nevetségesnek tűnt elegáns megjelenése. Nem csoda, hogy a postajárat vezetője olyan murisan rákacsintott. Valószínűleg ez volt a legmulatságosabb dolog, ami ezen a héten történt a környéken.

Közben megkerülte a házat, ahol rátalált egy hatalmas pajtára, a közepén több traktorral. Egy teremtett lelket sem látott. A háznak hátul is volt egy verandája, félig nyitott mosókonyhával az egyik végében. Az üvegezett ajtón át belátott a házba: nagy, régimódi konyhára esett a pillantása, amelyben antik szekrény és tömzsi faasztal állt. Minden nagyon rendezettnek és tisztának tűnt, még ha igen szerényen volt is berendezve.

A nagyhasú teáskannára egy cédula volt ragasztva. Valami üzenet lehet rajta?

Sophie az ajkába harapott. Már nagyon melege volt, és ha nem jut be igen hamar a házba, még a végén gutaütést kap. Erőteljesen megrázta az ajtót, és teljes testsúlyával nekitámaszkodott. Hasztalan.

Kétségbeesetten vette elő a mobiltelefonját. Egész Ausztráliában egyetlen embert ismert, és az Mark volt. De senki nem vette fel a műholdas telefont.

Ha lenne telefonkönyve, akkor most felhívhatná azt a segítőkész asszonyt a wandabillai postahivatalban. De sajnos eszébe sem jutott elkérni a telefonszámát.

Csak egyetlen lehetősége maradt. Be kell törnie, és ha Mark később felbukkan, mindent megmagyaráz neki.

A hátsó ajtó melletti lamellák elég lazának tűntek. Sophie habozás nélkül meghúzta az egyiket. Legnagyobb meglepetésére azonnal a kezében maradt, és felszabadult egy kis rés, amelyen keresztül bedughatta a kezét. Az ujja hegyével el is érte a zárban lévő kulcsot, és óvatosan elkezdte pöckölni, mire az nagy sokára végre elfordult, és kinyílt az ajtó.

Amikor belépett, elfogta a bűntudat, de rögtön el is hessegette. Végre főzhet egy csésze teát és lefeküdhet egy kicsit!

A nap lebukott a láthatáron. Sugarai fénylő rózsaszínre festették a fűszálak hosszú végét, amikor Mark lova felkaptatott az ismerős domboldalon. Két vadászkutya követte őket kis távolságból.

Ember, ló és kutya, mindannyian végtelenül kimerültek és boldogok voltak, hogy végre hazaérnek.

Az elmúlt két hét volt valószínűleg élete legnehezebb két hete. Túlhajszolta magát, így már csak egyet akart: hazaérni. Tulajdonképpen időben végezhettek volna a marhák összeterelésével és elszállításával, de akkor egy fiatal hajtó keresztülhúzta a számításaikat.

Pontosan egy héttel azelőtt, egy sötét, tiszta éjjelen a hajtó cigarettára gyújtott anélkül, hogy hátat fordított volna a karámnak, és a fiatal állatok pánikba estek. Másodpercek alatt átterjedt a félelmük az egész gulyára. Hatszáz marha tört ki és követte a vad vezérbikát vissza a szétszabdalt, bozótossal benőtt szavannába.

Majdnem egy hétig küszködtek a hajtók, mire ismét befogták az állatokat.

Az embert próbáló hét alatt mégis egyfolytában Sophie körül keringtek a gondolatai. Azt ígérte neki, hogy felhívja, és nem tudta betartani ezt az ígéretét. Csalódottságát az emberein vezette le. Keményen bánt velük. Ma azonban megengedte nekik, hogy rögtön Wandabillába lovagoljanak. Néhány nap a városban biztosan jót fog tenni nekik, mielőtt belefognak a következő munkába.

Közben már majdnem hazaért. A hívás, amelyet otthon el fog intézni, talán élete legfontosabb telefonbeszélgetése lesz.

Végre megpillantotta a farm épületét a rőtbarna táj közepén. Annyira jó volt újra itthon lenni! Csaknem három hét nyeregben töltött időt és a kemény földön, hálózsákban eltöltött éjszakákat követően, meg a kannákból való felületes mosakodás után már csak három dolognak örült előre: a forró fürdőnek a kádban, a tiszta ruhának és a friss, puha ágyneműnek.

Először azonban szorgalmas, hűséges állatairól gondoskodott. Lecsutakolta a lovát, utána enni és inni adott neki meg a kutyáknak is.

Aztán belépett a házba a hátsó ajtón, levette a csizmáját, és feltette a legfelső lépcsőfokra. A hátizsákját egyszerűen ledobta a mosókonyhában. Aztán lehámozta magáról átizzadt, poros ingét. A farmernadrágja annyira elkoszolódott, hogy azt is azonnal levette magáról. A jó forró fürdőre gondolt, és ettől elmosolyodott. A kiadós tisztálkodás után megkeresi a gondnokot, megiszik vele a verandán néhány üveg hideg sört, és beszámol neki a marhák viszontagságos összetereléséről.

Vacsora után pedig felhívja Sophie-t. Ha csak erre gondolt, hevesebben vert a szíve. A fejében ezerszer lejátszotta, mit fog neki mondani. De ez cseppet sem könnyítette meg a dolgát.

A legrosszabb az volt, hogy először Timet kell felhívnia, hogy elkérje tőle a lány számát. És természetesen Emma aligha tudja majd megzabolázni a kíváncsiságát… A csudába!

Be akart menni a fürdőszobába, de az ajtó el volt reteszelve.

Mi az ördög?

– Te vagy bent, Haggis? – kiáltott be. – Akkor ajánlom, hogy csipkedd magad, cimbora!

Rémült kiáltást hallott, aztán víz csobbanását és köhögést. Valaki kiáltott bentről, de nem értette, mit. Egy azonban biztos volt: nem Haggis az. És a hang félreérthetetlenül női volt…

– Ki van odabent? – kiáltotta rémülten Mark.

Sophie ijedten felugrott, mire majdnem megcsúszott a kádban. Az utolsó pillanatban nekitámaszkodott a csempézett falnak.

Majdnem egész nap aludt, és ébredéskor sokkal jobban érezte magát. Nem tudott ellenállni a forró víz csábításának. A fürdőszobaszekrény hátsó sarkában talált egy üvegcse levendulaolajat. Sosem vágyott jobban semmire, mint most egy nyugtató fürdőre.

És most itt van Mark Winchester! Az első pillanatban megkönnyebbülést érzett, hogy hallhatja a hangját, ám ez gyorsan szertefoszlott. Mark elég dühösnek tűnt.

Sophie megragadott egy nagy sárga törülközőt.

– Én vagyok az, Sophie Felsham.

– Sophie? – A férfi hitetlenkedő hangjában félreérthetetlenül ijedtség is csengett. – Mikor jöttél?

Sophie számtalanszor lefestette magában az első viszontlátást, és most minden másképp alakult.

Remegő kézzel maga köré kanyarította a törülközőt, és nagy nehezen összecsomózta a melle fölött.

– Annyira sajnálom, Mark! Senki nem volt itthon, és nem tudtam, mit tehetnék.

Amikor nem kapott választ, hangosabban beszélt:

– Azért jöttem ide, hogy lássalak. Hogy beszéljek veled.

Aztán kinyitotta az ajtót, mert értelmetlen volt csukott ajtón át beszélgetni.

Rossz ötletnek bizonyult. A szívverése egy pillanatra kihagyott. Mark anyaszült meztelen volt.

– Sajnálom – hebegte. – Nem tudtam…

A férfinak a szeme sem rebbent. Csak állt ott mozdulatlanul, akár egy meztelen istenség. Csupán a hallgatása árulta el zavarát. Aztán az arca egy szempillantás alatt lángba borult.

Sophie rémült kiáltással újra bevágta az ajtót. Felhevült arca elé kapta a kezét, és nekidőlt az ajtónak. Mark szemében a melegségnek még csak a szikráját sem fedezte fel. Valószínűleg rettentő mérges rá, amiért egyszerűen hívatlanul betoppant, aztán erőszakosan behatolt a házába.

Rossz néven veheti ezt tőle? Aligha. Sophie azt kívánta, bárcsak megnyílna alatta a föld, és ő felbukkanhatna a bolygó másik oldalán, Londonban.

Még sosem került ilyen kellemetlen helyzetbe. S jóllehet nyomorultul érezte magát, arra kellett gondolnia, milyen lélegzetelállítóan néz ki Mark. Abban a néhány kurta másodpercben minden érzéke magába itta a látványát: mellizmát, tökéletes szépségét és erős combját.

Hasztalan próbálta elfordítani tekintetét a férfi testéről.

Mark fojtott hangon szitkozódott. Szíve vadul vert a mellkasában, amikor feltépte a ruhásszekrény ajtaját, kivett belőle egy tiszta ruhát, és felhúzta piszkos, izzadt testére. Egy

darabig el fog tartani, mire magához tér a törülközőbe tekert Sophie Felsham látványától. A lány szemében ugyanazt a rémületet fedezte fel. És Mark lába mintha földbe gyökerezett volna.

Nagyot nyelt. Álmában sem gondolta volna, hogy a lány ide fog utazni, mielőtt megbeszélnék telefonon. Miért jött? Mit vár tőle?

Nem volt türelme begombolni az inget, hagyta csak úgy lógni a farmer fölött. Mezítláb lement a konyhába, ahol várakozása szerint Haggis tüsténkedett. A gondnok tartozik neki néhány válasszal! Ám a konyhát üresen találta.

Mégis isteni illatok terjengtek. Valami sercegett a sütőben, marhasült és gomba, ha nem csalt a szimata.

És akkor észrevette a teáskannán hagyott üzenetet. Homlokát ráncolva letépte róla, és elolvasta.

Mark!

A húgom, Deirdre súlyosan megbetegedett, ezért elutaztam hozzá Adelaide-he. Sajnos nem tudtalak elérni. Valami baj van a telefonvonallal. Sajnálom, cimbora, de tudom, hogy megértesz. Lefagyasztottam neked némi ételt, és itt hagyom Deirdre telefonszámát.

Bocs a hirtelen távozásért!

Haggis

Ui.: Valami fiatal angol né) telefonált. Látogatóba jön. Sok szerencsét!

Az üzenet már négy napja íródott. Mark megdörzsölte a halántékát, és eltűnődött, milyen meglepetések várhatnak még rá. Összetépte a cédulát, majd mérgesen behajította a szemetesbe. Miközben próbálta megemészteni a gondnok távozását és Sophie látogatását, lépteket hallott a háta mögött.

– Szabad a fürdő.

Mark megfordult: a lány állt ott, ki más is lehetett volna. A haja még csillogott a nedvességtől. Sötét fürtjei szépen keretezték sápadt, finom arcát. Egyszerű, fehér rövidnadrágot viselt szűk, piros pólóval és fehér szandállal.

– Akkor még egyszer: szia, Mark! – mondta félénken.

Az arca nem volt kifestve. Sápadtságában még nagyobbnak tűnt a szeme. És olyan döbbenetesen fiatal! Hihetetlenül karcsú volt, és Mark alig tudta elképzelni, hogy a lapos hasa kigömbölyödne a terhességtől.

A torka összeszorult.

– Tényleg sajnálom… – tört ki Sophie-ból. – Hiszen tudod. A fürdőszoba… meg ilyesmi.

– Felejtsd el! – mondta a férfi nyersebben, mint szándékozott.

Hogyan kezelje ezt a helyzetet? Egyszerűen csak nyújtson kezet a lánynak? Kérdezze meg tőle, jól van-e? Vagy ölelje át, ami az amúgy is zaklatott állapotában nem lenne különösen okos döntés?

Hevesen előrelépett, és csókot lehelt a lány arcára. Édes illat áradt belőle, sampon és egy leheletnyi… levendula?

– Örülök, hogy látlak.

Túlságosan is tudatában volt, hogy a nyitott ing alatt mennyire poros és izzadt a meztelen felsőteste. Bizonytalanul hátrébb lépett. Annyi kérdés tolakodott a nyelvére: Hogy utazott? Hogy van? Miért, jött ide?

– Annyira sajnálom, hogy bejelentés nélkül érkeztem – szabadkozott Sophie ismét. – De nem kellett volna már a múlt héten hazaérned?

A férfi kurtán bólintott.

– De, csak valami közbejött.

– Mi történt?

– A gulya egy része kitört, és kiszökött egy szinte járhatatlan területre. Jó kis fejtörést okoztak nekünk.

– Kemény munka lehetett – hagyta helyben a lány.

– Pontosan. – A férfi a papírkosárba dobott, széttépett üzenetre mutatott. – Sajnálom, hogy Haggis nem volt itt, amikor megérkeztél. El kellett mennie.

– Igen. Én is elolvastam.

Marknak hirtelen eszébe jutott, hogy a lány akár már napok óta is itt lehet.

– Tulajdonképpen mikor érkeztél?

– Ma reggel. A postajárat hozott el.

A férfi arcán hitetlenkedő mosoly suhant át, amikor elképzelte, hogyan érkezik meg az előkelő, londoni Sophie Felsham a poros Wandabillába, ahonnan megpróbál eljutni Coolabah Watersre.

– Remélem, nem bánod, hogy használtam a fürdőszobádat. Tudom, hogy van vendégfürdőszobád is.

– Semmi baj. – Mark alig bírta elviselni a lány szemében ülő félénkségét. – Nyugodtan használhatod. – Beletúrt poros hajába, ami emlékeztette rá, hogy ő maga is jócskán rászolgált már a fürdésre.

Sophie a nyakláncán függő aranymedállal játszott.

– Általában nem török be idegen házakba.

A lány szépsége annyira letaglózó volt, hogy Mark úgy érezte, önvédelemből le kell hunynia a szemét. Aztán Sophie a tűzhelyre mutatott.

– Megengedtem magamnak, hogy kiolvasszam és felmelegítsem az egyik ételt, amelyet a gondnokod lefagyasztott.

– Jól tetted.

Kényelmetlen szünet állt be. Mark azt latolgatta, megkérdezze-e egyenesen, mit vár tőle a lány. Kísérje el az abortuszra? Adjon neki pénzt? Vegye feleségül?

– Figyelj – kezdett bele, de aztán rögtön abba is hagyta, és jó nagy levegőt vett. – Muszáj sürgősen megfürödnöm. Utána beszélünk. – Elmosolyodott. – Fél Ausztrália pora rám tapadt.

– Persze, menj csak! – bólintott Sophie mosolyogva.

3. FEJEZET

Nem kellett volna idejönnie.

Amikor Mark eltűnt a fürdőszobában, Sophie egy pillanatra lehunyta a szemét.

Angliában teljesen más volt a férfi: vonzó, majdhogynem városias megjelenésű a sötét öltönyében, és sokkal közvetlenebb, nem olyan félelemkeltő, mint most.

Londonban még jó ötletnek tűnt, hogy ideutazzon, de most ostobán érezte magát. Úgy tervezte, hogy egy szállodában száll meg, aztán meghívja Markot vacsorára egy étterembe. Úgymond semleges területre, ahol nyugodtan megbeszélhetnek mindent…

Milyen sült bolond volt! Több mindent kellett volna kérdeznie Timtől. Meg kellett volna tudnia, mi vár rá az ausztrál prérin.

Most azonban itt volt, és már nincs visszaút.

Körülnézett. Ha már egyszer így alakult, akár hasznossá is teheti magát. Talán megteríthetné az asztalt. Az ősrégi konyhaszekrényben tányért és evőeszközt keresett. Vagy lehet, hogy Mark az étkezőben szokott vacsorázni?

Az étkező a másik oldalon volt, és a hátsó verandára nyílt. A ház mindkét oldalán elnyúló hatalmas ablakokon át friss szél fújt be, amitől elviselhetőbb volt a hőség.

A hatalmas helyiséget ronda zöldesbarna színnel festették le. Pontosabban véve az egész ház alig volt lakályosnak nevezhető, és olyan silányan rendezték be, akár egy szerzetes celláját.

Jócskán ráférte volna már egy általános felújítás. Kívül-belül festés, színes párnák, virágok, függönyök, néhány kép. Egy női kéz…

Gyorsan elhessegette a gondolatokat. Ugyanis ez a nő nem lehet ő. Mert egyet biztosan tudott: képtelen lenne itt élni.

Kinyitotta a konyhaszekrény oldalsó ajtaját, és talált egy köteg tiszta, de vasalatlan, ezeréves asztalterítőt. Siralmas.

Az egyik fiókban felfedezett egy piros terítőt a hozzá való szalvétákkal együtt. Ezek mellett döntött. Legalább színesek. Az ezüst evőeszköz pedig fényesre volt pucolva.

Ennek dacára nagyon elárvultan hatott a piros terítő a nagy, üres asztalon, Sophie elindult vázát és gyertyatartót keresni, hogy kicsit kedélyesebbé tegye az étkezőt.

De nem talált semmit.

Mark közben lezuhanyozva, megborotválkozva, tiszta ruhában állt a hálószobában, és a tükörben szemlélte magát. Nevetségesen idegesnek látszott.

Mit vár tőle Sophie? Azt reméli, hogy összeházasodnak? Aligha.

A férfi sosem képzelte el magát családos emberként. Voltaképpen vérbeli agglegény volt, aki nagyon sokat dolgozott. Csak ritkán ment nyaralni. A házasságról pedig sosem gondolkozott el igazán. Mindenesetre sosem találkozott olyan nővel, akivel ilyesmit el tudott volna képzelni. Olyan nővel, akit tényleg csodálna, akinek meg sem kottyan ez a kemény szavannai élet.

De az összes ausztrál nő közül, akikkel az, elmúlt években randevúzott, bármelyik jobban illett volna az életébe, mint ez a tejfehér bőrű, törékeny lány az ő londoni életstílusával.

Igen ám, de a többi nő nem hordja a szíve alatt az ő gyerekét!

Mark ismét a tükörbe pillantott. Aggodalmat és zavart olvasott ki saját, tekintetéből. Megfordult, és elhagyta a szobát.

Amikor felfrissülve, fehér ingében és laza, khakiszínű nadrágjában belépett a konyhába, olyan lélegzetelállítóan nézett ki, hogy Sophie alig tudta leplezni izgatottságát. Konyharuhával felfegyverkezve a tűzhelyhez sietett.

– Isteni illata van – kiáltott oda a férfinak a válla fölött, és felemelte a serpenyő fedelét. – A gondnokod aranykezű szakács.

Mark a csupasz konyhaasztalra nézett.

– Megterítek.

– Nem kell. Már megterítettem az étkezőben.

A férfi meglepetten felhúzta a szemöldökét.

– Vagy inkább a konyhában szeretnél enni? – hagyta félbe a nő idegesen a mozdulatot.

– Nem, az étkezőben tökéletes lesz – mosolygott Mark. – Sir Kenneth Felsham lányától nem is vártam mást.

Sophie megvonta a vállát, és félénken rámosolygott.

– Talán felnyithatnánk erre az alkalomra egy üveg bort – javasolta Mark, és követte Sophie-t.

– A bor jó ötlet, de attól tartok, én nem ihatok. – A pocakjára mutatott. – Nem tenne jót a babának.

– Igen, természetesen. Sajnálom. Én… én sem ragaszkodom a borhoz.

Most gúnyolódik vele? Sophie felnézett, és találkozott a pillantásuk. És már teljesen jelentéktelen volt, hogy a férfi akar-e bort vagy sem. Tekintetük fogva tartotta egymást, és neki le kellett ülnie, mert elgyengült a térde.

Te jó ég! Miért viselkedik úgy, mint egy szerelmes kamaszlány? Okosabbnak kellene lennie. Miért nem tanul a saját hibáiból?

– Biztos rosszul vagy még a hosszú repülőúttól – vélte a férfi barátságosan.

A lány bólintott. Hálás volt ezért a kifogásért. Lassan szedett magának a húsból és a gombából. Mark remélhetőleg olyan ember, aki előbb rendesen teleeszi magát, mielőtt fontos kérdésekről beszélgetne. Amikor felnézett, észrevette, hogy a férfi elgondolkozva néz rá a sötét szemével.

Sophie bizonytalanul a vacsorára mutatott.

– Biztosan nagyon éhes vagy. Ne hagyjuk kihűlni!

A férfi megjegyzés nélkül vett a tányérjára, majd jó étvággyal falatozni kezdett. Ám kisvártatva máris letette a villáját.

– Egész idő alatt azon tűnődöm, miért vállalkoztál erre a hosszú útra. Hiszen megígértem, hogy felhívlak, amint hazaérek.

– Tudom, Mark. – A lány nagyot nyelt. – Azt hittem, könnyebb lesz szemtől szemben beszélni. Nem akartam telefonon megtárgyalni olyan komoly témákat, mint a gyereknevelés meg a láthatás.

A szíve a torkában dobogott, és nem könnyítette meg a helyzetét Mark átható tekintete sem.

– Szóval megtartod a gyereket.

Csak nem azt akarta, hogy elvetessem?

– Igen.

A férfi szemében a megkönnyebbülés fénye gyúlt.

– És teljesen biztos vagy benne, hogy én vagyok az apja?

– Természetesen. Hogy kérdezhetsz ilyet egyáltalán? – kapkodott Sophie felháborodottan levegő után.

– Csak biztosra akartam menni – vonta meg a vállát Mark. – Elvégre máskor is csinálhattál ilyesmit.

– Mármint micsodát?

– Ugyan már, Sophie! Tudod, mire gondolok.

– Nem tudom.

A férfi kezdte kényelmetlenül érezni magát.

– Egyéjszakás kalandokra. Szexre idegen férfiakkal.

A nő megrázkódott, mintha pofon vágták volna. Annyira remélte, hogy a férfi is más szemmel nézi az együtt töltött óráikat! De ezek szerint ő túlértékelte azt az éjszakát, és nem is volt olyan romantikus.

Mark vonásai ellágyultak.

– Csak azt szeretném, hogy nyílt lapokkal játsszunk – magyarázta barátságosabb hangnemben.

– A te gyereked, Mark – emelte fel büszkén az állát Sophie. – Az egyéjszakás kalandok pedig nem az én stílusom. Senkivel nem feküdtem le utánad. Tényleg azt hiszed, ideutaztam volna a világ végére, ha nem a te gyereked lenne? Mit érdekelnél akkor?

A férfi elgondolkodva lesütötte a szemét.

– Szívesen adok bármennyi pénzt, amennyire csak szükséged van.

– Köszönöm. Talán nagyobb lakásba kell majd költöznöm. Azt sem tudom, hogy egyedül elő tudom-e teremteni a gyereknevelés hez szükséges pénzt.

– Nem is kell. – A férfi a szalvétával kezdett játszani. Állán megrándult egy izom. – Ha jól sejtem, Angliában akarod felnevelni a gyereket, egyedülálló anyaként…

Sophie szeme égett. A csudába! Azért sem fog sírni. Mark következtetése teljesen logikus volt.

A lány egy pillanatra sem gondolta komolyan, hogy ideköltözne Ausztráliába, hogy jobban megismerje Markot, és felépítsen vele bármiféle kapcsolatot. A remény egy kis szikrája mégis ott parázslott. De most már az is elhamvadt.

Mark megköszörülte a torkát.

– De nem gondoltál esküvőre, ugye?

– Nem, dehogy! – Sophie majdhogynem kiabált. Gyorsan elpislogta a könnyeit. – Természetesen nem várom el tőled, hogy feleségül vegyél. Hiszen alig ismerjük egymást.

Mark szemében apró mosolyszikra gyulladt, és Sophie tudta, hogy az együtt töltött éjszakájukra gondol. A szíve nagyot ugrott. Tehát a férfi is emlékszik rá, és nem közömbös számára!

De Mark aztán elkapta a tekintetét.

– Még mindig nem értem, miért utaztál ennyit – mondta nyugodtan. – Ha csupán azt akarod, hogy anyagilag támogassalak, azt telefonban is elmondhattad volna. – Hirtelen ismét a nő szemébe nézett. – Miről van szó igazából, Sophie? Hogyan tovább?

Jó kérdés. Amikor Mark homlokráncolva ránézett, Sophie annyira elbizonytalanodott, hogy nem is tudott válaszolni. Teljesen kiszáradt a szája.

– Valószínűleg… – Nagyot nyelt. – Egyszerűen csak… biztos akartam lenni benne.

A férfi meglepetten felhúzta a szemöldökét.

– Ezt meg hogy érted?

– Biztos akartam lenni benne… – A lány ismét nagyot nyelt, és megnyalta az ajkát. – Bennünk. – Elkapta a tekintetét, úgy folytatta: – Annyira össze voltam zavarodva. Minden olyan gyorsan történt. Nem is gondolnád, mennyire megrémültem, amikor megtudtam, hogy egyetlen éjszaka után terhes lettem. – Remegett a szája, és kétségbeesetten odatette elé az egyik kezét.

– Egyedül az én hibám – vágta rá gyorsan Mark.

Ez nem igaz, gondolta a nő. Nagyon is jól emlékezett rá, milyen hevesen flörtölt a férfival.

– Legalább még egy éjszakára maradnom kellett volna – viccelődött Mark.

Sophie nem tudott mosolyogni ezen. Gombóc szorította a torkát.

– Látod? Még azt sem tudtam, hogy jó a humorérzéked.

Aztán könnyekben tört ki.

Hallotta, hogy Mark hátratolja a székét, és odalép hozzá.

– Na, gyere! – mormolta, azzal gyengéden felhúzta a székről, és átölelte.

Lágyan a mellkasához szorította, és Sophie csak viszonozta az ölelést, miközben a könny az arcát áztatta.

– Csss! – csitította Mark, és lecsókolta a könnyeit.

– Annyira sajnálom!

– Semmi baj – simogatta meg a férfi a hátát.

– Nem akartam sírni.

– Sírd csak ki magad nyugodtan! Csodálatos érzés a karomban tartani téged.

Ezektől a szavaktól Sophie újra kijózanodott. Határozottan kibontakozott az ölelésből. Kézfejével elmaszatolta a könnyeit.

A férfi tekintetében gyengédség és aggodalom kavargott.

– Biztosan van ilyen helyzetekre valami forgatókönyv – vélte a férfi, és zsebre dugta a kezét. – De azért egy kicsit itt maradsz még, nem?

Sophie a legszívesebben újra megölelte volna ezekért a szavakért. Annyira kedves volt vele!

– Igen, akkor jobban megismerhetnénk egymást. – Aztán kapkodva hozzátette: – De nem maradhatok sokáig. Valaki most helyettesít az ügynökségen, de a baba miatt be kell jelentkeznem a terhesgondozásra is.

Mark mosolygott.

– Ha néhány hétig itt maradnál, az mégiscsak előrelépés lenne az egyetlen éjszakához képest.

– Igaz – bólintott a lány.

– Ennyivel tartozunk a babának, nem?

– De. Tényleg kínos lenne, ha be kellene vallanom a gyerekünknek, hogy a nevén és a szeme színén kívül semmit nem tudok az apjáról.

– Azért ennél sokkal többet tudsz rólam.

Sophie lesütötte a szemét. Szörnyen szégyellte, milyen érzéseket váltott ki belőle a férfi.

Mi lesz, ha beleszeret, de Mark nem viszonozza az érzéseit? Soha többé nem élne túl egy olyan visszautasítást, mint Olivertől.

– Két hétig maradok – mondta óvatosan. – Ezalatt egyezségre kell jutnunk.

Mark elvigyorodott, és amikor kihúzta a zsebéből a kezét, Sophie-ért akart nyúlni. Meg akarta ölelni, meg akarta csókolni. Alapjában véve Sophie is vágyott a közelségére. A legszívesebben egyszerűen odabújt volna erős mellkasához, és élvezte volna az érzést, hogy nem egyedül az ő vállát nyomja a felelősség súlya. Akkor engedhetne a vágyának is…

De nem lenne őrültség? Mert Mark többet akar, mint csupán vigaszt nyújtani. És attól még rosszabb lenne minden.

– Mi a baj?

– Szerintem… nem kellene túl közel kerülnünk egymáshoz. Nem gondolod?

– Miért nem? – mosolygott rá a férfi csábítóan, és kinyújtotta a kezét. – Most már úgyis mindegy.

Óvatosnak kell lennem, intette magát a lány. Veszélyben a szíve, ha csapdába esik. Mert el sem tudta képzelni, hogy működhetne köztük bármiféle kapcsolat. Sosem tudna eltemetkezni ezen a poros, isten háta mögötti helyen.

A férfi erős, nagy keze már a lány csípőjén nyugodott, de Sophie határozottan megfogta. Valahogy túl kell élnie a következő két hetet anélkül, hogy összetörne a szíve. Ehhez meg kell őriznie a józan eszét.

– Barátokként kell jobban megismernünk egymást, nem pedig szeretőkként.

– Miért nem mindkettőként?

Mark mélyen belenézett a lány szemébe, és ettől Sophie-nak elakadt a lélegzete. A férfi keze meleg volt, és erős. Komolyan szemlélte a lányt, mintha olvasni akarna a lelkében.

– Komolyan gondolod, ugye? Csak barátságot akarsz.

– Két hét múlva elutazom. És… nem akarom bonyolítani a helyzetünket. Már amúgy is az.

– Barátság – ízlelgette a szót a férfi. Mielőtt a lány megakadályozhatta volna, két kezébe fogta az arcát. Aztán lehajtotta a fejét, szája egészen közel ért az ajkához.

– Mark, ezt nem szabad – lehelte a nő.

– Csss! – suttogta a férfi.

Sophie bőre bizseregni kezdett.

– De hiszen megállapodtunk a barátságban.

– Bármiben, amit csak akarsz – susogta a férfi, és megcsókolta.

Az ajka puha volt, és meleg, a bőre pedig enyhe arcszeszillatot árasztott. Lassan és álmodozón csókolta a lányt, akinek az ellenállása feloldódott ebben az álomvilágban. A férfi lágyan becézte nyelvével a száját, a nyelvét.

Egy örökkévalóság telt el így, aztán a férfi elhúzódott tőle, és rámosolygott.

– Ezt nem lett volna szabad – hebegte Sophíe.

– Neked sem – feleselt a férfi.

És igaza volt. Nagyon is hevesen viszonozta a csókját.

Miért nem jut eszébe valami idevágó mondás, amellyel letörölhetné a férfi arcáról ezt az állandó, sokatmondó mosolyt? És azt is utálta, hogy ilyen elégedettnek, boldognak és… bolondosnak érzi magát. Mit művel vele ez a férfi?

Lassan kezdett magához térni, és hevesen lerámolta az asztalt, az edényeket bepakolta a mosogatógépbe. Legalább van mosogatógép! Aztán a hosszú repülőútra hivatkozva korán ágyba bújt… további csókok nélkül.

Mark a hálószobája ablakában állt, és csak bámult ki a csendes éjszakába.

Barátság. Különös egyezség…

Közben látta maga előtt Sophie szemét, rózsás ajkát. Teljesen hatalmába kerítette a vágy, hogy megízlelje, és amikor ajkuk találkozott, beleszédült az érzéseibe. A lány lágyan simult hozzá, és Mark megesküdött volna rá, hogy ugyanúgy kívánja, mint Londonban.

Mégis csak barátságot akar. A teste persze egészen más nyelven beszélt.

Mark elfojtva szitkozódott. Mitévő legyen? Hogyan éljen egy fedél alatt egy ilyen szédítő nővel, ha nem nyúlhat hozzá? Milyen ostoba helyzet!

Ha minden rendesen zajlott volna, Londonban búcsút intettek volna egymásnak, aztán mindketten élték volna tovább a saját életüket. Akkor Sophie is azt csinálhatta volna Londonban, amit csak akar, és feleségül mehetett volna egy brit férfihoz. Ő pedig zavartalanul foglalkozhatna a farmjával.

Ehelyett két hétig itt marad, az ő házában! Tizennégy napon és éjszakán át láthatja, szagolhatja, kívánhatja őt. A legkívánatosabb, legédesebb nőt, akivel valaha is találkozott.

Egy bagoly szállt el huhogva a hold fénylő korongja előtt. Talán okos lépés volt Sophie-tól, hogy kerülni akarja a további bonyodalmakat. A londoni éjszaka óta a lány élete amúgy is elég nehéz volt. Nincs szüksége még plusz érzelmi terhekre.

Persze ha fontolóra vennék, hogy kapcsolatuk legyen, természetesen más lenne a helyzet. De mindketten tudták, hogy semmi értelme. Mark sosem találna megfelelő munkát Londonban. Ettől eltekintve nem is érezné jól magát a betondzsungelben és a rengeteg ember között. Fájóan hiányozna a végtelen puszta, amely már elválaszthatatlanul

a lelke részévé vált. Ráadásul fel kellene adnia élete álmát. Sophie-ért persze akár vállalná is, de igazságtalanság lenne, ha egy napon felelőssé tenné őt, mert nem hagyta megvalósítani az álmait. És ugyanez igaz rá is. Sophie teljesen alkalmatlan volt erre a sivár életre Coolabah Watersen. Itt egész nap csak várhatna rá magányosan a porban és hőségben, kemény fizikai munkát kellene végeznie, nem lennének a közelben barátai, a családja a világ másik végén, és össze lenne zárva egy olyan férfival, akivel más körülmények között talán sosem házasodott volna össze… Fel kellene számolnia az ügynökségét, és le kellene mondania jószerivel minden szórakozásról.

A csudába! Sophie-nak igaza van. A barátság a legjobb megoldás.

Ismét szitkozódni kezdett. Alapjában véve hálás lehet neki, hogy ilyen józan gondolkodású, és meg tudta hozni a helyes döntést. De miért érzi ezt olyan rémisztően lehangolónak?

Sophie az ágyban feküdt, és csak bámulta a plafonon a ventilátort. Az egész napi hőség után most meglepően hűvös volt, ezért be sem kapcsolta. A függönyt nem húzta be, úgyhogy a hold ezüstös fénye széles pászmát vetett a szobába.

Ennek dacára nem jött álom a szemére. Mark csókján járt az esze, amelyet olyan szenvedélyesen viszonzott. Akaratlanul is eszébe jutott az a londoni éjszaka, és szégyellte magát, mennyire könnyelműen odaadta magát. Ez egyáltalán nem vallott rá, mégis olyan végtelenül jól érezte magát Mark karjában.

Az elmúlt héten megpróbált nem gondolni erre. Talán az az éjszaka figyelmeztetésül is szolgálhat. És mit ért el ezzel a buta utazással? Semmit. Valahogy ki kell bírnia az előtte álló két hetet…

4. FEJEZET

– *Gyere ki velem!*

Így kezdődött, néhány szóval, amelytől meg kellett volna szólalniuk Sophie fejében a vészharangoknak. A lagzi a vége felé járt, Emma és Tim már a nászútra készülődtek.

– Most már úgyis mindenki elmegy – folytatta Mark. – Sétáljunk egy kicsit a friss levegőn!

Természetesen ezt csak úgy mondta, de miután Sophie egész este gátlástalanul évődött vele, nem vehette tőle rossz néven a próbálkozást. Mégsem volt biztos benne, hogy bele kellene egyeznie.

– Igazából segíteni akartam Emma mamájának elpakolni a menyasszonyi ruhát.

Amikor aztán a férfi megfogta a karját, egész testét jóleső borzongás járta át.

– Arra ott van a sok nagynéni, majd ők segítenek. Nem kellesz te oda. Gyere! Végül is hagyomány, hogy a tanú és a koszorúslány…

– …együtt táncol a nyitó keringőre – fejezte be Sophie a mondatot, és megpróbált nem tudomást venni a csípőjén nyugvó meleg kézről.

– És hogy utána együtt sétálnak.

Sophie felnevetett.

– És ez a duma be szokott válni az ausztrál nőknél?

– Persze, mindig.

– Egy szavadat sem hiszem. Ismerek néhány ausztrál lányt, és nagyon is két lábbal állnak a földön.

A férfi nevetett.

– És hány ausztrál férfit ismersz?

– Nem sokat – vallotta be Sophie kelletlenül.

Mark megfogta a kezét.

– A pusztában, ahol élek, szinte mindent kint ünneplünk a szabad ég alatt. A csillagok alatt.

– Ez azt jelenti, hogy itt bezárva érzed magad?

A férfit egyszerűen ellenállhatatlanná tette kisfiús mosolya. Sophie régóta nem érezte magát ilyen jól. Tánc közben majdnem elolvadt Mark karjában, olyan szép volt. Még vacsora közben is remekül társalogtak. Sophie egy pillanatig sem unatkozott.

Oliver elképedt ábrázata is jelentősen javított a hangulatán. Így aztán zavartalanul és boldogan lépett ki Markkal a júniusi éjszakába. Kéz a kézben sétáltak a Temze partján, és eddig semmit sem érzett ennél izgatóbbnak.

A férfi elmesélte, hogyan ismerte meg Timet, amikor barátja egy évig utazgatott Ausztráliában.

– Végül Tim hajtó lett az egyik farmunkon Rockhampton közelében. Ott aztán elég keményen dolgoztunk. – Felnevetett. – És azóta ő a legjobb barátom.

– Ami elég különös, ha belegondolunk a nagy távolságba – jegyezte meg Sophie. – Biztosan rengeteget telefonáltok és e-maileztek.

– Igen, és utazunk is. Sokszor találkozunk valamelyik krikett- vagy rögbiversenyen.

Sophie viszonzásul elmesélte, hogyan ismerte meg az óvodában Emmát.

– Én szerveztem a zenészeket az esküvőre. Zenei ügynök vagyok. Zenekarokat, énekeseket, kórusokat meg ilyesmiket közvetítek.

– Az egyik vendég mesélt rólatok. Ha jól emlékszem, az apád karmester, az anyád operaénekes, a húgaid pedig sikeres szólóénekesek.

A lány csak bólintott. A híres családja nem számított éppenséggel a kedvenc társalgási témái közé.

– Lenyűgöző. De be kell vallanom, még sosem hallottam róluk.

– Fantasztikus! – tapsolt lelkesen Sophie, és belekarolt a férfiba. – Általában órákig kell hallgatnom a családomról szóló dicshimnuszokat. És mindig el kell magyaráznom, hogy nekem nincs zenei tehetségem, ezért lettem csak ügynök.

– Akkor miben vagy tehetséges?

– Isteni desszerteket tudok készíteni.

– Csakugyan? Elképesztő. A gondnokom nem valami jártas ebben. Folyton csak gyümölcskonzervet tálal tejszínhabbal. – Elmosolyodott, és ettől Sophie maga előtt látta az ennivaló kisfiút, aki egykor lehetett.

– Te szegény! – vigasztalta. – Még van a hűtőmben egy fél citromtorta.

– És hol van a hűtőd?

– Ne legyél ilyen mohó! Ma este már jócskán ehettél édességet.

– Tudom. De hol is van a hűtőszekrényed?

Sophie megmondta neki a címét, és mielőtt feleszmélhetett volna, a férfi már le is intett egy taxit.

Meg kell hagyni: ha jobban belegondolunk, igazán naivnak lehetne nevezni a viselkedését. Általában nem vitt haza magával olyan férfiakat, akiket éppen akkor ismert meg. Tisztában volt vele, hogy a tűzzel játszik. Mark jól nézett ki, kellemesen elbeszélgettek, és úgy érezte magát a társaságában, mintha mindig is ismerte volna.

Kis lakásában aztán hatalmas szelet citromtortát szolgált fel neki, ő maga csak egy kis darabot evett.

– Tényleg csodálatos – csillant fel Mark szeme az első falatnál. – Messze a legjobb desszert, amelyet eddig kóstoltam.

– Mondtam, hogy ebben tehetséges vagyok.

Később Sophie betette a mosogatóba a tányérokat és villákat, és amikor megfordult, Mark közvetlenül előtte állt. És ebben a pillanatban elkövette élete legnagyobb hibáját.

Talán Olivert kellene okolnia miatta. Végtére is ő hagyta cserben. Vagy Emmát, mert egyáltalán férjhez ment. Pedig már kilencévesen megesküdtek rá, hogy kettős esküvőjük lesz…

Vagy talán Mark volt olyan ellenállhatatlan…

– És te miben vagy tehetséges?

– Mindjárt megmutatom.

Ha most visszagondol rá, csak a fejét csóválhatja akkori butasága miatt. Ám azon az estén egy árva gondolatot sem fecsérelt erre, mert Mark már meg is csókolta, forrón és végtelenül csábítóan. A férfi karjában megszűnt létezni a világ. Ő pedig csak egyet akart: felfedezni Mark tehetségét.

Ilyen kevésre volt szükség, hogy Sophie élete romokban heverjen.

És most, ahogy itt feküdt az ausztrál pusztaság közepén, egy ágyban, kezét a hasán nyugtatva, fájdalmasan tudatára ébredt, mennyire végzetes volt az a romantikus, boldog éjszaka az élete további részét tekintve.

Szerencsétlenségére most még a hold is elbújt a felhők mögött, és a szoba tökéletes sötétségbe burkolózott. A siralmasan kopott tapétát, a régi ventilátort, a sarokban árválkodó hintaszéket mind elnyelte a fekete éjszaka. Még azt sem tudta, hol lehet a villanykapcsoló, és ettől páni félelem fogta el.

A folyosóról recsegést hallott. Ez meg micsoda? Lépések? Talán Mark jön ide? De ilyet nem tenne. Vagy mégis?

Ott, a sötétben egyszeriben rádöbbent, milyen kevéssé ismeri ezt a férfit, a gyermeke apját. Londonban úriemberként viselkedett. Eltekintve attól, hogy mindent bevetett az ő elcsábítására. Ma este pedig, amikor megkérte, hogy ne csókolja meg többet, rögtön engedelmeskedett. De ez elég ok a bizalomra?

Gyanakodva hegyezte a fülét. Hogyan lehetett ilyen naiv? Teljesen egyedül van a nagy semmi közepén. Élete legnagyobb hibája volt elutazni egy olyan férfihoz, akit nem is ismer. Egy olyan emberhez, aki egyértelműen sokkal szívesebben feküdne le vele, mint hogy egyedül maradjon a saját szobájában.

Ismét meghallotta a reccsenést. Valószínűleg csak a tető vagy a régi ház balkonja az, ahogy a hideg levegőben összehúzódik a fa. A sötétben azonban az esze vereséget szenvedett a félelmével szemben.

Vádul kalimpáló szívvel kiugrott az ágyból. Előrenyújtott karral eltapogatózott az ajtóig, ahol beverte a lábát a komódba. Aztán megragadta a kulcsot, és elfordította a zárban.

Mark nyugtalanul aludt, és hálás volt, amiért nem sokkal napfelkelte után megcsörrent a telefon. Gyorsan felkapta, hogy Sophie ne ébredjen fel a csörgésre.

– Jó reggelt! – dörmögte a kagylóba álomittas hangon.

– Sajnálom, hogy ilyen korán felvertelek, de Emma nem hagyott nyugton. – Tim volt az. – Feltétlenül tudni akarja, szerencsésen megérkezett-e Sophie.

– Természetesen – biztosította Mark, és a könyökére támaszkodott. – Tegnap jött meg. Jól van.

– Hála az égnek!

Hallotta, hogy barátja továbbítja a hírt a feleségének, aki mintha valamit mindenáron meg akart volna üzenni Marknak.

– Ilyesmit nem fogok mondani – ellenkezett Tim a háttérben. – Persze hogy kedves vele.

Mark elnyomott egy sóhajt, és hátrahanyatlott a párnájára. Csak bámulta a plafont.

– Add át Emmának, hogy kesztyűs kézzel bánok a barátnőjével.

– Én is ezt mondtam neki, de aggódik. Nem akarja, hogy Sophie megint ráfázzon.

– Miről beszélsz? – ráncolta Mark a homlokát. – Volt már terhes?

– Nem, haver, dehogy! Nem mesélt neked a volt barátjáról?

A férfit kényelmetlen érzés kerítette hatalmába.

– Nem. Miért, mi volt vele?

– Az a szemétláda nemrég szakított vele, néhány nappal az eljegyzésük hivatalos bejelentése előtt.

Mark nagyot nyelt.

– Tényleg? Micsoda gazember!

– Összetörte a szívét – magyarázta Tim. – Amúgy is elég érzékeny lány. Aztán amikor a fickó nem sokra rá megjelent az új menyasszonyával, teljesen kikészült.

Mark nagy levegőt vett.

– Ezért örülünk Emmával, hogy ti összejöttetek – fűzte hozzá a barátja. – Természetesen ez a nem tervezett terhesség nem a legjobb, de biztos vagyok benne, hogy megbirkóztok vele. Tisztában vagyunk azzal, hogy tisztességesen fogsz bánni Sophie-val.

– Igen – nyögte ki nagy nehezen Mark. – Természetesen.

Miután elbúcsúztak egymástól, Mark borúsan bámulta a kezében tartott telefonkagylót. Aztán nagy lendülettel kitakarózott, kiugrott az ágyból, és nyugtalanul fel-alá kezdett mászkálni. A gyomra görcsbe rándult az idegességtől.

A csudába! Szegény Sophie. Az egyik elhagyja, a másik meg teherbe ejti. Cseberből vederbe.

Mark idegesen beletúrt sűrű hajába. Most ígérte meg a barátjának, hogy jól bánik vele. És azt is fogja tenni. Nem fog hamis reményt kelteni benne. Ennyivel tartozik neki. De elég lesz ennyi?

Tegnap este megegyeztek, hogy az esküvő szóba sem jöhet. Vagy a lány talán titokban mégis abban reménykedik, hogy ő megkéri a kezét? De az is lehet, hogy irtózik bármiféle elkötelezettségtől, miután az a másik férfi cserbenhagyta.

Mielőtt megcsókolta Sophie-t, a lány ideges volt. De aztán tetszett neki a csók, sőt, szenvedélyesen viszonozta. Tehát ugyanolyan zaklatott, akárcsak ő.

Lassacskán minden értelmet nyert. Méghozzá azt, hogy ennek az egésznek így semmi értelme.

Sophie elaludt.

Amikor fél tizenegykor még mindig nem kelt fel, Mark összekészített egy kanna teát némi pirítóssal és lekvárral. Tálcával a kezében a lány szobájához ment, és bekopogtatott.

Nem csodálkozott rajta, hogy nem kap választ. Biztosan teljesen kimerült a hosszú repülőúttól.

Óvatosan letette a padlóra a tálcát, és lenyomta a kilincset. Zárva volt az ajtó. A férfi összeráncolta a homlokát.

– Sophie! Jól vagy?

Semmi válasz. A férfit lassan kényelmetlen érzés kerítette hatalmába. Éppen amikor a vállával be akarta nyomni az ajtót, halk hangot hallott belülről.

Még egyszer bekiáltott:

– Sophie? Minden rendben?

Végre lépések zaját hallotta a csupasz padlón, aztán elfordult a zárban a kulcs, és kinyílt az ajtó.

És ott állt előtte a lány egy szál vékony, fehér hálóingben! A reggeli napfény beáradt az ablakon, és kirajzolta Sophie tökéletes alakját a vékony anyag alatt. Mark örült, hogy letette a tálcát. Különben még véletlenül kiejtette volna a kezéből.

Sophie félénk mosollyal kisimította arcából a fekete hajfürtöket.

– Jó reggelt. Csipkerózsika! – köszönt rá a férfi rekedten.

– Mi történt? – kérdezte a lány álmosan pislogva. – Elaludtam?

– Fél tizenegy van. Nem tudtam, meddig hagyjalak aludni.

– Úristen, jól tetted, hogy felébresztettél.

Mark felvette a tálcát a földről. Sophie nagy szemeket meresztett.

– Reggelit készítettél? Milyen kedves tőled! – Aztán nekidőlt az ajtófélfának, és halkan felnyögött. – Ki kell mennem a fürdőszobába – suttogta, és félretolta a férfit.

Mark rögtön arrébb is húzódott, és tanácstalanul nézett a folyosón végigbukdácsoló lány után.

Tegnap még el akarta csábítani. De ez itt most a valóság. Ez lesz Sophie Felsham élete a következő hónapokban. Reggeli hányinger, egy baba, amelyik egyre növekszik a pocakjában, aztán a szörnyű szülési fájdalmak. A felelősség egy új életért. Később pedig éjjel-nappal gondoskodnia kell a gyerekről.

És ő milyen szerepet fog játszani ebben a darabban? Tényleg csak távolról akarja figyelemmel kísérni? Milyen őrült helyzet! Éppen, amikor kigyógyult volna a csalódásából, jött ő, és teherbe ejtette.

Hirtelen túl kevésnek tűnt ez a két hét, hogy megtalálják a helyes megoldást.

Miután Sophie végzett a fürdőszobában, máris sokkal jobban érezte magát. Megmosta a fogát, megfésülködött. Meglepetten állapította meg, hogy Mark még mindig a hálószobában áll, amikor visszatért. A férfi aggódva mérte végig.

– Minden reggel ez van?

– Nagyjából.

Mark megcsóválta a fejét, és szégyellősen elmosolyodott.

– Nem igazságos, ugye?

– Rosszabb is lehetne. Legalább csak reggelente vagyok rosszul. Néhány nő egész nap szenved a hányingertől. – Leült az ágy szélére, és egy pillantást vetett a reggelire.

– Nem tudtam, ennél-e valamit – jegyezte meg a férfi. – Ha akarod, készítek valami mást.

– Nem, ez csodálatos, köszönöm.

– A tea már biztosan kihűlt, a pirítós pedig megkeményedett. Készítek újat, te pedig feküdj vissza! Csak pár perc az egész.

– Elkényeztetsz – tiltakozott Sophie, de engedelmeskedett.

Leheletnyi bűntudat fogta el, amiért éjjel majdhogynem félt Marktól. Közben egy szerető férj sem lehetne nála gondoskodóbb!

Kibillentette az egyensúlyából, hogy Mark ennyire kedves vele. Mi van, ha a két hét alatt ő rájön, hogy nála akar maradni, miközben a férfi örül, hogy végre elutazik?

– Forró tea és friss pirítós – jelentette kisvártatva Mark, és óvatosan letette a tálcát az éjjeliszekrényre.

– Angyal vagy.

– Csak nincs szárnyam – vigyorgott a férfi. – Most inkább hagylak nyugodtan reggelizni. Ne kapkodd el!

És Sophie csakugyan élvezte a luxust. Nem is emlékezett rá, mikor hozta neki utoljára bárki is ágyba a reggelit. Miután belakmározott, felöltözött, és kivitte a konyhába a tálcát, ahol Mark éppen mosogatott.

A magas, erős férfi látványa, amint kopott farmerjában ilyen házias tevékenységet végez, teljesen felzaklatta a lányt. Akaratlanul is elképzelte, hogyan tartaná hatalmas kezében a pici babát, hogyan fürdetné meg, hogyan cserélné ki a pelenkáját…

Ha nem szedi össze magát záros határidőn belül, a pokol tornácára kerül. Szerencsére ebben a pillanatban megszólalt a telefon. Mark megtörölte a kezét egy konyharuhában, és felemelte a kagylót. Egy darabig homlokráncolva figyelt.

– Rendben. Azonnal indulok.

Amikor megfordult, és észrevette a lányt, elborult az arca.

– A szomszédom hívott, Andrew Jackson. A marhaszállító teherautó felborult egy lejtőn.

– Rosszul hangzik. Megsérült valaki?

– Nem hiszem, de oda kell mennem megnézni, nincs-e szükség segítségre.

– Ó… – nyelt nagyot Sophie.

Otthon a tűzoltóságot, a rendőrséget vagy a mentőket hívták balesetkor. Itt kint, a világ végén az emberek a szomszédaikra támaszkodtak.

– És hogy akarsz segíteni?

– Ezt nehéz lenne megmondani. Talán tudok segíteni abban, hogy visszahúzzuk az autót az útra. A négykerék-meghajtású terepjárommal megyek. – Megvonta a vállát. – Talán megsérült néhány szarvasmarha, és gondoskodni kell róluk.

– Értem. Szerinted én is hasznossá tudnám tenni magam?

A férfi elnézően mosolygott.

– Itt sokkal jobb helyen vagy.

Szóval haszontalan angol lánynak tartja! Sophie már a gondolatot is utálta, hogy egyedül maradjon. Minden farmerféleségnek ez a sorsa? Hogy otthon rostokoljon, amíg a férje a hőst játssza?

– Mit tehetnék, Mark?

A férfi már az ajtóból fordult vissza.

– Elboldogulsz itt, nem?

Nem! Annyira örült, hogy együtt tölthetik a napot. Másrészt nem akarta, hogy a férfi kényeskedőnek tartsa.

– Persze.

Nos, ha ezek az itteni gondok, akkor meg fog birkózni vele, hogy beilleszkedjen. Teljesen mindegy, mennyire fél, akkor is a legjobbat fogja kihozni belőle.

– Készítsek neked uzsonnát?

A férfi szemében meleg fényt gyúlt, és Sophie szívverése felgyorsult.

– Egy termosz tea csodálatos lenne. Addig én bepakolok néhány cuccot a kocsiba.

– Rendben.

Sophie gyorsan megtalált mindent a konyhában, amire szüksége volt. Feltette a kanna vizet, s miközben várta, hogy felforrjon, gyorsan elkészített néhány szendvicset. Amikor Mark visszatért, a termosz mellett ott állt az uzsonnástasakban a szendvics mellett néhány keksz és egy narancs is.

– Ezzel egy darabig kibírod – nyújtotta oda a férfinak.

Mark meglepetten és örömmel vette el a tasakot.

– Köszönöm. – Szabad kezével magához húzta a nőt, aztán homlokon csókolta. Ajka alig érintette a bőrét, Sophie mégis érezte a csókot még a lábujjában is.

A férfi szemében fény gyúlt, amikor elengedte. Hevesen elfordult tőle, a polcról levette széles karimájú kalapját, majd a homlokába nyomta.

Együtt mentek ki a kocsihoz. Mark rámosolygott.

– Megetetnéd a kutyákat, és adnál nekik vizet?

– Persze.

Csak remélte, hogy a férfi nem látja rajta, mennyire ideges. A kutyákkal szerzett tapasztalatai kimerültek anyja játék pudlijaiban.

– Montyt inkább magammal viszem. Majd segít nekem kordában tartani a csordát. De Blue Dogról leveszem a láncot. Itt maradhat veled. Jobban érzem magam, ha van egy kutya melletted.

– Miért? Annyira veszélyes itt?

– Ha vigyáz rád a kutyám, akkor nem.

Sophie nem éppen ezt akarta hallani!

Nem sokkal később kint állt a teraszon, csípőre tett kézzel és egy foltos pásztorkutyával a lábánál.

– Munkakutya, szóval inkább ne simogasd! – figyelmeztette Mark, amikor bemászott a terepjáróba.

A kutyára vetett egyetlen pillantás elegendő volt ahhoz, hogy Sophie már ne csak a farmon való magánytól féljen, hanem az állattól is.

– Biztos vagy benne, hogy ne menjek inkább veled segíteni?

Sajnos a férfi már nem hallotta, mert becsukta az ajtót, és beindította a motort. Még kihajolt az ablakon.

– Nézd meg a DVD-gyűjteményemet! Biztosan találsz valami kedvedre valót – kiáltotta.

Aztán búcsúzóul integetett, és a kocsit elnyelte a por.

Sophie alig hitte, hogy ugyanez a férfi alig fél órával ezelőtt még ágyba vitte neki a reggelit.

Kisvártatva már meg sem tudta számolni, hányadszor ment ki a verandára, hogy kezével árnyékot vetve a szeme elé, megnézze, nem bukkan-e fel a semmiből Mark.

Egyre csak arról győzködte magát, hogy semmi oka a félelemre, amíg Blue Dog itt fekszik a lépcsőn, és őrködik.

Nem akart elmerülni az önsajnálatban. Néha előfordulhat, hogy felborul egy állatszállítójármű. Ha túl akarja élni ezt a két hetet, alkalmazkodnia kell az itteni körülményekhez. Mindenesetre nem fog elkényeztetett városi lány módjára DVD-ket nézni. Inkább valamiképpen hasznossá teszi magát.

A konyhában talált száraz kutyaeleséget. Megtöltött vele egy tálat, egy másikat pedig vízzel, és odaadta a kutyának. Az eb szomjasan kilefetyelte a vizet, evett, aztán visszafeküdt az ajtó elé. Nyugodt jószág volt, és Sophie igazságtalannak tartotta, hogy nem simogathatja meg. Másrészt eszébe jutott, milyen hatalmas fogai vannak, és úgy döntött, inkább szót fogad Marknak.

A gondnok lefagyasztott ugyan némi ételt, de Sophie jól főzött, ezért úgy határozott, hogy nemcsak a cserepes növényeket teszi rendbe, hanem a konyhában is csinál valami hasznosat. Talán ez még meg is nyugtatja.

Először bekapcsolta a rádiót, hogy véget vessen a nyomasztó csendnek. A mélyhűtő rekeszben talált egy kis darált húst. Tökéletes egy jó *lasagné*hoz. A hűtőben pedig minden volt, ami egy igazi angol likőrtortához kell. Mark biztosan örülni fog neki.

Amikor már annyi ételt elkészített, ami elég lett volna egy egész vendégsereg jóllakatásához, elhagyta a konyhát, és végigjárta a házat. Minden szobában megvizsgálta, hogyan lehetne némi festéssel, függönnyel és egy-két új bútorral kicsinosítani.

Délutáni teáját az elülső verandán fogyasztotta el. Innen jól láthatta, amikor Mark hazatér. Ám a hőn áhított terepjáró helyett csak egy csapat nagy, ronda emut fedezett fel, ahogy a szikkadt fűben pózoltak a ház előtt. A kutya tudomást sem vett róluk, de ő elég félelmetesnek látta őket hosszú lábukkal, görbe nyakukkal és poros, megtépett tollazatúkkal.

A csőrük is túl hosszú és éles volt az ő ízlésének. Olvasott valaha valamit ezekről a madarakról? Azt sem tudta, rátámadnak-e az emberre.

Remegő szívvel menekült be a házba, és az ablakból figyelte a szörnyű állatokat.

Gyűlölöm ezt a helyet!

Minden annyira ronda és félelmetes volt itt. Sophie a könnyeivel küszködött. Egyszeriben elfogta a honvágy, szeretett volna hazatérni a szép zöld Angliába, a lágy dombok és kedves völgyek közé, a sűrű erdőkbe és a csobogó patakok mellé. Miért is jött ide egyáltalán?

Az emuk egy örökkévalóságig időztek a ház előtt, de aztán végre-valahára továbbvonultak. Éppen amikor Sophie fürödni akart, éktelenül csörögve megszólalt a telefon.

Bárcsak Mark lenne az! Lélegzet-visszafojtva felvette a kagylót.

– Halló, Sophie! – jelentkezett egy barátságos hang. – Jill Jaekson vagyok, Mark szomszédja.

– Ó, jó napot!

– Gondoltam, szólok, hogy Mark elindult haza.

Sophie szerencsére közben leült az egyik konyhaszékre.

– Ez jó hír, Jill. Köszönöm, hogy felhívott.

– Tegeződjünk, szívem, rendben?

– Persze, jó ötlet.

– Mark megmentett bennünket – áradozott a szomszédasszony. – A segítsége és a terepjárója nélkül sosem állították volna fel az emberek a szállítókocsit. Senkinek nem esett baja, és csak néhány marha sérült meg. Szerencsénk volt a szerencsétlenségben.

– Tényleg? – Sophie maga is meglepődött, mennyire örül ennek a hírnek. – Akkor megérdemel egy finom vacsorát.

– Az biztos – nevetett Jill.

– Annyira örülök, hogy felhívtál! Köszönöm.

– Szívesen. Gondoltam, hogy Marknak nem jutna eszébe. Ilyenek a férfiak. Amúgy is el voltak foglalva a szállítókocsival. De én is tudom, milyen az, ha az ember lánya csak vár otthon, és aggódik.

Jill megértése végtelenül jólesett Sophie-nak.

– Köszönöm. Te is jártál a baleset helyszínén?

– Igen. Délben kimentem a srácokhoz egy kis ebéddel. De most már lassan szedelőzködnek haza.

Jill nyilvánvalóan tökéletes farmerfeleség volt, aki vészhelyzetben is tudja, mi a teendő. Nem ücsörög otthon csak úgy haszontalanul. Mindenesetre Sophie is zokszó nélkül végigcsinálta az egész napot. Már ez is bátor tett volt hozzá képest, és kezdetnek nem is rossz. Végtére is nem változhat át rögtön városi lányból farmerfeleséggé!

– Andrew-val arra gondoltunk, hogy Markkal átjöhetnétek egyszer vacsorára vagy ebédre – javasolta Jill. – Már beszéltem róla Marknak, és szerinte a csütörtök jó lenne.

– Tényleg? Igen, az csodálatos lenne. Köszönöm.

– Alig várom, hogy megismerjelek – fűzte hozzá még Jill melegszívűen.

Sophie elfogódottan pislogott.

– Köszönöm.

– Mark nagyon jó szomszéd. A legkedvesebb férfi, akit ismerek. Leszámítva persze az én Andrew-mat – nevetgélt. – Akkor csütörtökön találkozunk?

– Igen – biztosította róla Sophie. – Már előre örülök.

Egyúttal eltűnődött, mit mesélhetett Mark a szomszédainak. Miért volt Jill annyira lelkes és izgatott?

Alig hogy meghallotta a kocsi hangját, Sophie máris kiviharzott a verandára. A tekintetével Markot kereste, és a szíve egy pillanatra kihagyott, amikor meglátta. A férfi azonban csak kurtán intett neki, és behajtott egy nagy fa árnyékába, ahol leállította a kocsit.

Blue Dog leszaladt a lépcsőn, míg Sophie megfontolt tempóban követte.

Mark kiugrott a terepjáróból, és megvakarta a kutya füle tövét.

– Jó házőrző voltál?

– Egész idő alatt a lépcsőn feküdt – magyarázta Sophie.

– És te hogy érezted magad?

– Jól – füllentette. Mark a világ minden kincséért sem tudhatja meg, mennyire rettegett, és mennyire hiányzott neki a férfi.

– Remek – dicsérte meg Mark. – Tényleg nem volt könnyű nap.

Ezen az estén különösen élvezték a vacsorát. Mark nem volt igazán beszédes kedvében a fáradtságtól, de jó étvággyal falatozott, és dicséretekkel halmozta el Sophie főzéstudományát. A lány természetesen örült ennek, másrészt viszont fájdalmasan érintette. A helyzet annyira hasonlított egy boldog házaspár életére, hogy ezekben a szép pillanatokban a valóság fájdalmasan tudatosult benne.

– Hogy telt a napod? – tudakolta Mark. – Eltekintve attól, hogy egy egész hadseregnek főztél, ráadásul ilyen finomat.

– Egy kicsit körbenéztem a házban. És sütöttem. A DVD-gyűjteményed feleslegesnek bizonyult.

A férfi vigyorogva nyugtázta ezt a megjegyzést.

– Akkor te is szorgalmas voltál.

– De most már tudni szeretném, hogyan oldottátok meg odakint a helyzetet – noszogatta Sophie.

– A terepjáróval elég gyorsan visszahúztuk a szállítókocsit az útra. Persze nehéz meló volt, főleg abban a hőségben. – Mark szemében büszke fény csillogott. – De megoldottuk. Az állatok viszont bepánikoltak – mesélte tovább. – Már maga az szörnyű megpróbáltatás nekik, hogy felpakolják őket egy teherautóba, aztán a szállítás… Úgyhogy a baleset nem tett túl jót nekik.

Sophie ebbe bele sem gondolt. De most ráébredt, hogy a szabadsághoz szokott állatoknak nem lehet éppenséggel kellemes élmény egy szűk dobozba bezárva furikázni.

– Semmit nem tudok a szarvasmarhákról – vallotta be. – De szívesen megtudnék róluk többet.

– Ez majd megváltozik – nyugtatta meg a férfi. Aztán elhallgattak. A lány hamarosan elutazik, mégis úgy beszélgetnek egymással, mintha örökre itt maradna.

Kellemetlen csend telepedett rájuk. Sophie megköszörülte a torkát.

– Felhívott a szomszédod felesége, Jill. Meghívott bennünket.

– Igen, nekem is említette. Szívesen megismerkednél velük?

– Persze – sugárzott a lány arca az örömtől. Legszívesebben megkérdezte volna, mit mondott róla Jacksonéknak. Jill szemlátomást rémesen kíváncsi volt rá. De inkább nem kérdezett semmit. Talán csak félreértelmezte Jill hangnemét.

Amikor később bevitték a konyhába az edényeket, Mark homloka hirtelen ráncba szaladt.

– Mi a baj? – torpant meg Sophie.

– Tim ma reggel felhívott – felelte a férfi komoly hangon. – Elég korán, még aludták Aztán nem voltál jól, végül el kellett mennem. Ezért nem említettem még.

Sophie a homlokára csapott.

– Elfelejtettem felhívni Emmát. – Annyira lekötötték az új benyomások, hogy teljesen megfeledkezett a barátnőjéről. – Megígértem neki, hogy értesítem, ha megérkeztem. Ezért hívott fel Tim, ugye?

– Igen, érdeklődött irántad, és tudni akarta, jól vagy-e. Ő is tud a babáról.

– Emma mondta el neki. Be kellett őket avatnom, Mark. Ő a legjobb barátnőm.

A férfi bólintott.

– Megértem. Tim kiselőadást tartott nekem, és úgy érezte, meg kell győznie róla, milyen édes teremtés vagy.

– Naná! – kacagott a lány, és a válla fölött dévajul visszanézett rá. Aztán elöblítette az edényeket, mielőtt betette volna őket a mosogatógépbe.

Mark nyugodtan folytatta:

– Megemlítette a barátodat is.

– Olivert? – A mosoly lehervadt a lány arcáról. Már a férfi nevének említésétől is rosszul lett. – A *volt* barátom – helyesbített. – És nem tudom, miért hozta szóba Tim egyáltalán.

Mark karba font kézzel nekidőlt a konyhaszekrénynek, és elgondolkozva figyelte vendégét.

Sophie egyre idegesebb lett.

– Biztosan elmondta, hogyan végződött a kapcsolatunk.

– Azt mondta, hogy már be akartátok jelenti az eljegyzést, amikor hirtelen szakított veled.

A lány bólintott.

– Nyomorult gazember! – sziszegte Mark.

– Igen, Oliver tényleg az.

– Oliver? – Most már eszébe jutott. – Nem az a fickó volt az esküvőn azzal a magas, szőke nővel?

– De, pontosan.

Mark összehúzta a szemét.

– A menyasszonya volt. Nagyon jól emlékszem, mekkora felhajtást csináltak.

Sophie gyomra görcsbe rándult.

– Ne mondd, hogy az a nyamvadék volt a barátod!

A lány keservesen bólintott, és felnézett Markra.

– De nem a jó öreg Oliver miatt táncoltál velem, ugye? – Tekintetében harag gyúlt, és a nő összerezzent. – Figyelmeztetned kellett volna, hogy csak egy bosszúhadjárat része vagyok.

– De én…

– Tisztességesebb lett volna, ha közlöd velem, hogy csak kihasználsz.

A lány legszívesebben rákiáltott volna, hogy elhallgattassa. Mert ez a feltételezés csak féligazság volt.

Ennek ellenére elfogta a bűntudat. Szíve félelemtől eltelve hevesen dobogni kezdett. Minél több időt tölt Markkal, annál jobban kedveli. És remélte, hogy a férfi is kedveli őt.

Legbelül abban reménykedett, hogy valamilyen módon kapcsolat alakulhat ki köztük. Ehhez először is szerte kell foszlatnia Mark kétségeit. Különben máris veheti a bőröndjét, és repülhet haza.

Bátran felemelte a fejét, és állta a férfi tekintetét.

– Beismerem, azért flörtöltem veled, hogy bebizonyítsam Olivernek, már nem tud fájdalmat okozni.

Mark csak állt ott csendben, összefont karral.

– El kell látnom a kutyákat – vetette oda, azzal sarkon fordult, és egyszerűen otthagyta volna a lányt.

– De még nem végeztem, Mark. Nem értesz. Annyira össze voltam zavarodva azon az estén, de…

– Ne ronts a helyzeten! – szakította félbe a férfi. – Tökéletesen értek mindent. – Azzal eltűnt az éjszakában.

Sophie utána szaladt. A verandán megállt. Követni akarta, de kint koromsötét volt, és Marknak nyomát sem látta.

Itt kígyók is élnek, pókok és mindenféle veszélyes rovarok…

– Mark, várj!

A sötétből jött a férfi hangja:

– Tegyél meg nekem egy szívességet, Sophie, és maradj bent!

Ez nem kérés volt, hanem inkább utasítás.

Így hát a lánynak nem maradt más választása, mint a kivilágított konyhában várni rá.

Nehéz szívvel pakolta tele a mosogatógépet, teát főzött, és növekvő rosszkedvvel megivott két csészével. Ám Mark még mindig nem jött vissza.

Szándékosan kerülte őt. Szemmel láthatóan rémesen büszke volt, és csökönyös. Sophie hallotta, hogy valamivel hangosan matat a ház mögötti pajtában. Mintha az lenne a természetes, hogy éjnek évadján kint dolgozzon. Sophie lassan és kelletlenül felfogta, hogy hiábavaló dolog ragaszkodnia a ma esti beszélgetéshez.

Végül feladta a várakozást, és lefeküdt aludni. Mark holnap remélhetőleg meghallgatja. Valahogy rá kell vennie a férfit, végtére is sok függ tőle.

5. FEJEZET

Másnap reggel éppen abban a pillanatban szólalt meg a telefon, amikor Mark a konyhába lépett. Rosszul aludt, és egyáltalán nem volt beszédes hangulatban. Egykedvűen vette fel a kagylót.

– Halló! – dörrent bele.

– Coolabah Waters?

A vonal túlsó végén egy angol akcentusú hölgy beszélt. Mark tarkóján felállt a szőr. Természetesen Sophie-t kereshetik. A fürdőszobából hallott zajokat, és biztos volt benne, hogy a lány a reggeli rosszulléte miatt most nem tud a készülékhez jönni.

– Igen – felelte vonakodva. – Mark Winchester vagyok.

– Itt Elizabeth Felsham, Mark. Azt hiszem, a lányom magánál vendégeskedik.

A férfi torka azonnal összeszorult. Már felkészült rá, hogy valamikor a távoli jövőben beszélnie kell a lány apjával. De az anyja egészen más volt.

– Igen, itt van Sophie, Lady Felsham. Én… gondolom, vele akar beszélni.

– Igen, kérem. De mielőtt a készülékhez hívná, szeretnék magának feltenni néhány kérdést.

Úrnői hangja hallatán Mark úgy érezte magát, mint egy kisiskolás, aki rossz fát tett a tűzre.

– Természetesen. – Nagy levegőt vett. – Mit szeretne tudni?

Igaz, hogy teherbe ejtette az én drága kislányomat? Maguk ott Ausztráliában még nem hallottak a védekezésről?

– Pontosan hol él maga Ausztráliában, Mark?

Erre a kérdésre nem számított. Megköszörülte a torkát.

– Marhafarmom van Queenslandtől északnyugatra.

– Mi a legközelebbi város neve?

– Wandabilla.

– Wanda… lebetűzné, kérem?

A férfi türelmesen teljesítette a kívánságát.

– Hmm… Egyáltalán nem találom. Mi a legközelebbi nagyváros?

A férfi elnyomott egy sóhajt.

A legközelebbi említésre méltó hely Mount Isa. – A háttérben papírsuhogás zaját hallotta, mintha Lady Felsham a térképet lapozná.

– Ó, igen. Megvan – magyarázta végül az asszony. – Te jó ég! Elég elhagyatottnak tűnik.

Mark elmosolyodott.

– Coolabah Waters igazából nagyon távol fekszik mindentől, asszonyom. De nem kell aggódnia a lánya miatt. Jó… jó kezekben van.

– Örülök, hogy ezt hallom, fiam. – Meglepően barátságos volt a hangja.

– Most már hívom Sophie-t.

– Köszönöm.

Fel is sietett a lépcsőn a fürdőszobához, és bekopogtatott.

– Sophie?

Semmi válasz. A lány biztosan még mindig haragszik rá.

– Sophie! – szólongatta hangosabban. Már lázasan fontolgatta, mivel magyarázza meg Lady Felshamnek, hogy a lánya nem tud a telefonhoz menni.

Ám ekkor a legnagyobb megkönnyebbülésére Sophie kinyitotta az ajtót. Sápadt volt, és kimerültnek tűnt, mint aki nem aludt egy szemhunyásnyit sem. A férfiban akaratlanul is feltámadt a lelkiismeret-furdalás. Csökönyös viselkedésével keserűséget okozott a lánynak. Mindenesetre nem jobban, mint Sophie neki, azzal, hogy csak ugródeszkának használta őt Londonban.

– Édesanyád keres telefonon – közölte vele jeges hangon.

Sophie felnyögött, és lehunyta a szemét, aztán nagyra nyitotta.

– Tud a babáról?

– Nekem nem említett semmit.

– Megkértem Emmát, hogy ne árulja el neki.

– Biztosan nem tudja. Nem is tűnik mérgesnek. Ha akarod, felveheted a telefont a dolgozószobában. Akkor leteszem a konyhában.

Sophie nyomorultul érezte magát. Még mindig érezte az időeltolódás és a hosszú repülőút hatását, a reggeli rosszullét is megtette a magáét, ráadásul Mark tegnap esti viselkedésétől is folyton görcsbe rándult a gyomra.

– Szia, anya, hogy vagy?

– Csodálatosan, drágám. Csak egy kicsit meglepődtem. Elég különösnek találtam, hogy hazajöttem Milánóból, és egy odafirkantott üzenet várt a telefonos jegyzettömbön, hogy elutaztál nyaralni Ausztráliába. Nem volt egy kicsit elhamarkodott döntés?

– De, egy kicsit.

– Legalább meghagytad ezt a telefonszámot. Tényleg jól vagy? Olyan bágyadt a hangod.

– Remekül vagyok, mami. – Megpróbált több derűt vinni a hangjába. – Kitűnően.

– Jó hallani, kincsem. És meddig maradsz ezen a… marhafarmon?

– Két hétig.

Ezt a hírt hosszabb szünettel nyugtázta az anyja.

– Mégis, mikor ismerted meg ezt a fiatalembert?

– Néhány hete, Emmáék esküvőjén. Ő volt Tim tanúja.

– Értem. – Máris nyugodtabbnak tűnt az asszony hangja. – Akkor Tim jó barátja?

– Pontosan.

– Biztosan különleges fiatalember – kuncogott az anyja, ami valamiért idegesítette Sophie-t. – Azt kell mondanom, kincsem, hogy lenyűgöző hangja van. Bariton. Mondd, sötét hajú?

– Igen, mami.

Sophie meghökkenésére az anyja nagyot sóhajtott.

– Micsoda szégyen, hogy az apáddal pont Svédországban voltunk, amikor az esküvő volt! Mindjárt fel is hívom Emmát, és elkérem tőle a fotókat.

Sophie gyomra görcsbe rándult. Az anyját aligha lehet megfékezni. Valószínűleg már hallja az esküvői harangokat.

– Mami… Mark és én csak barátok vagyunk.

– Persze, drágám. Természetesen. És annyira érdekes a marhafarmja, hogy egyáltalán nem izgatnak Ausztrália más nevezetességei, Sydney, Uluru vagy a Nagy Korallzátony?

– Öööö… nincs elég pénzem, hogy felkeressem ezeket a drága turistalátványosságokat.

Kis szünet után Lady Felsham megkérdezte:

– És sokan laknak ezen a Coolabah Watersen? Úgy hallottam, egy ilyen farmhoz nagy személyzet tartozik.

– Hm. – Sophie-t kiverte a veríték. – Marknak van egy gondnoka. – Egy pillantást vetett az ajtó felé, ám Marknak nyomát sem látta. – De most el kellett utaznia a nővéréhez.

– Milyen rosszkor! – Lady Eliza hangjába aggodalom vegyült. – Akkor két hétig teljesen egyedül lesztek?

– Többé-kevésbé igen.

– Sophie, kicsikém, azért légy óvatos, rendben?

– Természetesen, mami.

– Annyira melegszívű kis teremtés vagy. Nem szeretném, ha valaki megint fájdalmat okozna neked.

– Ne aggódj miattam! Óvatos vagyok. És mielőtt észrevennéd, már otthon is leszek.

Nem vallott az anyjára, hogy beérje ilyen szóvirággal. Mégis ezt tette.

– Jól van. Nem problémázom többet. Érezd jól magad, kicsim!

– Köszönöm, hogy hívták mami! Puszilom apát is.

– Átadom. Vigyázz magadra!

Alig tette le a telefont, Sophie leroskadt az íróasztal melletti székre. Eddig sikeresen elhessegette a gondolatokat a szüleiről. Most azonban maga előtt látta anyja szép, okos arcát, és szemléletesen el tudta képzelni, amint szó szerint továbbadja apjának az egész telefonbeszélgetést. Sir Kennethet azonban nem lehet olyan könnyen megtéveszteni. És egészen biztosan nem győzné meg Mark baritonja.

Mihelyt meglátja az anyja az esküvői fotókon, milyen jól néz ki Mark sötét öltönyben, azt fogja hinni, hogy a lánya fülig beleszeretett. Akkor aztán isten irgalmazzon szegény Emmának! Állnia kell majd a kérdések egész rohamát. És Emma tud a babáról is.

Sophie felugrott, és kirohant a konyhába.

– Mark?

A férfi éppen a serpenyővel matatott.

– Minden rendben?

A lány megvonta a vállát.

– Tud a gyerekről?

– Még nem. De fel kell hívnom Emmát, és figyelmeztetnem, hogy jelentkezni fog nála az anyám.

– Tedd azt!

Udvariassága ellenére Mark tartózkodó volt. Sophie azt kívánta, bárcsak meg tudná győzni, hogy nem csak kihasználta, hogy bosszút álljon Oliveren.

Kezdettől fogva érezte, hogy Mark lelkileg erős ember. De arra nem számított, hogy ez ilyen rémes csökönyösséggel párosul.

Emma száma foglalt volt.

– A csudába! – szitkozódott Sophie halkan. – Biztosan anyám az. – Egy pillanatra elfogta a pánik, aztán tárcsázta Emma mobilját.

– Halló!

Sophie megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Emma, én vagyok, Sophie.

– Sox? Micsoda véletlen! Éppen anyukáddal beszélek a vonalason.

– Akkor gyorsabb volt nálam. Csak figyelmeztetni akarlak. Kérdezget Markról?

– De még mennyire!

– Te szegény! De nem mondtál neki semmit a babáról, ugye?

– Bízz bennem, Sox! Tartom a számat. De most vissza kell vennem a hívást. Éppen arról áradozom neki, milyen jóképű, lélegzetelállító és nősülésre kész ez a Mark.

– De miért? Ne terjessz olyan pletykát, hogy össze fogunk házasodni! Ugyanis nem tesszük.

– Milyen kár! – csúszott ki Emma száján.

Sophie alig érezte jobban magát, amikor letette a kagylót. Élénken el tudta képzelni, hogyan társalog a barátnője és az anyja. Hamarosan mindenki tudni fog Markról, az apja, a húgai… Azt fogják hinni, hogy Sophie szerelmes belé. Különben miért utazott volna fejvesztve a világ másik végébe?

A meghiúsult jegyessége után pedig mindenki aggódni fog érte.

És ha Sophie az előző esti félreértésre gondolt, nagy valószínűséggel lesz is alapjuk.

A virsli és a paradicsom majdnem teljesen szénné égett. Mark mégis a gondolataiba mélyedve állt a tűzhely mellett, mozdulatlanul.

Sophie tegnapi vallomása után magába zárkózott. Egész idő alatt azt hitte, a lány érez valamit iránta, és ezért utazott ide. Milyen sült bolond, hogy ilyen ábrándokat kergetett! Valamiért abból indult ki, hogy az a varázslatos éjszaka ugyanolyan sokat jelentett mindkettejüknek.

Közben rájött, hogy fogalma sincs, mit érez Sophie. És ez sokkal jobban elbizonytalanította, mintha a lány vele akart volna bosszút állni Oliveren. Bosszúhadjárat, amely balul sült el.

Biztosan a terhesség volt az utolsó, amire vágyott. És hogy mindez még nehezebb legyen, most még Emma, Tim és Lady Eliza is aggódik Sophie miatt.

A férfi a legjobb úton haladt afelé, hogy beleszeressen egy olyan lányba, aki nem számítva a közös gyereküket, csöppet sem érdeklődik iránta.

Nem lesz könnyű rendbe hozni az életüket. Meg kell őriznie a józanságát, és értelmes döntéseket kell hoznia. Nem hallgathat a szívére. Ki kell vernie a fejéből a gondolatot, hogy a következő két hétben pátyolgassa és kényeztesse a lányt. Még gondolnia sem szabad csábító szájára, csodálatos testére, a mosolyára…

Sophie úgysem akarna itt élni. Tehát nem maradt más hátra, mint hogy a lehető legjobban gondoskodjon róla, és két hét múlva azzal az ígérettel engedje haza, hogy anyagilag támogatni fogja, és a gyerek érdekében kapcsolatban marad vele.

De addig meg akarja védeni. Ha kell, akár saját magától is.

Reggeli közben kellemetlen csend uralkodott.

Sophie megvárta, amíg Mark megeszi a reggelijét, csak utána akarta folytatni, ahol előző este hirtelen abbahagyták. Akkor is, ha fogalma sem volt, hol is kezdhetné.

A gyomra liftezett, miközben nézte, ahogy Mark megissza a kávéját.

A férfi hanyag pillantást vetett rá.

– Arra gondoltam, talán szívesen megnéznéd a farmot és a birtokot. Van kedved hozzá?

Sophie mély lélegzetet vett.

– Mielőtt megtervezzük a napunkat, szeretném elmondani, ami a szívemet nyomja.

– És mi lenne az? – A férfi lesütötte a szemét, és összepakolta a tányérokat.

– Nézz rám, kérlek!

Mark megállt mozdulat közben. Lassan felemelte a fejét, és a lány megrémült a tekintetétől.

– Kérlek, higgy nekem! – kezdett bele. – Igaz, hogy először azért flörtöltem veled, hogy megleckéztessem Olivert. De annak, hogy elhívtalak a lakásomba, semmi köze Oliverhez. Ott egyedül csak rólad volt szó.

Rövid szünet után folytatta:

– Túlságosan is vonzó és rokonszenves voltál. Csak téged láttalak. Annyira jól néztél ki az öltönyödben, hogy senki más nem vehette fel veled a versenyt.

A férfi mélyen a szemébe nézett, és Sophie remélte, hogy látja benne a valós érzéseit.

Visszafojtotta a lélegzetét, és várta Mark válaszát.

És akkor, nagyon lassan, a férfi tekintete ellágyult. Megrándult a szája, mintha elnyomott volna egy mosolyt.

– Szóval a drága öltönyöm miatt volt, ugye?

– Pontosan. Semmi esélyem sem volt, Mr. Winchester.

– Értem – mondta a férfi lágyan. – Te is ellenállhatatlan voltál a koszorúslányruhádban.

Most már szélesen vigyorgott, és fény gyúlt a szemében. Aztán mindketten megkönnyebbülten felsóhajtottak. Tegnap talán még egymás karjába is omlottak volna, ám ma már óvatosabbak voltak.

Mark leszedte az asztalt.

– Volna kedved megnézni a farmot?

Amikor megérkezett, Sophie biztosan beérte volna a közvetlen környék futó megtekintésével, de Jill telefonja óta arra vágyott, hogy részese legyen Mark mindennapjainak.

– Tényleg ráérsz mindent megmutatni? Mi lesz a munkáddal? Végül is pár hétig távol voltál, biztosan felhalmozódott egy csomó tennivaló.

A férfi meglepetten felvonta a szemöldökét.

– Néhány kerítéslécet kell csak megerősítenem. De ahhoz majdnem egy egész napra van szükségem. Ez azt jelenti, hogy megint magadra kellene hagynom téged.

– Miért ne mehetnék veled?

Ennél hitetlenkedőbb tekintettel nem is nézhetett volna rá a férfi.

– Túl nagy kint a forróság. Utálnád.

– Már voltam kint. Annyira nem rossz. Szívesen elmennék veled.

– De terhes vagy – ellenkezett a férfi.

– Ez nem azt jelenti, hogy cukorból vagyok.

– Ma reggel még nagyon rosszul voltál – vetette ellen Mark. – Megígértem édesanyádnak, hogy vigyázok rád.

– Most már jól vagyok. És szeretnék veled menni.

A férfi nagyot sóhajtott. Sophie csípőre tett kézzel várt.

– Meg akarom ismerni a farmodat.

A férfi bíráló pillantást vetett vendége ruházatára: a kurta farmernadrágra és az ujjatlan pamutpólóra.

– Ebben a hacukában nem jöhetsz. Nem telne bele tíz perc, és vége lenne a szép bőrödnek. Hoztál magaddal hosszú szárú farmert és hosszú ujjú inget?

– Nadrágom van, de minden felsőm rövid ujjú.

– Akkor felveszed az egyik ingemet. Majd feltűröd az ujját.

Sophie nem ellenkezett, annyira boldog volt, hogy megtört a férfi ellenállása. Bármit felvenne, csak hogy elkísérhesse.

Aztán Mark a szandáljára nézett.

– Van valami zárt cipőd?

– Tornacipő jó lesz?

– A semminél jobb. Kalap?

– Van.

– Rendes kalap, széles karimával?

– Nos, a karima nem annyira széles. Nem volt annyi hely a bőröndömben…

Mark jót nevetett.

– Hagyjuk! Inkább adok egyet. Nem éppen csinos, de legalább nem károsodik a bőröd.

Fél órával később Sophie már hálás volt a férfi bő, kék kockás ingéért és széles karimájú kalapjáért. Egy hatalmas legelő közepén állt, a nap tikkasztóan sütött le rá, miközben Markot figyelte, amint végigmegy egy ösvényen, ahol le akarta verni a kerítéshez a fémcölöpöket.

– Miért nem fát használsz? – tudakolta.

– Azt egy szempillantás alatt felfalnák a fehér hangyák – magyarázta a férfi, és felhúzta a bőrkesztyűjét. Aztán levette a kocsiról a nehéz szögesdrót tekercset. – A rácsokhoz speciális fát használunk, amely különösen ellenálló a termeszekkel szemben.

– Minden kerítést meg kell csinálnod? – A föld a láthatárig nyúlt.

– A legtöbb munkára szerződtetek munkásokat. Ezt a néhány száz métert megoldom magam.

– Mint ahogy én is otthon kicserélem a villanykörtét – viccelődött a lány. – Szóval mit segíthetek?

A férfi kicsit habozott. Aztán odadobott neki egy pár kesztyűt.

– Nagy segítség lenne, ha megtartanád a cölöpöt, amíg leverem a földbe. De tartsd egyenesen, és vigyázz az ujjadra!

– Rendben.

Letérdelt, és Mark beverte a cölöpöt a talajba, amely minden erőteljes kalapácsütéstől egyre mélyebbre süllyedt.

Kemény munka volt, az ing minden mozdulatnál ráfeszült a férfi széles vállára. Szóval ezért olyan izmos… Sophie megcsodálta a felsőtestét. Ha mindig ilyen munkát végez, megspórolhatja az edzőtermi költségeket.

A férfi megállt, és a teherautóra pillantott.

– Készen állsz a következőre? – kérdezte a férfi.

– Persze.

Így haladtak a kijelölt ösvényen végig, és amint minden cölöppel végeztek, Mark kifeszítette köztük a szögesdrótot. Minden mozdulata magabiztos és rutinos volt. Amikor elkészültek a kerítéssel, Sophie-ban szétáradt az elégedettség és a büszkeség. Még ha ő maga nem is tett olyan sokat, akkor is jó csapatot alkottak.

A gumifák árnyékában szendvicset ettek, és teát ittak hozzá a termoszból. A teherautón Mark talált egy régi plédet, és leterítette a fűbe.

– Mielőtt visszamegyünk, pihenned kell egy kicsit – mondta.

Sophie ellenkezés nélkül elnyúlt a takarón, és felnézett a felhőtlen égboltra.

– Nagypapa égbolt – mondta.

– Tessék? – Mark hátát a fa törzsének vetve ült, és elmélázva nézte Sophie-t.

– Mindig, amikor ilyen tökéletesen tiszta, kék eget látok, a nagyapámra kell gondolnom. Ilyen tiszta égbolt nagyon ritkán van Angliában. Amikor még kicsi voltam, és egyszer a nagypapámmal sétálni mentem, akkor láttunk ilyet. Ugyanilyen kéket, mint most – mutatott fel. – És a papám azt mondta, mindig írjak neki, ha ilyen tökéletes kék égboltot látok.

– És megteszed?

– Nem lehet. Két éve meghalt.

A férfi szemébe együttérzés költözött.

– Biztosan különleges ember volt.

– A legcsodálatosabb. – Nézte, amint egy csapat színes kismadár leszállt az egyik fa lombjára. – Azt hiszem, nagypapa és én voltunk a család fekete bárányai – fűzte hozzá. – Ugyanúgy halálra unta magát az anyám vasárnapi ebédjein a sok zenei hadovától, mint én. Olyankor titokban leléptünk. Néha a kertben sétáltunk, és meglestük a madárfészkeket, vagy békát kerestünk. Esetleg bementünk a városba, és annyi fagyit vett nekem, amennyit csak akartam. És sosem árult el anyának.

Mark mosolygott, és a lány az oldalára fordult, hogy jobban lássa.

– Azon a nyáron, mielőtt nagypapa meghalt, elutaztam vele Skóciába. Órákig ültünk a tengerparton, én olvastam, miközben ő horgászott. Szerintem minden embernek joga van néha csak úgy egyszerűen boldognak lenni.

A férfi arcán árny suhant át.

– Az apám öt évvel ezelőtt halt meg egy bozóttűzben. Azt kívánom, bárcsak előtte több időt töltöttem volna vele. Talán mi is elutazhattunk volna együtt valahová.

– De talán csak egyszerűen itt akart élni a szép farmján a bozótosban.

– Meglehet – mosolygott hálásan Mark. – Apa és anya nagyon közel álltak: egymáshoz. Tizennyolc hónappal később anya is meghalt. Valószínűleg nem bírta a szíve, egyszerűen csak nagyon hiányzott neki az apám.

A gondolatra, hogy a férfi szülei boldogan és elégedetten éltek itt kint a pusztaságban, elszorult Sophie torka. Mi lenne, ha Markkal itt élne? Romantikus képek keltek életre benne. Önkéntelenül megsimogatta a hasát.

A férfi a tekintetével követte a mozdulatot.

– Annyit gondolkodtam rajta, hogy fiú lesz-e, vagy lány – szakította félbe Sophie gondolatait.

– Érdekel? – kérdezte a lány meglepetten.

– Természetesen. Téged nem?

– Még nem mertem erre gondolni – vallotta be.

– Nem gondolkoztál még a nevén sem?

– Nem.

– Azt hittem, minden nő azt teszi.

Sophie lehunyta a szemét.

– Nem akartam tudomásul venni ezt a terhességet.

– De igaz, Sophie.

Olyan kétségbeesett volt a hangja, hogy a lány szeme tágra nyílt.

– Magamban mindig Babszemnek nevezem.

– Babnak?

– Igen. Mert olyan pici, mint egy kis babszem.

A férfi arca ellágyult.

– Egy emberi babszem?

– Igen – ismételte Sophie. – Egy apró emberi babszem. A mi kis emberi babszemünk.

Aztán nevetésben tört ki, és Mark is szélesen vigyorgott. Találkozott a pillantásuk. A lány majdnem megrémült, olyan közel érezte magához a férfit. Ismét eltűnődött, nem tudnának-e valamilyen kapcsolatot kiépíteni egymással, és a gyerek születése után is együtt maradni.

Mélyen a szemébe húzta Mark kalapját, és élvezte a táj csendjét. Most egyáltalán nem zavarta, hogy minden olyan nyugodt. Csendben feküdt ott, és lassacskán egyre jobban ellazult. Csak a fűben zümmögő rovarokat lehetett hallani. A légzése egyenletessé vált, és hirtelen egynek érezte magát a világmindenséggel. Még sosem fogta el ilyen magasztos érzés, és teljesen elmerült benne.

Zavartan felült, amikor meghallotta, hogy Mark pakol a kocsira. Ő ezalatt biztosan elszunyókált.

– Sokáig aludtam?

Mark mosolygott.

– Körülbelül egy órát.

– Te jó ég! Még szerencse, hogy nem óradíjat kapok.

A férfi felemelte a termoszt.

– Kéred az utolsó korty teát?

– Köszönöm. Talán attól tényleg felébredek.

Már kezdett bealkonyodni. Mivel Mark közben mindent felpakolt a kocsira, Sophie-nak már csak a plédet kellett bedobnia. Aztán hazaindultak.

Útközben láttak egy kengurucsaládot, amely élelem után kutatva kimerészkedett a bozótosból. Sophie kíváncsian figyelte az állatokat a kocsi biztonságából. De kint sem félt volna, ha Mark mellette van.

– Nem veszélyesek a kenguruk? – tudakolta.

– Nem, ellenkezőleg. Nagyon is félénkek. Ha akarod, megmutatom, hogyan lehet megetetni őket – ajánlkozott Mark. – Bármikor, amikor kinéznek a fűből, és megállsz mozdulatlanul, szinte megérintheted őket.

– Murisan hangzik.

Sophie maga sem hitte, mennyire felszabadult. Mark mellett még a puszta vadon sem tűnt olyan veszélyesnek.

Egy darabig csendben haladtak tovább. Aztán a férfi ránézett.

– Ha jobban meg akarjuk egymást ismerni, miért nem mesélsz Oliverről?

6. FEJEZET

Sophie rögtön ismét feszült lett. Egész életében követni fogja Oliver?

– Mit akarsz tudni?

– Valamiért feleségül akartál menni hozzá – bámult előre a férfi borúsan. – Biztosan szeretted, nem igaz?

Sophie kellemetlenül érezte magát. Akaratlanul is újra átélte a szakítás minden pillanatát. De őszinte akart lenni Markhoz.

– Szerettem – vallotta be boldogtalanul. – Legalábbis akkor azt hittem. Tehetséges zenész, és hízelgő alak volt, amikor udvarolni kezdett nekem. Azt hittem, a szüleim örülnek a választásomnak.

– És így volt?

– Nem annyira, mint vártam. – Sophie idegesen babrált az egyik hajfürtjével. – Túl későn jöttem rá, milyen gazember. – Az ajkába harapott.

– Túl későn? – ráncolta a homlokát Mark.

– Miután igent mondtam a lánykérésre, megtudtam, hogy csak a családom miatt tette.

A férfi értetlenül nézett rá.

– Oliver versenyzongorista – magyarázta a lány. – És zeneszerző. Körülrajongta anyámat. Azt remélte, hogy a házassággal az apám fényes karrierhez segíti. Mindenesetre apa feleannyira sem volt tőle lenyűgözve, mint fordítva. És akkor Oliver szakított velem.

Mark görcsösen markolta a kormányt.

– Micsoda szemétláda! Biztosan nehéz időszak volt neked.

Sophie megrántotta a vállát.

– Nem volt túl könnyű.

Hallgatagon mentek tovább, és a lány örült, hogy Mark nem kérdezgeti tovább. Az ég lassacskán vörösbe hajlott.

– Kérdezhetlek a barátnőidről, Mark? Van valaki az életedben?

A férfi mosolyogva megrázta a fejét.

– Amióta megvettem ezt a farmot, nincs időm a magánéletre.

– Akkor nem is laktál mindig itt?

– Nem. Wynsteadben nőttem fel, a tengerpart közelében. Apám halála után először átvettem annak a farmnak a vezetését.

– Akkor miért költöztél ide? – A lány nem tudta visszaszívni a kérdést. A tengerparti farm sokkal csábítóbban hangzott.

– Terjeszkednem kellett. Manapság sokkal nagyobb feladatokat kell vállalni, ha meg akar élni az ember. És mivel továbbra is marhákkal akartam dolgozni, kerestem egy intézőt a wynsteadi gazdaságba, és szerencsét próbáltam a pusztában. Itt sokkal olcsóbb a föld. Természetesen sok mindenre szükség van, de itt több ezer marhát tudok tartani.

– És mióta élsz itt?

– Alig egy éve. Még mindig azon vagyok, hogy kialakítsam a farm szerkezetét.

Sophie hátradőlt az ülésen. Ez megmagyarázza azt is, miért olyan siralmas a háza.

– Örülök, hogy eljöhettem – mondta. – De még mindig fogalmam sincs arról a sok dologról, ami a hétköznapjaidhoz tartozik. Még egy lovat sem láttam, arról nem is beszélve, hogy egy tehenet sem simogathattam meg.

A férfi nagy szemeket meresztett.

– Teheneket akarsz simogatni?

Igazság szerint Sophie kicsit tartott a hatalmas állatoktól.

– Talán először valami kisebbel kellene kezdenem, például egy kutyával.

A férfi szája sarka megrándult.

– A kutyáim munkakutyák. Leharaphatják az ujjadat.

– Ó!

Ezen mindketten jót nevettek. Közben odaértek a kapuhoz. Mark kiugrott a kocsiból, és kinyitotta, aztán visszamászott.

Sophie a homlokát ráncolta.

– Egy igazi farmerfeleség kinyitotta volna, ugye?

A férfi csak megvonta a vállát.

– Annyi baj legyen!

– Akkor legalább hadd csukjam be! – Azzal kinyitotta a kocsiajtót.

– Felesleges, Sophie.

– De én akarom!

Hát nem fogja fel? Nem akarta, hogy úgy bánjon vele, mint egy kis angol turistával. Ha folyton csak babusgatja, sosem fog boldogulni. Habozás nélkül leugrott a kocsiról.

Már látta, hogyan csinálja Mark. Egyszerű művelet volt, csak fel kellett tenni a láncot a cölöpre, és elhúzni a riglit.

Persze ez hatalmas rigli volt, és mintha a lánc is túl rövid lett volna. Háromszor is megpróbálta, de nem sikerült. A pokolba! Ha most a férfi idesiet segíteni, lekever neki egy pofont. Biztos van valami trükk. Egészen lassan felemelte a láncot.

– Ne úgy! – szólalt meg közvetlenül mellette Mark mély hangja. – Megmutatom.

Sophie dacosan felnézett. Nem szorult rá a férfi segítségére. A cölöpverésnél is boldogult. Biztosan be tud csukni egyedül is egy átkozott kaput.

Mark mosolygott, és ekkor Sophie megértette, hogy nem rajta mulat.

– Megvan a trükkje. Ferdén kell tartani a láncot.

Megmutatta neki, és természetesen így elsőre sikerült.

– Ha hagytál volna még egy percet, rájöttem volna.

– Természetesen – Mark lágyan megcirógatta az arcát.

A lány bőre bizseregni kezdett.

– A következő kaput egyedül zárom be.

– Rendben.

Sophie remegő térddel szállt vissza a teherautóba.

– Nem is tudtam, hogy mindent ilyen behatóan meg akarsz ismerni – mondta a férfi, amikor továbbindultak.

– Hiszen jobban meg akarlak ismerni. Legegyszerűbb, ha részt veszek a mindennapjaidban.

– Hogy később legyen mit mesélned a gyereknek az apjáról?

– Igen… – Igazából Sophie nem így látta. Hirtelen rémesen levertnek érezte magát.

A kis babszemről folytatott beszélgetés óta egyfolytában azon kapta magát, hogy a közös életükről ábrándozik. Teljesen nyilvánvalóan Mark gondolatai nem ebben az irányban haladtak. Csakugyan azt várja tőle, hogy a két hét elteltével visszatérjen Angliába, majd egyedül nevelje fel a gyereküket?

De botorság is volt beleélnie magát a képzelgésekbe. Egész idő alatt tudta, hogy nem szabad beleszeretnie a férfiba. És ma is tudatosodott benne, Mark életcélja, hogy megművelje ezt a földet, és felépítse a vállalkozását. Ebben csak akadályozná egy feleség és egy gyerek. Sajnos.

A házhoz érve a foltos pásztorkutyák hangos csaholással üdvözölték őket. Egy mangófa árnyékában feküdtek az óljuk előtt. Mark lemászott a teherautóról, és barátságosan megvakargatta a fülük tövét. Aztán felnézett Sophie-ra.

– Nem akarsz köszönni nekik?

A lány lelkesedése kicsit lelohadt a visszafelé vezető úton, de bátor arcot vágott, és odaintett az ebeknek.

– Sziasztok!

– Gyere ide, és köszönj nekik rendesen! – makacskodott Mark kajánul vigyorogva.

A lány egy kicsit előrébb merészkedett.

– Monty, Blue Dog, ő Sophie – mondta a férfi. – Szeretném, ha szépen üdvözölnétek.

A két kutya rögtön elhallgatott, és okos szemükkel a lányra néztek. Barátságosan csóválták a farkukat.

– Most már megsimogathatod őket – bátorította Mark.

Sophie kényszerítette magát, hogy közelebb menjen az állatokhoz.

– Igazából inkább macskás vagyok – vallotta be idegesen, de aztán csak odament hozzájuk. Végül is tegnap egész nap olyan aranyosan vigyázott rá Blue Dog.

Kinyújtotta a kezét az állat felé, és megsimogatta a buksiját. Meglepetésére a kutya felemelte az egyik tappancsát.

– Kezet akar velem fogni? – nevetett Sophie. – Szia, Blue Dog!

Milyen puha volt a mancsa és a szőre! Montyt is megsimogatta.

– Nagyon engedelmesek – állt fel aztán, és csípőre tett kézzel Markhoz fordult. – Hogy tanítottad meg rá őket?

– Kézjelekkel – dicsekedett a férfi. – Most pedig mutasd a kezed!

Sophie csodálkozva nyújtotta felé apró, karcsú kezét, és vadul verni kezdett a szíve, amikor a férfi megfogta. Mark végtelenül gyengéden vizsgálgatta az ujjait, a csuklóját és a kézfejét. Ez borzasztó! Nem is sejti, milyen édes kínokat kell kiállnia?

– Mit művelsz? – hebegte.

Egészen közel volt hozzá a férfi arca, és amikor felnézett rá, Mark az arcán nyugtatta a tekintetét.

– Csak megszámolom, megvan-e minden ujjad – vigyorgott, azzal elengedte a kezét. – Meg kell néznem a lovakat. Jössz te is?

Sophie nagyot nyelt, aztán bólintott.

A lovakat nem istállóban tartották, hanem egy hatalmas legelőn, amely a pajtától egészen a kiszáradt folyómederig húzódott. Alighogy megálltak a kerítésnél, Mark füttyentett, és a rét másik végében legelésző lovak nyomban odanyargaltak hozzájuk.

Mark arcáról lerítt a büszkeség, hogy ilyen gyönyörű és okos lovai vannak. Négy ló galoppozott oda, egyik sem hasonlított a másikra: egy almásderes, egy pej, egy tarka és egy fekete.

Mark előrelépett és köszönt nekik, de Sophie biztonságos távolságban maradt. A lovak túl nagyok voltak neki, és hatalmasak voltak a fogaik…

De végül is szeretne minden megtudni Mark életéről, mindent megosztani vele, ezért most nem húzódhat háttérbe. Csatlakozott a férfihoz.

Mark rámosolygott, és megsimogatta az egyik ló farát.

– Ő Tilly. Nagyon derék állat.

Tilly csodaszép barna kanca volt, a homlokán halvány folttal, de a sörénye sötét volt. Sophie ijedten figyelte, amint az állat vicsorít, és előretolja az orrát.

– A lovak nem harapnak, ugye?

A férfi elvigyorodott.

– Némelyik igen. De ez itt jámbor jószág. – Az egyik karját Tilly nyaka köré fonta, szinte átölelte.

Sophie-ban gyermekkori emlékek keltek életre. A nagyapjára gondolt, akivel egyszer találtak egy kis sünt. Sophie először félt a tüskéitől, de aztán a nagyapja megmutatta, hogyan kell tartani a kis gömböcöt anélkül, hogy az megszúrná.

Sophie most hevesen dobogó szívvel megsimogatta Tilly puha nóziját, aztán gyorsan elkapta a kezét. Minden ujja megvolt!

– Melyiken lovagolsz a legtöbbet? – tudakolta.

– Charcoalon – mutatott a férfi a szurokfekete csődörre.

Természetesen az összes közül a legnagyobb és legfélelmetesebb volt…

– Még sosem estél le lóról?

– Dehogynem. Rengetegszer – hahotázott Mark.

– És meg is sérültél?

– Egyszer eltört a lábam. Egyszer meg agyrázkódást kaptam, és többször is megrándult a vállam.

– Hány évesen tanultál meg lovagolni?

– Már nem emlékszem. Amióta az eszemet tudom, lovagolok. – Azzal átlendült a korlát fölött, és odament Charcoalhoz. – Jó cimborák vagyunk.

Fellódult a ló hátára, és térdével máris engedelmességre késztette a hatalmas csődört. Nyereg és egyéb szerszámok nélkül lovagolt. Sophie szíve majdnem kihagyott. A csődör megrázta a fejét, kapart a patájával, aztán nekiiramodott.

– Vigyázz! – kiáltotta Sophie, amikor elvágtattak. Ám a szavai a semmibe hulltak.

Félelme alaptalannak bizonyult. Harmóniában mozgott ló és lovasa, mindketten izmosak, sportosak és csodaszépek…

A folyó partján Charcoal nagy ívet rajzolva visszafordult, és amikor végül megállt Sophie előtt, Mark vigyorogva lenézett rá, és győzelemittasan a levegőbe emelte a kezét.

– Őrült – dünnyögte Sophie, de be kellett ismernie, hogy a férfi ellenállhatatlan. Annyira jóképű és annyira… szexi!

Hazafelé tudatosodott benne, hogy lassacskán már minden félelmétől megszabadult. Szinte már jól érezte magát Coolabah Watersen. Ez a változás azonban egyúttal új problémákat is felvetett. Ugyanis egyre elképzelhetőbbnek tartotta, hogy itt éljen…

7. FEJEZET

Mark szomszédai egy farmházban laktak, amely nagyon hasonlított a Coolabah Watersire. Ugyanúgy erős fából emelték, fémtető védte, és árnyas veranda húzódott előtte. Mark házától eltérően azonban Jacksonck hajlékát rengeteg árnyékot adó fa és zöld pázsit vette körül, halait fehérre meszelték, a tetőt pedig zöldre. A verandát körbeölelő korlátot zöld lécek és ablakpárkányok szegélyezték, amitől elegáns és csalogató benyomást keltett.

Andrew és Jill magas, karcsú, szőke emberek voltak, a harmincas éveik végén jártak. Szívélyes mosollyal várták vendégeiket a verandán. Három gyerekük udvariasan álldogált mellettük: két hosszú lábú kislány és egy hatéves forma kisfiú.

– Szeretik a látogatókat – nevetett az anyjuk, amikor odatessékelte Markot és Sophie-t a kényelmes ülőalkalmatosságokhoz. – Jó ürügy nekik, hogy későbbre halasszák a házi feladatot.

– Hová jártok iskolába? – fordult a kislányokhoz Sophie.

– Itt van az osztálytermünk a házban – felelte Katie, az idősebb.

– Távoktatás – magyarázta Jill, miközben jéghideg gyömbért töltött a vendégeknek. – Postán kapják a tananyagot, és mindennap fél órát beszélnek a tanárukkal, aki Mount Isában lakik. Némelyik család házi tanítót fogad, de én magam tanulok a gyerekekkel. És még élvezem is.

Sophie elképzelte, milyen lett volna, ha az anyja tanítja. Elképzelhetetlen. Lady Eliza mindig túlságosan elfoglalt volt. Ugyanennyire meglepte, hogy a gyerekek élénken részt vettek a felnőttek beszélgetésében. Náluk, otthon ennek nem örültek volna.

Andrew a marhák összetereléséről érdeklődött Marktól, aztán a férfiak valami számítógépes programról beszélgettek, amellyel műholdas felvételek segítségével lehet folyamatosan ellenőrizni a legelők állapotát. Ez a technika szörnyen érdekelte Sophie-t, de nem kérdezősködött. Nem akart olyan benyomást kelteni a vendéglátók előtt, mintha több lenne Mark életében holmi látogatónál.

Túl sokáig azonban nem tudott hű maradni ehhez az elhatározásához. Amikor Jill megkérte, hogy segítsen kihordani a salátát, követte őt a konyhába. Mielőtt még észbe kaphatott volna, kimondta, ami a nyelvén volt.

– És a gyerekek itt születtek kint?

– Te jó ég, dehogy! – rázta meg a fejét a háziasszony. – Bementem a kórházba Mount Isába.

– De az jó messzire van, ha már beindultak a fájások.

– Ó, nekem nem is voltak fájásaim. – Összekeverte a salátát az öntettel. – Nálunk a kismamák a harminchatodik héten bemennek a városba. A biztonság kedvéért.

– És a terhesség alatt? Hogyan jártál a terhesgondozásra?

– Hetente egyszer bejön Wandabillába az orvos Mount Isából. Magával hozza az ultrahangos készüléket is. Szóval nincs semmi dráma – vetett rá Jill kíváncsi pillantást, mintha magyarázatot várna Sophie furcsa érdeklődésére a vidéki terhességeket illetően.

Jóllehet Sophie nyomban rokonszenvesnek találta Jillt, nem avatta be a titkába. Ehelyett más irányba terelte a beszélgetést.

– Már régóta itt élsz?

Az asszony ismét megrázta a fejét.

– A városban nőttem fel. Adelaide-ben, délen. Andrew húgával jártam együtt a nővérképzőbe. Egyszer elhívott magukhoz a nyári szünetben. És akkor megtörtént –

mosolyodott el. – Együtt oltottuk be Andrew-val az állatokat. Utána már ki sem engedtem a karmaim közül. De úgy tűnik, nincs ellenére – nevetett.

Sophie a legszívesebben megkérdezte volna, nem bánta-e meg, hogy ide költözött a városból. De Jill már olyan furcsán nézett rá, hogy inkább hallgatott.

Szerencsére ebben a pillanatban beviharzott a kisebbik lány, Anna a konyhába, és bejelentette, hogy a kis John már szedett magának a salátából.

Sophie rendkívül élvezte a közös ebédet. Minden fenséges volt, és a nagy étkező csinosan volt berendezve. Falait citromsárgára festették, és az ápolt kertre nyílt az ablaka. Amikor Sophie kifejezésre juttatta a kert iránti csodálatát, Jill felajánlotta, hogy ad neki egy-két hajtást a növényekből.

– Köszönöm! – mormolta Sophie kényelmetlen érzéssel.

– Már csak egy hétig marad – kapcsolódott be a társalgásukba Mark. – Ennyi idő aligha elegendő a kertépítésre.

Meglepett csend telepedett rájuk. Jill és a férje gyors pillantást váltott az asztal fölött. Ugyanakkor Mark és Sophie tekintete is találkozott. Végül Jill törte meg a csendet.

– Akkor majd elviszed a hajtásokat, amikor visszajössz. Addig még gyökereztetek neked néhányat, és cserépbe ültetem őket. Így könnyebb lesz a kezdet.

Sophie csodálkozva felvonta a szemöldökét. Mit mesélhetett nekik Mark? Fürkész pillantást vetett a férfira, de az kerülte a tekintetét. Ha Jill észrevette is a feszültséget, nem mutatta.

– Ideje behozni a desszertet. Ki enne még egy kis citromtortát?

Mark elmosolyodott.

– Én! – ajánlkozott, és rákacsintott Sophie-ra. – A citromtorta a kedvencem.

A lány arcát enyhe pír futotta el, amikor visszagondolt rá, mi történt, amikor legutóbb citromtortát ettek Markkal, Londonban, az esküvő után.

– Segítek – ajánlotta fel tüstént Jillnek, és felugrott.

Kisvártatva már mindannyian élvezték is a pazar, hűvös desszertet. Az asszony Sophie-ra mosolygott.

– Mark mesélt a híres családodról.

– A nagyapám nagyon muzikális volt – vetette közbe Andrew. – A zongorája még mindig itt van, de eddig még senki nem mutatott iránta különösebb érdeklődést.

– Kivéve engem – kotnyeleskedett bele Anna duzzogva. – De nem vehetek zongoraleckéket, amíg nem megyek bentlakásos iskolába.

– Pontosan, drágám – simogatta meg Jill vigasztalón a kislány kezét. Aztán nagyot sóhajtva Sophie-hoz fordult. – Habár már most meghasad a szívem, hogy internátusba adjam a gyerekeimet.

– Miért, az hol van?

Andrew bátorítón a feleségére mosolygott.

– Nincs messze. Mount Isában is van egy kicsi, de nagyon jó iskola. Gyakran láthatjuk a gyerekeket.

Sophie szomorúan merengett azon, hogyan érezné magát, ha egy napon akkora lenne a gyereke, hogy bentlakásos iskolába kellene beíratnia. Valószínűleg csak hétvégenként láthatná.

– Anna addig is gyakorolhat a zongorán – folytatta Andrew. – Ahhoz képest, hogy eddig senkitől nem tanulta, egész jól játszik.

A kislány csak úgy sugárzott az apja dicséretétől.

– De te biztos nagyon jól zongorázol, Sophie – mondta Jill. – Talán adhatnál néhány ötletet Annának.

Sophie már megszokásból is meg akarta rázni a fejét, mint mindig, ha a zenei tehetségéről volt szó, amivel nemigen rendelkezett. Gyerekként túl sokszor égette le

magát, amikor mindenféle ünnepi alkalmakkor a tehetséges nővérei után kellett játszania. Vele szemben is ugyanolyan magas elvárásokat támasztottak. De ez itt most más. A Jackson család annyira egyszerű és barátságos volt, hogy Sophie jól érezte magát a körükben.

– Egy kicsit tudok zongorázni – vallotta be.

Anna lelkesen tapsikolni kezdett.

– Előadsz nekünk valamit? – csillant fel reménykedve a szeme.

– Igen, légy szíves! – kérte Jíll is. – Ezer éve nem játszott olyan a zongoránkon, aki tanulta is. De azért minden évben felhangoltatjuk.

Mindannyian várakozásteljesen néztek Sophie-ra. Mark pillantása is rajta nyugodott. A lány egy röpke pillanatra ideges lett. Nem fog csalódást okozni a férfinak? Ám ekkor Mark rákacsintott.

– De nincs nálam kotta – próbálkozott a lány.

Ezt mindenki csalódott sóhajjal nyugtázta. Amikor aztán meglátta Anna levertségét, legyintett.

– Azért néhány kisebb darabot tudok kívülről. – Hogy amúgy is szívesebben játszott hallás után, és szeretett rögtönözni, inkább nem tette hozzá.

– Csodálatos! – ugrott fel Jill. – A szalonban van a zongora. Menjünk be! Beviszem a kávét.

Délután háromkor Sophie és Mark nehéz szívvel úgy döntött, hogy ideje hazaindulni.

– Mesés voltál – lelkendezett Mark, amikor rákanyarodtak a Coolabah Watershez vezető toldútra. – Azt hittem, nincs is zenei érzéked.

– A családom többi tagjával összehasonlítva nincs.

– De hiszen remekül zongorázol! Fogadni mernék, hogy a nővéreid nem tudják fejből ezeket a filmbetéteket és popslágereket.

– Nem. De nem is hiszem, hogy túl sok popzenét ismernének.

– Na látod! – mondta a férfi győzelem ittasan. – Nincs is szükség nagy koncertekre idekint.

A lány is elmosolyodott.

– Élveztétek?

– De még mennyire! Jacksonék nagyon megkedveltek téged. Annyira büszke vagyok rád. – Hirtelen rémülten elhallgatott, mintha túl sokat mondott volna.

Ám a dicsérete végtelenül jólesett Sophie-nak. Teljesen átmelegedett tőle a lelke.

– A kis Anna tényleg tehetséges. A korához képest hihetetlenül jó a hallása. Szörnyen fájt megmondani neki, hogy nem tudom tanítani, mert vissza kell mennem Angliába. – A homlokát ráncolta. – Nem is értem, miből gondolták, hogy itt maradok.

Mark csak hümmögött.

– Mondtál nekik valamit? – firtatta Sophie.

– Miről beszélsz? – A férfi belenézett a visszapillantó tükörbe.

– Mintha nem tudnád – forgatta a szemét a lány. – Miért hiszik a szomszédaid, hogy itt maradok?

Mark mereven bámult előre.

– Valószínűleg ezt a következtetést vonták le.

– Nem olyan benyomást keltettek, mint akik elhamarkodottan ítélnének. Mit mondtál nekik?

– Csak annyit, hogy Angliában ismerkedtünk meg.

– De egy csomó részletet tudnak a családomról. Mégis, mit meséltél nekik?

A férfi kelletlenül megvonta a vállát.

– Nem sokat. De itt kint nem marad semmi titokban. Amikor felhívtál, az igazi szenzációnak számított a táborban.

– Csakugyan? – húzta fel a szemöldökét Sophie. – De hát miért?

– Hajtás közben, kint a vadonban nem szoktak bennünket csak úgy felhívogatni fiatal angol hölgyek…

– Nehogy azt mondd nekem, hogy az embereid hallották a beszélgetésünket!

– Természetesen hegyezték a fülüket. De nem csíphettek el semmit a beszélgetésünkből. Mindenesetre azt tudják, hogy Angliában ismertelek meg egy esküvőn. És aztán hirtelen felbukkantál itt. Mindenki össze tudja adni, mennyi kettő meg kettő.

– És kijött nekik öt!

Mark egy szívdobbanásnyi ideig habozott.

– Háromnak kellett volna kijönnie.

Sophie nagyot nyelt.

Három… Ők ketten és a baba…

Hirtelen mélységes szomorúság fogta el. A szeme égett, tekintete a távolba révedt.

Jacksonéknál láthatta, hogy egy egymást szerető párnak akár csodaszép is lehet ez a fajta élet itt kint, a semmi közepén. A város forgatagától távol együtt oldottak meg mindent, figyeltek egymásra és a gyerekeikre. Még sosem látott ennyire összetartó családot.

Egy röpke pillanatra azt hitte, belőle is lehetne ilyen boldog vidéki feleség. Jill olyan elégedettséget sugárzott, olyan odaadással vezette a háztartást, és olyan türelemmel és örömmel gondoskodott a gyerekekről és a férjéről! És mintegy mellékesen segített neki vezetni a farmot.

Sophie elképzelte az életét Mark mellett, és a közös éneklés közben Jacksonéknál annyiszor találkozott a pillantásuk, hogy nagyon közel érezte magát a férfihoz. Ösztönösen tudta, hogy Mark is hasonlóan érezhet.

Most azonban, amint a poros úton hazafelé tartottak, ráébredt, hogy Jill és közte óriási a különbség. Jill már az első itteni délutánján állatokat oltott be a leendő férjével. Sophie pedig még a kutyákat sem merte megsimogatni. Arról nem is beszélve, hogy Jill és Andrew szerették egymást.

Szerelem… Ez bizony elemi különbség!

Ez a felismerés ólomsúllyal nehezedett a szívére. Mark nem szereti őt. Meg kell hagyni, kedves és türelmes vele. De Sophie tudta, hogy ő nem az a fajta nő, akivel a férfi eltöltené élete hátralevő részét. Talpraesett feleségre van szüksége, aki feltalálja magát a farmon, és a jobbkeze lehet.

Sophie sosem lenne képes beoltani egy gulyát. Idétlen szandálokat visel nagy százszorszépekkel. Tud isteni süteményeket készíteni, de nem képes összehozni egy valamirevaló ebédet.

Mindezzel Mark is tisztában van. Tudja, milyen kevéssé alkalmas farmerfeleségnek. És nem lenne képes rábírni, hogy megváltoztassa a véleményét. Vagy mégis?

Vacsora közben Sophie keze megállt a levegőben, miközben a villát a szájába akarta tenni.

– Tulajdonképpen mit csináltok pontosan egy ilyen hajtótáborban? Például hol alusztok? – kérdezte.

Mark majdnem félrenyelte a falatot. Az alvási szokásait firtató kérdés váratlanul érte. Igazából már az is bőven elég volt, hogy itt ült vele szemben ez a hihetetlenül szép lány. Az arca enyhén kipirult, a szeme csillogott. Szűk farmernadrágjában és leheletvékony, csipkeszegélyes felsőjében túlságosan is vonzó volt. És most az ágyról akar vele társalogni!

– Hálózsákban alszunk a földön.
– De azért van sátratok, nem?
Mark elmosolyodott.
– Nem. Kint alszunk a szabad ég alatt.
– Tényleg? – meresztett nagy szemeket a lány. – Elég biztonságos ez?
– A sátor csak felesleges teher lenne. – A férfinak nehezére esett a kérdésekre összpontosítania, mert ösztönösen elképzelte, milyen lenne egy nagy hálózsákban összebújni a lánnyal…
A csudába! Nagyot fújtatott.
– A száraz időszakban tereljük össze az állatokat, ezért nem kell tartanunk az esőtől. De ha mégis eleredne, akkor kifeszítünk egy ponyvát a fák között.
– És kint fekszetek a csupasz földön?
– Persze. De nagyon kényelmesek a hálózsákok, az aljuk meg van erősítve vatelinnel, És nincs is annál jobb, mint a csillagos ég alatt aludni.
Sophie elgondolkozva iszogatott az ásványvizéből.
– Nők is alszanak kint, mint Jill Jackson?
– Hogyne – vigyorgott Mark. – Neked is tetszene: a jó meleg hálózsákban, körülötted semmi más, csak a bozótos hangjai. Nem próbáljuk ki egyszer?
Mi ütött belé, hogy ilyesmiket javasol? Sophie sosem egyezne bele az ötletébe!
A lány félénken rámosolygott.
– Miért is ne? Próbáljuk ki!

Sophie a finom moszkitóhálón át felpillantott a csillagos égre. Alig tudta elhinni, hogy tényleg vállalkozott erre az őrültségre. Egyszerre volt izgalmas és félelmetes.
Természetesen semmi baja nem eshet. Mark már milliószor aludt kint a szabadban. Ráadásul csak néhány száz méterre vannak a háztól, a folyómedernél. Mark a lelkére kötötte, hogy azonnal szóljon, ha megunta, vagy ha fél.
Sophie azonban legnagyobb meglepetésére kénytelen volt igazat adni a férfinak. A hálózsák kényelmesnek bizonyult, jólesően belefészkelte magát, a szúnyogháló pedig megvédte a rovaroktól. Tehát semmi oka nem volt a panaszra.
Nem tökéletesen mindegy, hogy nincs elektromos fény, nem veszik körbe falak, és nincs betonozott talaj a lába alatt? Jól érzi magát. Ha még azt is el tudná felejteni, hogy Mark olyan nyugtalanítóan közel fekszik hozzá, talán még élvezni is tudná ezt az éjszakát.
A levegő lehűlt, az ég kristálytisztán borult föléjük, teleszórva milliárdnyi sziporkázó csillaggal.
Fenséges. Mint egy csoda.
És a hold… Mintha ezüstből lenne kalapálva, és hajszálfinom körzővel körberajzolva, amint a közelgő telihold majdnem kitöltötte.
Erről a látványról a hasában növekvő baba jutott az eszébe. Meg kell hagyni, mostanában majdnem minden a kisbabájára emlékeztette. Ösztönösen a pocakjára csúsztatta a kezét a melegítőnadrág korca alatt.
Egy napon majd ideutazik a gyermeke az apjához Coolabah Watersre. Talán ugyanígy kint éjszakáznak majd a szabadban. Együtt lesznek itt ők ketten.
És ő hol lesz addig? Otthon fog várni szívszorongva a gyermeke visszatérésére? Nagyokat pislogott, és Mark felé fordult. Csak a körvonalait lehetett kivenni.
Ebben a pillanatban a férfi is feléje fordult.
– Minden rendben?
– Igen, köszönöm. – Sophie hálás volt a sötétségért, mert így Mark nem láthatta, amint ruhája ujjába törli a könnyeit. – De biztosan nem fogok tudni elaludni. Egyre csak a

csillagokat akarom látni. Lenyűgöző az égbolt. Tudtam, hogy milliónyi csillag van, de hogy ilyen rengeteg, azt sosem gondoltam.

Mark halkan nevetett.

– Egyedül a Tejúton kétmilliárdnál több van. Amit mi innen láthatunk, az csak a jéghegy csúcsa.

– Lélegzetelállító. Annyira szépek!

– Itt nincs semmi mesterséges fény, nincs a közelben város sem, amelynek a fénye árnyékot vethetne a csillagokra.

Sophie visszaemlékezett rá, hányszor fürkészte Londonban a csillagokat, és milyen csalódott volt.

Most itt feküdtek csendben egymás mellett, csak néztek fel az égre, és füleltek hallgatagon. Néha felhangzott egy bagoly huhogása, nagy ritkán egy tehén bőgése.

– Ismered a csillagképek nevét?

– Néhányét.

– Melyiket?

– A legismertebb itt Ausztráliában a Dél Keresztje. Ott átellenben látod azt a két fényes csillagot, közvetlenül a látóhatár felett? Az a szára. Ha a tekinteteddel követed őket, láthatod a keresztet. Négy nagy csillag és egy kicsi.

– Igen, látom.

– És látod itt fölöttünk közvetlenül azt a serpenyő formát?

– Igen.

– Az az Orion. A serpenyő nyele a vadász, kardjának a markolata. És azt a nagy V betűt ott fent jobbra?

– Igen…

– Az a bika szarva.

A lány jót nevetett. Amikor visszanézett az égre, éppen egy fénycsóva suhant át rajta.

– Nézd csak! – kiáltott fel izgatottan. – Nem hullócsillag volt?

A fényjelenség lecsusszant az égről.

– Rengeteg ilyen van itt – vélte Mark.

Rengeteg hullócsillag? Milyen érdekes! Ő meg azt hitte, hogy ilyesmit az ember életében csak egyszer lát.

– És az ott egy műhold.

– Hol?

– A fa fölött, ott elöl. Látod, ahogy mozog?

Apró fényecske mozdult a csillagtenger közepén. Sophie-nak fogalma sem volt, milyen lenyűgöző az éjszakai csillagos égbolt. Megindultan nézett fel, és annyira odavalónak, annyira egynek érezte magát a természettel, ahogy a kerítés felállításakor is. Életében először a világmindenség részének tartotta magát.

A londoni élete, a munkája, a barátai és a családja – egyszeriben minden végtelenül távolinak tűnt. Természetesen elég lett volna a telefonért nyúlnia, és máris velük lenne, csupán fel kellene szállnia egy repülőgépre. De ők egy olyan világhoz tartoztak, amelyik kevésbé valóságos, mint ez itt. A hangversenyeket és kávéházakat, a városokat és az embertömeget össze sem lehetett hasonlítani a természetnek ezzel a varázslatos, káprázatos színjátékával.

Itt megtalálhatná saját magát, az igazi Sophie lehetne, akinek nem kell folyton mások elvárásainak megfelelnie. Viszont folyton küszködne, hogy megfelelő asszonya legyen Marknak, igazi farmerfeleség.

– Királyságomat adnám a gondolataidért.

Sophie elpirult.

– Én… csak azon tűnődtem, hogy a családomból látta-e bárki is így ezeket a csillagokat.

– Hiányzik a családod?

– Nem annyira – felelte őszintén a lány. – Mindig olyan elfoglaltak, hogy amúgy is alig látom őket. Biztosan nem is hiányzom nekik. – Rövid szünet után félénken megkérdezte: – És te, Mark? Mire gondoltál?

A férfi először nem válaszolt. Aztán nagy lélegzetet vett.

– Arra gondoltam, hogy a gyerekem nem fogja minden éjjel látni ezeket a csillagokat.

Sophie nagyot nyelt.

– És ez bánt téged?

– Őszintén szólva gyűlölöm a gondolatot is, hogy úgy nőhet fel, hogy nem ismeri ezeket az állatokat, a hangokat, ezt a tájat. Talán furcsán hangzik, de ez itt mind végtelen nyugalmat és békét ad nekem.

– De eljöhet látogatóba.

A férfi hallgatott, és Sophie felült.

– Mark, megígérem, hogy nem tiltom el tőled a gyereket. Rendszeresen tarthatjátok a kapcsolatot. Nem fogok akadályokat gördíteni az utadba.

– Te könnyen beszélsz.

– Komolyan mondom. – Azt kívánta, bárcsak a férfi szemébe nézhetne, hogy az láthassa, tényleg komolyan gondolja.

– Tudom, hogy komolyan mondod. De belegondoltál már, Sophie? Mi lesz, ha férjhez mész?

– Miért mennék férjhez? – A lány annyira megrémült, hogy majdnem felsikoltott.

– Ennyire meglep a gondolat? Varázslatos fiatal nő vagy – magyarázta a férfi. – Nem maradsz egész életedben egyedülálló. Néhány hét, hónap, esetleg év múlva megismered álmaid férfiját. Hogyan passzol majd ebbe a jövőbe a gyereked biológiai apja?

– Te… – A szavak elhaltak a lány ajkán. Eddig nem engedte meg magának, hogy tovább gondoljon a vallomásnál, amelyet a szüleinek kellene tennie.

Vonakodva próbálta elképzelni, milyen lenne a jövője Mark leírása szerint. Férjhez menne egy angol férfihoz. Mit szólna ez a férfi ahhoz, hogy felnevelje egy másiknak a gyerekét? Valószínűleg jól tenné a dolgát, és szeretné a gyereket. Manapság elég sok család felbomlik, aztán új család születik.

Mindeközben Mark egyedül élne Ausztráliában, a nagy házában, és arra vágyna, hogy együtt lehessen a gyermekével. Sophie háta lúdbőrözni kezdett.

Pedig Mark jó apa lenne. Sikeres, öntudatos férfi, aki megtalálta a belső békéjét, és vannak álmai. És az álmaihoz hozzátartozik, hogy látja felnőni a gyerekét.

Ráadásul Sophie kedvelte is.

Még nem találkozott hozzá hasonló férfival, senkihez nem érezte ennyire közel magát. Az együtt töltött éjszakájuk volt élete legszebb élménye, amelyet férfival valaha is megosztott. És talán soha többé nem fog átélni hasonlót!

Ismét megpróbálta elképzelni, amint boldogan, független nőként él Londonban. De nem sikerült. A szeme előtt omlott össze a kép. Elfogta a pánik.

Ausztráliába jönni kalandnak számított, de alapjában véve mindig is biztonságban érezte magát. Bármikor visszatérhetett Angliába. A családja a terhessége hírére ki fog térni a hitéből, jó ideig kemény vitáik lesznek, de aztán majd mindenki megbékél a tényekkel. És amikor a baba világra jön, mindenki elfogadja és szereti majd.

Most mindenesetre sokkal vonzóbbnak tűnt a gondolat, hogy itt maradjon Marknál, mint hogy visszamenjen Angliába.

Bárcsak szeretné Mark! Bárcsak jobban örült volna neki!

Olyan végtelenül egyedül érezte magát, mintha sehová sem tartozna. Mély magány fogta el, és torkából keserves sóhaj szakadt fel. Hasztalan próbálta elnyomni.

Mark hálózsákja megzizzent.

– Sophie, minden rendben?

– Nem.

A férfi felült.

– Be akarsz menni?

– Nem – suttogta a lány elszorult torokkal.

A férfi az árnyékba bámult, ahol a lány feküdt. A csillagfényben ki tudta venni az arcát. Olyan volt, mintha márványból faragták volna.

– Tehetek érted valamit?

– Igen. – Hirtelen egészen biztos volt magában. – Szeretném, ha a karodba vennél, Mark.

Elviselhetetlen szünet állt be. Sophie alig mert levegőt venni.

– Tudod te, mit beszélsz? – tört ki végül a férfiból. – Te ragaszkodtál hozzá, hogy tartsunk távolságot…

– Tudom – szakította félbe Sophie. Azzal félrehajtotta a moszkitóhálót, és kicipzárazta a hálózsákot.

A férfit elöntötte a vágy hulláma, és a testét elviselhetetlen feszültség ejtette fogságba. Kívánta ezt a nőt. Édes kínt jelentett számára a kísértés. Már a gondolat is fájt, hogy nem érintheti meg. De ezzel még megbirkózott volna.

Sophie ragaszkodott hozzá, hogy a kapcsolatuk pusztán baráti maradjon, és ebben igaza is volt. Ha csak egyszer is szeretkeznek, a gondjaik csak megsokszorozódnak. Nemsokára ismét el kell válniuk, el kell engednie a lányt. Mindez még nehezebb lenne, ha most nem maradnak józanok.

Miért nem tudja Sophie egyszerűen betartani a saját szabályait?

– Te akartad, hogy ne legyen több köztünk – sóhajtott fel fojtott hangon Mark, és felült. – Még meg is kellett esküdnöm rá.

– Megváltoztattam a véleményemet.

Azzal Sophie leült mellé a hálózsákra. A férfi szíve majd kiszakította a mellkasát. És már csak kóstolni akarta a lányt, ízlelni, és viharosan csókolni. Magához akarta szorítani őt, és testének minden centiméterét csókokkal borítani a feje búbjától a lába ujjáig. Mindent elsöprő vágy kerítette hatalmába, hogy elvesszen benne, hogy még egyszer átélje vele azt a vibráló, csodálatos szenvedélyt, amelyet akkor, Londonban.

Miért viszi most Sophie kísértésbe? Elfelejtette volna, mekkora hiba lenne? Pedig elég egyértelműen közölte, hogy nem kíván testi kapcsolatba kerülni vele. Egyszer már elkövették ezt a hibát, és Sophie nagy árat fizetett érte. Teherbe esett attól az egyetlen alkalomtól.

Mark gyengéden tartotta a karjában, mintha valami törékeny virágszál lenne. A fülébe suttogta:

– Nem félsz, hogy most minden sokkal bonyolultabb lesz?

Sophie elszántan megrázta a fejét. Selymes haja megcirógatta a férfi arcát, és már ettől rekedtebb lett a hangja.

– Már nem, Mark. Éppen most jöttem rá, hogy ettől minden egyszerűbb lesz.

Lélegzet-visszafojtva megfordult a férfi karjában, és megcsókolta az arcát. Finom illata körbelengte Markot, aki érezte a lány mellének puha domborulatait a saját kemény mellkasán.

Elveszett. Minden józan megfontolást sutba dobott, és átölelte. Sophie érzéki ajka szétnyílt, és akkor a férfi megcsókolta. Végül egymáshoz ért a nyelvük, először óvatosan, játékosan, majd egyre növekvő szenvedéllyel.

Sophie megborzongott a kéjtől, amikor Mark belefúrta ujjait a hajába, és közben szakadatlanul csak csókolta, az arcán, aztán le a nyakán.

Aztán nehezen lélegezve a vállába temette az arcát.

– Olyan édes vagy! – suttogta. – Tudod egyáltalán, mit művelsz velem?

Sophie remegő kézzel rajzolta körbe a férfi állát, míg Mark megfogta a csuklóját, és egyenként végigcsókolta az ujjait. Sophie testén áthullámzott a gyönyör.

Ajkuk éhesen talált egymásra egy újabb csókban, ezúttal azonban mindenféle visszafogottság nélkül.

Mark olyan szenvedéllyel vette birtokba a lány száját, hogy Sophie szíve vadul verni kezdett.

Becsúsztatta kezét a lány pólója alá, és megpihent a mellén. Lágyan megcirógatta puha bőrét, megérintette meredező mellbimbóját. Sophie rögtön összerezzent.

Mark elkapta a kezét.

– Érzékeny?

– Egy kicsit.

– Nem akartam fájdalmat okozni.

Sophie megfogta a férfi kezét, és bátortalanul, de kicsit türelmetlenül visszacsúsztatta a mellére.

– Ne aggódj annyit!

– Majd óvatos leszek – suttogta a férfi, és a vállára vonta a lány fejét.

– Tudom – duruzsolta Sophie. – Csodálatos kezed van.

– Mindenre emlékszem, kicsim. Minden érintésre, minden csókra. Minden örökre beleégett az emlékezetembe.

Végtelenül lágyan lefektette a lányt a hálózsákra. Sophie kérdőn nézett fel rá.

– Van itt elég hely két embernek?

Mark vigyorgott.

– Majd mindjárt kiderül. – Azzal fölébe hajolt.

Végre együtt voltak a sötétben, fölöttük csak a csillagok, forró csókokat váltottak, és szenvedélyesen becézték egymást. Végre olyan közel voltak egymáshoz, hogy kifejezést adhattak az érzéseiknek, amelyeket nem tudtak szavakba önteni.

8. FEJEZET

Sophie remélte, hogy utána beszélgetnek, amikor egymás karjában fekszenek a csillagos égbolt alatt. Mark azonban furcsán csendes volt. A karjában tartotta őt, tekintetét a csillagokra vetette, pontosan úgy, mintha gondolatban nagyon messze járna.

Sophie bensőségesen simult hozzá, és megcsókolta a nyakát.

– Köszönöm.

– Én köszönöm neked – felelte lágyan a férfi, és magához szorította.

Sophie arra várt, hogy Mark még mond valamit, bármit, hogy mit érez iránta. Talán kezdje ő? Mondja meg ő a férfinak, hogy még senki más nem tette ilyen boldoggá? Hogy még senki más mellett nem érezte magát ilyen értékesnek és ellenállhatatlannak?

Ám a férfi hallgatása féket tett a nyelvére. Ráadásul Sophie szinte könyörgött neki, hogy szeretkezzenek. Szóval Mark biztosan nem fog még egy szerelmi vallomást is kicsikarni belőle.

Másrészt nem érezte, hogy aggódnia kellene a férfi hallgatása miatt. Sokuknak nehezére esik, hogy kifejezzék az érzelmeiket. A női magazinokban mindig arról papolnak, hogy a férfiak utálnak szex után még erről beszélgetni. Ezért ő is várhat még. Majd a reggel mindent napvilágra hoz.

Sophie életében először ébredt fel a nap első napsugaraitól – nem gátolta benne sem tető, sem függöny.

Mark erős mellkasára fektetve a fejét, ellágyulva figyelte, amint a nap piros sugarai átragyognak a fák koronái között. Kisvártatva kék, piros és aranyló sávok rajzolódtak ki a felhők között. Csodálatos napfelkelte volt, sokkal szebb, mint bármelyik hajnal a nyaralásai során.

És aztán a fény eláradt az egész égbolton és a földön, elűzve minden sötétséget. A nyugodt, ködös bozótost egyszeriben belepte a finom meleg fény.

Sophie-nak eszébe jutottak az elmúlt éjszaka csillagai. Annyira sugárzóan szépek voltak!

Az elmúlt éjszaka emlékei megrohanták, és Sophie eltűnődött, hogy a hihetetlen gyengédség és a közelség, amit megosztottak Markkal, nem tűnik-e el a napfénnyel ugyanúgy, akár a csillagok.

Odafordult Markhoz, és csak nézte. Emlékezetéhe akart vésni minden apró kis részletet. A férfi arcán már kiütköztek az első borosták.

Sophie játékosan megpuszilta a vállát. Mark megmoccant, kinyitotta a szemét, és rámosolygott. Mély dörmögéssel magához húzta.

– Valahogy mindig is tudtam, hogy nagyszerű érzés lehet melletted ébredni – csókolta meg a lány halántékát. – Hogy vagy ma reggel?

– Csodálatosan.

– Semmi hányinger?

– Semmi. – Ő maga is meglepődött. Elképesztő! Még csak eszébe sem jutott a reggeli rosszullét! Talán már elmúlt az az időszak.

Sophie átkarolta a férfi nyakát, és lágyan megharapdálta a fülét.

– Ha most a táborodban lennénk, mi történne?

Mark vigyorgott.

– Akkor már órákkal ezelőtt felkeltünk volna.

– Akkor örülök, hogy nem kell dolgoznunk.

– Én is – dünnyögte a férfi.
– Legszívesebben az egész napot itt tölteném.
– Nem hiszem – mosolygott rá Mark pajkosan.
Ebben a pillanatban Sophie egészen biztos volt benne, hogy élete végéig ebben a hálózsákban tudna maradni Markkal.
– De, de!
– Élve nem. – Az ajka leheletnyire volt a lányától. – Már nyolc előtt bemenekülnél a hőség elől a házba.
Sophie felsóhajtott.
– A napsütésről megfeledkeztem.
Mark gyengéden végigsimított a hátán.
– A szavannán sosem szabad megfeledkezned a napról. – Elrévedve nézett a lány szemébe. – Ezért van egy másik nagyon fontos szabály is. – Azzal megölelte, és hevesen magához húzta. – Reggel sose vesztegesd el az időt!
– Ez úgy hangzik, mintha… – És Mark sosem tudta meg, hogy hangzik, mert csókkal zárta le a lány ajkát.
Ezzel teljesítette Sophie második legnagyobb kívánságát.

Amikor végül a teherautóval visszamentek a házba, a nap már magasan járt. Mark a mangófa alatt állította le a kocsit, aztán kivette a kulcsot, és Sophie-hoz fordult. A szemében sziporkázó csillogástól gyorsabban kezdett verni a lány szíve.
– Miért nem maradsz? – tette fel a kérdést Mark.
– Maradjak? – Semmit nem tenne szívesebben, mint hogy itt maradjon ennél a csodálatos férfinál, de talán csak félreértette…
– Igen, maradj tovább ennél a két hétnél! – mosolygott Mark, amitől kedves ráncok gyűrődtek a szeme körül. – Úgy tűnik, egész jól kibírjuk egymást, nem?
– Úgy néz ki.
– Ezt vegyem igennek? Itt maradsz? – lobbant fel a remény szikrája a férfi szemében.
Sophie szíve a torkában dobogott, annyira izgatott volt.
– És mennyi ideig maradjak? Egy hónapig, háromig? Kell találnom valakit, aki addig átveszi az ügynökséget. És egy bizonyos hónaptól kezdve a repülőtársaságok nem szállítanak terhes nőket.
– Ha találsz helyettest, maradhatnál, amíg meg nem születik a gyerek.
Sophie arcából minden vér kifutott. Azt hitte, menten elájul. Amikor Mark észrevette a rémületét, arcára fagyott a mosoly.
– Vagy ilyen rossz, ötlet?
A lány hevesen megrázta a fejét.
– Nem, nem rossz ötlet.
– Félsz itt megszülni a gyereket?
– Nem. Beszéltem Jill-lel, és mesélt az orvosokról, a kórházról meg mindenről. Nem tűnik túl veszélyesnek itt sem a terhesség. – Lassan kezdett magához térni.
A férfi megragadta a kezét.
– Vigyázok rád. Átalakíthatjuk a házat, és berendezünk egy gyerekszobát.
– Biztos vagy benne, Mark?
A férfi nagyot nyelt, miközben egymásba fonódott kezükre nézett.
– Tudom, hogy még csak most tartunk ott, hogy jobban megismerjük egymást. Nem is várom el tőled, hogy elkötelezd magad. – Bizonytalanul a lányra nézett. – Ha olyan érzésed van, hogy valami is nem úgy menne, ahogy kell, akkor bármikor visszamehetsz Angliába.

Természetesen nyitva hagyott előtte egy hátsó ajtót, amennyiben nem működne a kapcsolatuk. Tökéletesen ésszerű volt.

Alapjában véve Mark minden tekintetben tökéletes volt.

Sophie még aznap este vacsora előtt hazatelefonált. Megkönnyebbült, hogy nem az apja, hanem az anyja vette fel.

– Csak szólni akartam, hogy megváltoztattam a terveimet. – Magabiztosan a tárgyra tért. – Még egy kicsit itt maradok.

– Milyen… jó – felelte bizonytalanul Lady Eliza. – Ez azt jelenti, hogy annál a Marknál maradsz Coolabah Watersen?

– Pontosan. – Sophie szíve vadul kalapált. – Szeretnénk jobban megismerni egymást.

– Nagyon kedveled azt a fiatalembert, ugye, kicsikém?

– Igen. – Azt kívánta, bárcsak ne lenne annyira ideges a másik vallomás miatt, amely még rá vár.

Olyan közelről csengett az anyja hangja, mintha ott állna mellette a szobában. Mennyivel könnyebb lenne, ha beszélgetés közben belenézhetne a szemébe! Lady Eliza operaénekesnői pályafutása miatt sosem állt igazán közel egymáshoz anya és lánya.

A nagyapja vette magára a bizalmasa szerepét, ám amikor jött az első szerelem ideje, nemigen tudott neki segíteni. Erre Emma volt jó. Sophie most mégis az anyukájára vágyott. Nagy levegőt vett.

– Mondanom kell még valamit, anya.

– Igen, kicsikém?

Sophie lehunyta a szemét.

– Nagymama leszel.

– Atyavilág!

Hosszú csend állt be.

– Angliában történt, anya. Ezért is repültem ide, hogy találkozzam Markkal. Meg kell beszélnünk a továbbiakat.

– Úgy érted, az esküvőt?

– Nem. Mi… nem akarunk fejest ugrani egy házasságba.

Még szerencse, hogy Mark nem hallja.

– De azért valamikor csak össze akartok házasodni?

– Mindenesetre most még nem.

A vonal másik végéről nagy sóhaj hallatszott, és Sophie az ajkába harapott. Már megint ő a család fekete báránya.

– Anya, ne aggódj! Jól vagyok.

– Biztos vagy benne, drágám?

– Egészséges vagyok, és jól érzem magam. – Ha nagyon megjátssza a vidámat, az anyja inkább aggódni fog.

– És… Mark jól bánik veled?

– Igen, nagyon kedves.

– Ha nem lennék ennyire elfoglalt, meglátogatnálak.

Sophie rémülten hárította el a felajánlkozást.

– Nem szükséges. Tényleg! – Lady Eliza semmilyen körülmények között nem jöhet Wandabillába! Csak egy pillantást vetne a helyre, és máris visszaráncigálná a lányát Londonba.

– Mami, megtennéd azt a szívességet, hogy kíméletesen közlöd a hírt apával?

– Természetesen, kincsem. Majd kivárom a megfelelő pillanatot, és úgy tálalom neki, hogy boldog legyen, amiért nagyapa lehet, mielőtt még egyáltalán felfogná, mi történt vele.

– Köszönöm. Te vagy a legjobb ebben.

Lady Eliza habozott.

– De ugye boldog vagy? A baba miatt…

– A hetedik mennyországban érzem magam – felelte a lány. – Ne aggódj, anya! Mark is nagyon örül.

Az édesanyja megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Jó. Ha mindketten boldogok vagytok, az a lényeg.

– Igen – hagyta helyben Sophie.

Egész jól állta a vizsgát. Könnyebb volt elmondania, mint gondolta.

Miután Markkal szeretkeztek a csillagok alatt, új nő lett belőle.

Virágok. Hogy kerültek ide?

Mark csodálkozva nézte a konyhaasztalt. Megegyeztek benne, hogy inkább a konyhában étkeznek. Itt valahogy kedélyesebb volt.

A konyha szinte otthonosnak hatott a kimosott lekvárosüvegben pompázó piros, lila és sárga virágoktól. A színektől barátságosabb lett a légkör is. Amint jobban megnézte, észrevette, hogy a piros virág egy rózsa.

Rózsa? Itt kint, a semmi közepén?

Sophie serpenyővel a kezében ellépett a tűzhelytől.

– Igaziak? – mutatott Mark a virágokra.

– Természetesen – nevetett a lány, és óvatosan letette az edényt az alátétre. – Szagold csak meg a rózsát! Csodálatos illata van.

A férfi engedelmesen a „váza” fölé hajolt, és beszívta a virágok illatát. Ösztönösen is az Angliában töltött gyerekkorára gondolt.

– De hogy kerültek ide? – Még egyszer beleszimatolt a csokorba. – Csak nem hoztad magaddal őket Angliából?

– A rózsát, Mark, a kertedben találtam.

A férfi fejcsóválva vigyorgott rá.

– Nem is tudtam, hogy van kertem.

Sophie rizst kanalazott a tányérokra.

– Az elnevezés persze elég túlzó. Alig van benne néhány nyamvadt kis növény, amelyik ne lenne gaz.

Leültek, és nekiálltak a vacsorának.

– Nem tudom, hogyan sikerült Jill Jacksonnak olyan szép kertet kialakítania.

– Meg fogsz lepődni, de a talajvizes fúrásoknak köszönhetően sok farmnak szép kis kertje van. A wynsteadi kert anyukám szeme fénye volt.

Az édesanyja kertjéről gyerekkori emlékek jutottak az eszébe. A nővérével órákat töltöttek a zöld mezőkön, szaladgáltak mindenfelé, és felmásztak a vaskos tamarindfára. Folyton bújócskát játszottak a sűrű hibiszkuszbokrok között, és figyelték a tóban az ebihalakat.

A szülői házban mindennap volt virág az asztalon, a nappaliban, a konyhában, még a folyosón is. Ettől minden olyan hívogatónak és barátságosnak tűnt.

Olyan csokrok, mint amely most áll itt előttük.

Evés közben Mark bíráló tekintetet vetett a konyhára. Tudta, hogy elég nyomorúságos az egész, de most megpróbálta a kívülálló szemével nézni. Kétségtelenül ráférne a házára egy kis festés. Az étkező és a hálószobák még a konyhánál is siralmasabb állapotban voltak. A nők sokat adnak az otthonosságra, a barátságos környezetre.

– Az anyukám is mindig gondoskodott róla, hogy hangulatos legyen a házunk – emlékezett vissza. – A falon sok kép lógott, és mindenhol virággal teli vázák álltak. A

bútorok is szépek voltak, és illettek egymáshoz. Ha most látná, hogyan élek, összecsapná a kezét megrökönyödésében.

– És mi lett azokból a tárgyakból, amikor otthagytad Wynsteadet?

– A nővérem, Tanja mindent magával vitt.

– A nővéred? – meresztett Sophie nagy szemeket. – Nem is mesélted, hogy van testvéred. Hol él?

– Melbourne-ben. Egy ügyvédhez ment feleségül.

– Gyakran találkoztok?

Mark megvonta a vállát.

– Nem annyira. Ők szeretik a városi életet, pontosabban az operát. – És mivel félt, hogy az opera emlegetése honvágyat ébreszthet Sophie-ban, gyorsan témát váltott. – Otthonosabbá kell tennem a házamat, de ehhez szükségem van a tanácsodra. Tudnál segíteni a bevásárlásban? Interneten megrendelhetjük a dolgokat Mount Isából.

Sophie ajka megremegett a mosolytól.

– A bevásárlás ellenállhatatlanul hangzik. Az igazat megvallva égek a vágytól, hogy kifessem a szobákat, és berendezzem őket. Van érzékem a belsőépítészethez.

Mark meglepetten felvonta a szemöldökét.

– És akkor miért nem lettél belsőépítész?

– A szokásos – felelte a lány hanyagul. – Nem volt elég önbizalmam. Féltem, hogy csődöt mondok.

A férfi nem számított rá, hogy a szép, életteli Sophie Felsham önbizalomhiányban szenved. Másrészt nem csoda, mivel zsenikkel teli családban nőtt fel. És az az Oliver is nagyot ronthatott az önértékelésén.

– Szerinted min kellene itt változtatni? – kérdezte a férfi. – Hol kezdhetnénk a felújítást?

– Meg fogod bánni ezt a kérdést – mosolygott a lány, azzal odarohant a konyhaszekrényhez, és az egyik fiókból tollat, papírt vett elő. Lázas igyekezettel félretolta az edényeket, és bevetésre készen tartotta az íróeszközt. Annyira édes volt a lelkesedése, hogy Mark legszívesebben megcsókolta volna.

Hogyan is tudna a berendezésekre összpontosítani, amikor lelki szemei előtt egyre csak Sophie-t látja, amint szenvedélyesen viszonozza az ölelését, ugyanolyan szenvedéllyel, mint ahogy most a ház felújításába vetette magát.

Még mindig hallgatott, és a lány kíváncsian felhúzta a szemöldökét.

– Jó. Akkor azt mondd meg, nagyjából hogy képzeled el! – Szerencsére sejtelme sem volt a férfi gondolatairól. – Melyik a kedvenc színed?

A férfi a szemébe nézett.

– Szürke. – A lány szemének mélységes szürkesége volt szerinte a világ legszebb színe.

– Szürke? – ráncolta a homlokát Sophie, de azért feljegyezte. – Mely helyiségek a legfontosabbak, mit gondolsz? Hol töltöd a legtöbb időt?

– A hálószobában.

Sophie arcát enyhe pír futotta el.

– Biztos vagy benne? A többi szobának nincs elsőbbsége?

– A hálószobám a legfontosabb hely a házban – ragaszkodott hozzá Mark. – Az életemnek majdnem a harmadát ágyban töltöm.

Sophie megrántotta a vállát.

– Jó. Akkor a hálószoba egészen fent áll a listán. Még mit szeretnél felújítani?

– Gyere, megmutatok mindent – nyújtotta felé a kezét Mark.

– Nem elég, ha elmondod? Akkor rögtön felírhatnám.

– Ugyan már! A belsőépítészet vizuális művészet. Tehát segítségedre lehet, ha látod is, mire gondolok.

A lány megadóan felsóhajtott, és megfogta a kezét.

– Na jó. – Gyanította, hogy pontosan tudja, mit akar neki megmutatni a férfi. És Mark valóban a hálószobájába vezette.

Megmagyarázhatatlan okból Sophie hirtelen bátortalan lett. Az első napján, amikor vendégágyat keresett magának, bejött ebbe a szobába is. Tudta, hogy sok javítanivaló van rajta. Amikor most ismét végigjártatta rajta a tekintetét, bölcsen a küszöbön maradt.

Magas mennyezetével és nagy ablakaival a szoba kiváló lehetőségeket kínált a lány alkotói tehetségének megvalósítására.

Vigasztalanul hatott a tapéta és a szürkésbarna linóleumpadló, akárcsak a ház többi berendezése. Az ablakkeretről lepattogzott a festék, és az ágy igazából csupán egy egyszerű faemelvényre terített matracból állt. Nem volt rajta sem ágyterítő, sem párna.

Sehol egy leheletnyi romantika.

Most már értette, miért akarta annyira Mark átalakítani a szobát. A férfi sugárzóan mosolygott rá, hüvelykujját a zsebébe dugta. Aztán ő is körülnézett.

– Ugye nem akarod tényleg szürkére festeni a falakat? – kérdezte reménykedve a lány.

A szürke nem lenne jó választás. A ház amúgy is olyan lehangoló, mint egy esős londoni nap.

– Elég hideg ez a szoba, mert beárnyékolja a mangófa. Melegebb szín kellene bele, amit esetleg lágyítani lehet egy kis fehérrel vagy leheletnyi bézzsel. – Pillantása az ablakok szép színes üvegére esett. – Talán egy kis krémszín is illene ide. És a bútorok lehetnének rózsaszínűek.

– Rózsaszínűek? – mulatott jól a férfi.

– Elismerem, nem hangzik túl férfiasnak, de nagyon feldobná a szobát. – Sophie belépett a helyiség közepére, és elképzelte, hogyan nézne ki, amikor befejezi az átalakítást.

Mark a dupla ajtóra mutatott.

– És ezzel mihez kezdjünk?

A lány előtt belépett a szomszédos kis helyiségbe. Eltekintve a padló közepén heverő nagy bőrnyeregtől és a néhány könyvtől a sarokban, teljesen üres volt a kis szoba. Viszont csodaszép kerek ablaka volt, amely az előkertre nézett.

– Valószínűleg valamikor öltözőszoba lehetett – feltételezte Sophie. Elmosolyodott a gondolatra, hogy Mark itt venné át a sáros csizmáját.

Aztán hirtelen megdöbbent, amikor eszébe jutott valami.

– Te jó ég!

– Mi a baj? – ráncolta a homlokát a férfi.

– Ideális gyerekszoba lehetne – suttogta Sophie alig hallhatóan.

Már látta is maga előtt a halvány tapétát, a kis fehér bölcsőt és a krémekkel teli pelenkázóasztalt, a játékokkal teli polcot…

Amikor Markhoz fordult, a férfi tekintete rajta nyugodott.

– Én is ilyesmire gondoltam – mondta halkan.

– Tényleg?

Mark végtelenül gyengéden megsimogatta az arcát. Aztán lehajtotta a fejét, majd azt suttogta a fülébe:

– Szinte látom magam előtt a függönyt, a tapéta pasztellszínét, a szőnyeget. És téged, mellettem az ágyban.

Hangjának mély csengésétől Sophie megborzongott.

– Miközben a babánk alszik – dünnyögte a férfi.

Csodálatos volt Markkal egy hálózsákban feküdni. De a jövőjük, amelyet most lefestett elé, egyszerűen ellenállhatatlan volt. Egymás mellett az ágyban, összeölelkezve, a kisbabájuk rózsás arccal és pihés hajjal a bölcsőben…

Mark a lány derekára tette a kezét. Lassan és puhán megcsókolta az arcát, a halántékát, a nyakát. És minden hely, amelyet megérintett, rögtön lángolni kezdett.

Kezét Sophie hasára csúsztatta, és köröző mozdulatokkal kényeztette.

– Csodálatos anyuka leszel.

– Te pedig fantasztikus apuka.

– A gyerekünk boldog kislány vagy kisfiú lesz. – Elvigyorodott. – Mikor tudjuk meg, melyik?

– Fogalmam sincs. Néhány hét még biztosan kell.

– Lassan kezdek ideges lenni, hogy szülők leszünk. – Mark szorosan átölelte. A lány arca a vállán nyugodott.

– Én is.

– Úgy érzem, remekül helytállunk majd, Sophie.

Azzal átkarolta a lány vállát, másik kezét a térde alá csúsztatta, és felemelte. Mintha csak egy pihét tartana a karjában, átvitte az ágyhoz.

Lehetne még ennél is boldogabb, mint ebben a pillanatban? Sophie kételkedett benne. És aztán már nem is érdekelte semmilyen kérdés…

9. FEJEZET

Jill Jackson alighogy megtudta, hogy Sophie meghosszabbítja az ott-tartózkodását, máris terveket kovácsolt.

– Figyelj csak! – csicseregte izgatottan, amikor pár nappal később Markkal telefonált. – Fel kellene készítened Sophie-t az inváziórа.

– Remélem, barátságos invázióról van szó.

– Természetesen – nevetett Jill. – Sue Matthews, Carrie Roper és én szívesen átmennénk most hozzátok, hogy egy csajos délutánt csapjunk Sophie-val. Viszünk magunkkal ennivalót, tehát neki a kis ujját sem kell mozdítania. Legfőbb ideje, hogy megismerje a szomszédságot.

Mark a kagylóra tette a kezét, és közölte Sophie-val a hírt. A lány sugárzott az örömtől.

– Milyen kedvesek! Fantasztikus ötlet.

– Biztosan nem vagy túl fáradt hozzá? Rábeszélhetem őket, hogy csak holnap jöjjenek. – Egész reggel aggódott, mert Sophie nagyon sápadt volt. Szeme körül sötét árnyak húzódtak, és nagyon kimerültnek látszott.

– Jól vagyok, Mark.

A férfi visszafordult a telefonhoz.

– De jó! – örült meg Jill a beleegyezésnek. – Mark, a te feladatod az, hogy eltűnj. Úgyis mindig annyi a munkád, meg kell javítani valamit, vagy ilyesmi. Nekünk, nőknek is szükségünk van egy kis szabadságra.

– Titkolózni akartok?

– Olyasmi.

– El sem tudom hinni, hogy ennyit fáradoznak miattam – mondta Sophie, amikor a férfi letette a kagylót. – Olyan sokat kell utazniuk.

– A barátság itt kint nagyon sokat jelent. – Mark szeretettel felemelte a lány állát, és a szemébe nézett. – Kérlek, ne erőltesd túl magad!

– Hiszen hoznak magukkal ennivalót. Tehát nekem semmi dolgom. Csak meg kell terítenem az asztalt.

Odament a tűzhelyhez, és feltette a teáskannát.

– Mesélsz Jillnek a babáról?

– Szeretnék – felelte Sophie. – Nincs ellenedre?

– Természetesen nincs. A nők imádnak a gyerekekről beszélgetni, és ha megtudják, hogy terhes vagy, akkor tesznek is róla, hogy ne erőltesd túl magad.

– De még annál is fontosabb, hogy mindent elmesélhetnek az orvosokról és a kórházról.

Hogy sugallat volt vagy sem, később Mark nem tudta volna megmondani. Mindenesetre amikor búcsúzóul megcsókolta Sophie-t, furcsa érzés fogta el. Azt kívánta, bárcsak ne lenne olyan kimerült. Ezért ma nem is ment el olyan messzire.

Két óra körül éppen egy lyukas víztartályt javított, amikor meghallotta egy közeledő helikopter hangját. Meglepetten pillantott fel az égre, és rémülten látta, hogy leszállni készül a farmján.

Valami nem stimmel. Olyan félelmet érzett, mintha valaki jó erősen gyomorszájon vágta volna.

És akkor már tudta is. A bizonyosságtól elakadt a lélegzete.

Sophie! Jaj, ne!

Egy pillanatig csak állt ott megbénultan, aztán elhajította a szerszámait, és a teherautóhoz rohant. Miért hagyta a telefonját a kocsiban? Mindig magánál kellene tartania. De nem gondolta, hogy ennyit kell időznie a víztartálynál.

Útközben minden lehetséges gondolat eszébe jutott. Sophie megvágta magát a konyhakéssel, Sophie-t megmarta egy kígyó, vagy… a babával történt valami?

Tárcsázta Coolabah Waters számát, mire Jill Jackson azonnal felvette.

– Mi történt? – kiáltotta Mark. – Sophie jól van?

– Mark, a mentők bevitték Mount Isába a kórházba. Görcsei voltak. Nem tudtunk elérni téged, de minden rendben lesz.

Jill nyugodtan beszélt, de Markot nem lehetett megtéveszteni. Jill képzett ápolónő volt. Megtanulta, hogy a legkritikusabb helyzetekben is meg kell őriznie a hidegvérét.

– Görcsei vannak? Mit jelent ez? Elvetél?

– Nem feltétlenül. De vérzett is.

A férfi hangosan szitkozódott.

– Máris indulok!

Gázt adott, és nyaktörő sebességgel hazaindult. Közben elátkozott minden kaput, amelyet ki kellett nyitnia és vissza kellett csuknia. És azért is átkozódott, hogy a telefont a kocsiban, Sophie-t pedig egyedül hagyta. Már reggel is sejtette, hogy valami nincs rendjén.

Egy örökkévalóság után elérte a farmot. Jill Jackson már várta. Az arcán ülő komoly kifejezés igazolta a férfi legrosszabb félelmeit. Kiugrott a teherautóból, és az asszonyhoz szaladt.

– Csak semmi pánik, Mark! – Jill nyugtatólag a karjára tette a kezét.

Hogyne félne ilyen szörnyű körülmények között!

– Ülj le! – utasította Jill. – Úgy nézel ki, mint aki menten összeesik.

Mielőtt a férfi tiltakozhatott volna, az asszony erőteljesen lenyomta a lépcsőre.

– Még sosem ájultam el – ellenkezett Mark, de azért leült.

Jill lenyomta a férfi fejét a térde közé.

– Tudom, milyenek vagytok ti, férfiak. Ha más férfiakról vagy a jószágról van szó, ti vagytok a legkeményebbek. De láttad volna Andrew-t, amikor jöttek a fájásaim!

– Oda kell mennem hozzá! – emelte fel a fejét Mark. A legelő képe elhomályosult a szeme előtt, és Jill megint lenyomta a fejét.

– Mindjárt mehetsz. De előtte le kell csillapodnod, és innod egy teát.

Mark most már felugrott.

– A pokolba is! Nincs időm teázgatni!

Sue Matthews és Carrie Roper a verandán állt.

– Milyen borzasztó ez szegény Sophie-nak! Éppen a kórházról és a fájásokról beszélgettünk, még nevetett is, és mondta, hogy szinte már érzi a fájásokat. A világért sem gondoltuk volna…

Jill egyetlen pillantással elnémította a nőt.

– Köszönöm, hogy gondoskodtatok Sophie-ról – mondta Mark. – Most megyek.

– Nem kellene előtte lezuhanyoznod? – javasolta Sue.

– És tiszta ruha sem ártana – vetette fel Carrie.

A férfi türelmetlen legyintéssel némította el őket, majd a pajtához rohant, ahol a terepjárója parkolt. Az országúton azzal gyorsabban haladhat, mint a teherautóval. És a terepjáróban kényelmesebben is hazahozhatja Sophie-t.

– Vezess óvatosan! – kiáltotta utána Jill. – Csak akkor tudsz segíteni neki, ha épségben odaérsz. Szóval legalább az ő kedvéért légy észnél!

Mount Isa több mint kétszáz kilométerre volt. Mark rekordidő alatt tette meg az utat, és gondolatban mindvégig Sophie mellett volt.

Nem szabad arra gondolnia, hogy baja eshet! Elviselhetetlen volt a gondolat, hogy elveszíthetik a babát… vagy ami még rosszabb, hogy Sophie veszélyben van.

Nem történhet ilyesmi. Sophie fiatal és egészséges. Annyira életrevaló!

Mark rémesen tehetetlennek érezte magát, bezárva az autójába, miközben szörnyű képek kínozták.

Térj észhez! – intette magát.

Semmi értelme elveszítenie a fejét. Ha épségben akar odaérni és segíteni Sophie-nak, össze kell szednie magát.

Amikor végre beért a kórházba, odakísérték az osztályra, ahol Sophie feküdt.

Talpa alatt nyikorgott a frissen fényezett linóleum, és mindenütt fertőtlenítő szaga terjengett. Az őt kísérő nővér kilépett előtte a liftből, és végigmentek egy irdatlan hosszú folyosón, ahonnan számtalan ajtó nyílt.

Az egyik ablaküvegben Mark meglátta a saját arcát. A csudába is! Sue-nak és Carrie-nek igaza volt. Meg kellett volna fürödnie, és átöltöznie. Rendes körülmények között sosem ment volna be a városba ilyen öltözékben.

Az osztályra érve újra Sophie Felsham után tudakozódott. A főnővér a szemüvegén át alaposan végigmérte. A férfi életében először úgy érezte, hogy minden magabiztossága elhagyja. Megingott a belső egyensúlya.

– Sophie Felsham – ismételte a kórházi alkalmazott, és a listáját kezdte tanulmányozni. Aztán újra felnézett. – A hozzátartozója?

– Én… én vagyok a gyerek apja.

A nővér ismét a papírjaiba nézett.

– A családja Angliában él, itt nincs senkije – tájékoztatta Mark türelmetlenül. Látni akarta végre Sophie-t. Általában nem jött ilyen könnyen dühbe, mindig tudott uralkodni magán, és megőrizte a józanságát, most azonban elveszítette az önuralmát. – Meg kell mondania, hol találom – kiáltotta, és öklével rávágott az asztalra.

A nővér szikrázó szemmel nézett rá, aztán nyugodtan azt mondta:

– Huszonkettes kórterem.

– Köszönöm. – Mark visszanyerte udvarias hangnemét. Már mosolygott is. – Hogy van?

A nővér arcvonásai ellágyultak. Talán megértette, mennyire aggódik a férfi.

– Attól tartok, erről Hart nővért kell kérdeznie.

– Hol találom?

– Pillanatnyilag egy másik beteggel van elfoglalva.

Mark elnyomott egy szitkot, és elindult megkeresni a huszonkettes kórtermet.

Sophie volt az egyetlen beteg a szobában. Lehunyt szemmel, csendben feküdt a nagy ágyban. Kézfején sebtapasz volt, ahol bevezették az infúziós tűt.

Mark szíve a torkában dobogott.

Lábujjhegyen odament az ágyhoz, és óvatosan odahúzott egy széket. Ott ült mellette, és várt. Valamiért nem számított rá, hogy a lány aludni fog. Mit jelent ez? Hogy rossz állapotban van?

Az idegességtől nyelni is alig tudott. Letaglózva figyelte a lány le- és felemelkedő mellkasát.

Sophie sötét haja selymesen terült szét a fehér párnán. Szemhéján átütöttek a finom hajszálerek. Mark szíve megtelt melegséggel. Hirtelen szinte fájdalmat okozott a felismerés, mennyire szereti ezt a lányt. Hátborzongató volt, de még sosem látta ilyen szépnek, mint ebben a pillanatban.

Ám egyúttal olyan végtelenül magányosnak látszott. Annyira távolinak.

Aztán a pillantása a saját poros nadrágjára és a koszos csizmájára esett. Csuklóján olajos folt éktelenkedett, gyorsan letörölgette. A mozdulat felébresztette a beteget.

– Mark! – meredt rá hitetlenkedve. – Mióta vagy itt?

– Öt perce. – A férfi odahajolt hozzá. – Hogy vagy?

A lány megrázta a fejét. Hirtelen eltorzult az arca, könnyek folytak le rajta. Remegő kezébe temette az arcát.

– Drágám… – próbálta csitítani a férfi.

Sophie csak megrázta a fejét.

Mark nem tudta, mit mondhatna, kérdezhetne, vagy tehetne. Így csak lágyan megpaskolta a kezét, és megsimogatta a haját.

– Biztosan félsz.

Megpróbált bátorítón mosolyogni a lányra, de ő csak zokogott feltartóztathatatlanul. A férfi odaült mellé az ágy szélére, Sophie a karjába vetette magát, és ő csak ölelte remegő testét.

– Édesem… minden jóra fordul.

– Nem… elveszítettem… a babát…

A férfi úgy érezte, mintha megállna a szívverése is. Erőnek erejével elfojtotta a feltörni akaró üvöltést, a rémület kiáltását. Támogatnia kell Sophie-t, nem súlyosbítania a fájdalmát.

De Mark is csak fájdalmat érzett. Olyan nagy veszteséget, hogy az meghaladta a felfogóképességét. És ha ő így érez, mit élhet át Sophie?

Megcsókolta a lány könnyáztatta arcát, és azt kívánta, bárcsak ismerné a megfelelő szavakat, amelyekkel megvigasztalhatná őt. Lágyan ringatta a karjában.

A könnyáradat lassacskán elapadt.

– Annyira sajnálom, Mark.

– Pszt! – Bántotta, hogy a lány szükségét érzi a bocsánatkérésnek. Csendben odanyújtotta neki a papír zsebkendőt az asztalkáról. – Tessék.

Sophie szeme vörös volt a sírástól. Hangosan kifújta az orrát.

– Elmondták, mi történt? – kérdezte Marktól.

– Nem nagyon. Csak azt tudom, amit Jill mondott.

Sophie keserves sóhajjal hátrahanyatlott a párnára.

– Amikor behoztak, ultrahangos vizsgálatot végeztek, és megállapították, hogy a baba… hogy a magzat… már régóta nem fejlődik. – Ismét a könnyeivel küszködött: – Én meg egész idő alatt azt hittem, hogy a babánk… növekszik bennem. – Fájdalomtól sújtottan lehunyta a szemét, és mélyeket lélegzett.

Aztán a férfira nézett, teljesen kimerülten és erőtlenül.

– Sosem született volna meg. Azt mondták, hogy elkerülhetetlen volt a vetélés. Nincs rá magyarázat, de gyakran előfordul.

Mark nagyot nyelt.

– Értem.

– Ez van. – A lány ismét lehunyta a szemét. – Vége, Mark.

A férfi hiába kereste a szavakat, csak közhelyek jutottak eszébe.

– Most ismét ott vagyunk, ahol voltunk, mielőtt megismertük egymást.

Mark hirtelen felfogta, mire akar kilyukadni.

– Nem!

Sophie kinyitotta a szemét, és egyenesen rá nézett.

– Annyi bosszúságot okoztam neked! Akaratod ellenére egyszerűen felbukkantam itt, és feje tetejére állítottam az életed.

– Panaszkodtam valaha is?

– Nem. – Lágyan a férfi karjára tette a kezét. – Jó ember vagy, Mark.

– Jó ember? – A szavak éles pengeként hasítottak a szívébe. Ilyesmit az ember temetésén mondanak. Búcsúzóul.

Sophie szemében különös, makacs küzdeni akarás csillogott. Mark még sosem látta ilyennek.

– Visszatérhetsz Coolabah Watersre, és élheted tovább az életed.

10. FEJEZET

Végleg visszaadta Marknak a szabadságát, gondolta Sophie. Ugyanolyan iszonyú volt kimondani a búcsút, mint elveszíteni a babáját. Ott maradt a kétségbeesésével és valami belső ürességgel.

Olyan volt, mintha kitépte volna a saját szívét a mellkasából. Ez volt élete legnyomorúságosabb napja, pedig tudta, hogy nincs más választása. És a legnagyobb kihívás még előtte állt.

Attól a pillanattól fogva, hogy a fájdalmas görcsöket megérezte, tudta, hogy el fogja veszíteni a gyermekét. És a gyerekkel együtt elveszítette Markot is. A kórházba vezető repülőúton, majd később, a vizsgálatok közben, amikor könnyei feltartóztathatatlanul folytak le az arcán, a kelleténél több ideje volt gondolkodni.

Aztán már csak össze akart kuporodni, átadni magát a gyásznak és önsajnálatnak. Nyomorúságában eszébe jutott a férfi. Szegény Mark! Őmiatta teljesen kifordult az élete a rendes kerékvágásból. Alig tudott dolgozni, mert folyton vele kellett foglalkoznia.

Milyen meggondolatlan volt! Ha visszagondolt rá, hogyan szerelmeskedtek, elszégyellte magát. Még akkor is ő kezdeményezett. Az egyik pillanatban még távolságtartó volt a férfival, a következőben pedig a nyakába vetette magát.

Egész idő alatt minden csak az ő problémái körül forgott. De most már ideje felnőni.

Ha maradéktalanul őszinte akart lenni magához, akkor elejétől fogva tudta, hogy Mark úriember. Már csak becsületből sem küldte el őt, miután azt a vitatható utat megtette Ausztráliába. Emma, Tim, de még az anyja is elég egyértelműen közölte a férfival az elvárásait. Azt várták tőle, hogy viselkedjék úgy, mint egy férj, és kímélje meg őt egy újabb csalódástól.

Ám az élet kemény leckével szolgált nekik. Az egyetlen lehetőség, hogy legalább a férfi visszakapja a régi életét, az, ha feloldozza mindenféle kötelezettség alól.

De bárcsak ne nézne ki Mark ilyen szomorúnak! Még lebarnult bőre is hamuszínűnek látszott. Tekintete ijedten pihent a lányon.

Sophie ajka remegett, és nagyot nyelt, de egy szót sem bírt kinyögni. Aztán elfordította a tekintetét, és bénultan bámulta az ágy végét.

– Szakítani akarsz velem?

– Igen. – Sophie büszke volt rá, milyen meggyőzően tudta kimondani ezt a megsemmisítő szót.

– De azért hazajössz velem?

– Nem, Mark.

– Ha kiengednek, rögtön visszamész Angliába?

– Természetesen. – A lány tudta, hogy túl nyers a hangja, ezért megpróbált barátságosabban beszélni. – Mihelyt kapok jegyet.

Mark összeszorította a száját. Egyre kerülte a lány tekintetét.

– Annyi holmim van a házadban – folytatta Sophie. – Nagyon a terhedre lenne, hogy összecsomagold őket, és utánam küldd Londonba? Természetesen kifizetem a költségeket.

– Még ma este visszamegyek Coolabah Watersre, és elhozom a holmidat.

– De az olyan messze van!

– Nagyobb távolságokhoz is hozzá vagyok szokva – préselte ki magából nagy nehezen a szavakat Mark.

Sophie szíve elnehezült a gondolattól, hogy Mark megteszi ezt a hosszú, magányos utat a sötétben. Ismét könnyek szöktek a szemébe, de leküzdötte őket. Ha most sír, a férfi nem hiszi többé egy szavát sem. Amúgy is eleget bőgött már.

– Tényleg azt hiszed, hogy olyan könnyen el tudunk válni egymástól, mint az esküvő után Londonban?

A lány csak bólintott.

– Egyszerűen nem tudom elhinni – ingatta a fejét Mark –, hogy el tudsz menni úgy, mintha nem történt volna köztünk semmi. – Nyugodtan beszélt, de a hangja végtelenül keserűen csengett. Megragadta a lány vállát. – Mondd, hogy nem volt igaz! Mondd, hogy nem gondolod komolyan, Sophie! – Már szinte kiabált a dühtől.

– Minden rendben?

A szigorú női hangtól a lány összerezzent. A könnyfátyolon át felismerte az ajtókeretben álló osztályos nővért.

– Minden rendben – bólintott. A hangja azonban meghazudtolta. Kiráncigált egy papír zsebkendőt a tasakból, majd letörölte a könnyeit.

A nővér megsemmisítő pillantást vetett a látogatóra.

– Úgy látom, a hölgy nagyon felizgatta magát. Megkérem, uram, hogy távozzon.

– Nem miatta sírok – ellenkezett Sophie.

– Akkor is. Kérem, hagyja el a termet, uram! Meg kell vizsgálnom a beteget. Csak egy percig tart.

Kínt a folyosón Mark arra gondolt, hogy mindjárt elveszti az eszét. Szabadon elmehetne, de nem volt jó érzés. Mi ütött belé? Miért érzi magát ilyen nyomorúságosan? A legtöbb agglegén) ebben a helyzetben fellélegezne.

Váratlanul visszanyerte a szabadságát, és most folytathatja a megszokott életét. Minden olyan lesz, mintha **a** hajtótáborban sosem kapott volna telefonhívást egy fiatal angol lánytól.

Sophie Felsham nem marad Coolabah Watersen, Nem fog ott élni. És ő nem lesz apa. Levették a válláról a felelősség terhét. Megnősülhet, amikor csak akar. Szabad lett.

Bármelyik ausztrál nő boldog életet élhetne mellette a farmon. Ezért avatkozott közbe a sors, és óvta meg mindkettejüket egy olyan jövőtől, amelyet nem szabad akaratukból választottak.

De ha ez így van, akkor miért nem érez csöppnyi megkönnyebbülést sem?

Ehelyett minden dobbanással majd kiszakad a szíve, és a gyomra is görcsbe rándult. Ennek semmi értelme. Ahelyett, hogy örülne, a jövője sötéten és vigasztalanul áll előtte.

Kezét zsebre dugva járkált fel s alá a folyosón, és lebámult az ablakon a parkolóba. A lemenő nap aranylón tükröződött vissza az autók szélvédőjén.

Nem akarok ausztrál nőt. Nem akarok senki mást!

Ez volt az igazság. Sophie-t akarta, a vidám, szép és bátor Sophie-t.

Ám a sors közbeszólt, és visszatekerte az órájukat. Most már mindketten ismét csupán egy férfi és egy nő. Nincs terhesség, nincs trónörökös, sem egy édes kislány. Sosem lesz Mark szobájában rózsaszín bútor. És gyerekszoba sem lesz a hálója mellett.

Sophie élete a legfontosabbra szorítkozott. Most már csak az érzéseik számítottak, csak az, mit éreznek egymás iránt.

Mindenesetre Sophie már kinyilvánította az előbb, mit érez.

Mark elrévedve fordult el az ablaktól. Bármennyire is fájt neki a lány döntése, hogy visszamegy Angliába, mégsem tudta felfogni. Hiszen nem is utálja Coolabah Waterst! Ellenkezőleg. Bátran és nyílt szívvel vállalta a kinti életet. Példamutatóan próbált beilleszkedni.

Hogy mehet el most csak úgy? Olyan sokszor rajtakapta a lányt, hogyan néz rá. És a tekintetéből vonzódást olvasott ki, igen mély vonzódást. Amikor szeretkeztek, olyan odaadó volt, olyan szenvedélyes. Ilyen odaadást nem lehet megjátszani!

A csudába! Minden jel arra mutat, hogy boldog jövőjük lehetett volna együtt.

Tévedsz, haver! Ha Sophie maradni akarna, akkor azt félreérthetetlenül megmondaná. Alig várja, hogy visszamehessen Angliába.

Mark ökölbe szorította a kezét. Legszívesebben összetört volna valamit. Másrészt, ha Sophie valóban vissza akar menni, nincs joga feltartani. Végül is megígérte neki, hogy akkor megy el, amikor úgy érzi, a dolgok nem úgy alakulnak, ahogy kellene, vagy ahogy várta.

És most ez a helyzet. Itt a történet vége.

De hogyan engedhetné el? Lehetetlen. Képtelenség!

Nem engedi elmenni a lányt. Nem is volt meggyőződve róla, hogy valóban el akar menni. Mindazok után, amit együtt átéltek, ennek semmi értelme nem lenne. Meg kell kérdeznie őt.

Határozottan végigment a folyosón. Most már könnyebb volt a szíve.

Ebben a pillanatban a nővér is kilépett a kórteremből.

– Adtam neki egy injekciót, hogy egy kicsit megnyugodjon – magyarázta, és gyanakodva végigmérte Markot. – Jobb lenne, ha most egyedül hagyná. Nem szabad felizgatnia magát. Most a legfontosabb a sok nyugalom.

– Csak elköszönök tőle – ígérte a férfi.

Amikor belépett a szobába, Sophie összekuporodva feküdt, háttal neki. Mark halkan odalépett az ágyhoz. A lány lehunyt szemmel feküdt, kezével átfonta saját vállát. Noha sápadtnak és kimerültnek látszott, a tartása egyértelmű üzenetet hordozott: nem akart vigaszt. Főleg nem tőle.

Amikor Mark leért a parkolóba, felhívta Jillt.

– Milyen szörnyű ez, Mark! Szegény Sophie! – sajnálkozott az asszony.

– Azt mondják, ilyesmi előfordul.

– Igen, sajnos. Nagyon is gyakran. Biztos vagyok benne, hogy Sophie még fog szülni, többször is.

Mark megköszörülte a torkát.

– Én is azt hiszem.

– Ennek ellenére szörnyű megpróbáltatás mindkettőtöknek – mondta Jill együtt érzőn. – És szörnyű élmény egy ilyen fiatal nőnek.

– Nagyon hálás vagyok neked, hogy ott voltál, és segítettél neki.

– Ez természetes. Mindene megvan, amire szüksége van? Csak egy kis táskát készítettem össze hirtelenjében a legszükségesebbekkel.

– Még ma este hazamegyek, és elhozom a maradék holmiját. Nem akarok Mount Isában várakozni. Szóval bekapok valami harapnivalót, és tíz körül otthon leszek.

Jill egy pillanatra döbbenten hallgatott.

– Még ma este visszamész Coolabah Watersre?

Mark igyekezett befejezni a beszélgetést. Egyszerűen nem vitte rá a lélek, hogy elmondja Jillnek Sophie terveit. Alapjában véve ő maga sem tudta elhinni.

Először el kell intéznie a feladatot, hogy minél hamarabb idehozza a lány cuccait. Nem lesz egyszerű, az biztos.

A visszaútra össze kellett szednie minden erejét. A kétszáz kilométer egy örökkévalóságnak tűnt számára. A megerőltetéstől és a belső lelki tusától égett a szeme.

Amikor hazaért, leparkolta a terepjárót, megetette a kutyákat, akik már ugatva várták, aztán belépett az elhagyatott házba.

Sophie nélkül minden magányosnak és ridegnek hatott. Habár egyáltalán nem lakott itt sokáig, a férfi már el sem tudta nélküle képzelni Coolabah Waterst. A sok apróséggal, amelyet megváltoztatott, a tervekkel, amelyeket együtt kovácsoltak, az élményekkel, amelyeket itt éltek át együtt, a farmerház hirtelen egyszerű szállásból igazi otthonná vált. Egy olyan otthonná, amelynek szíve és lelke ez a különleges fiatal nő volt. Nélküle már sosem lehet itt boldog…

Halálosan kimerült volt, de túl feszült ahhoz, hogy aludni tudjon. Így előhúzta a bőröndöt az ágy alól, és elkezdett pakolni.

Mogorván összehajtogatott minden egyes ruhát, és azt sem felejtette el, hogy alulra rakja a nehezebb darabokat, mint a farmernadrág és a cipő. Aztán kinyitotta a fiókot, ahol Sophie az alsóneműjét tartotta. Leheletnyi parfüm szállt az orrába, és megremegett a keze, amikor az apró bugyikat, melltartókat és a selyem hálóinget gondosan betette a bőröndbe. Minden egyes ruhadarab emlékeket rejtett, és a férfi szíve majd megszakadt.

A sarokban álló kis asztalon egy jegyzettömbből kitépett papírlapot talált, amelyre a lány terveket rajzolt a férfi hálószobájáról. Mellé megjegyzéseket írt a bútorról, javaslatokat tett a színekre, az anyagokra és a szőnyegre. Az alatta lévő papíron a gyerekszoba berendezését rajzolta le.

Sophie mindent részletesen ábrázolt: a régimódi bölcsőt, a foltmintás takarót, a vastag szőnyeget, a hintaszéket és a szekrényt, mellette a polcot plüssállatokkal.

Mark égő szemmel bámulta a vázlatot. Legszívesebben a földre vetette volna magát, hogy sírjon, mint egy kisgyerek.

Elveszítette Sophie-t és a kisbabát. Mindent elveszített.

Torkából elkínzott sóhaj szakadt fel, amikor a rajzokat betette a bőröndbe a többi holmi közé. Menekülésszerűen elhagyta a szobát.

De a saját hálószobájában sem talált nyugtot. Zordan lerángatta az ágyneműt. Ma éjjel a kanapén alszik.

Miközben a csizmáját húzta le, megszólalt a telefon. Felugrott és odabukdácsolt.

– Halló! Mark?

Angol akcentus. Sophie anyja!

A csudába! Hogy mondja el neki?

– Jó estét. Lady Felsham.

– Bocsásson meg, hogy ilyen későn zavarom. Már korábban is próbáltam hívni, de senki nem vette fel.

– Semmi gond. Még úgysem aludtam. – Nagy levegőt vett. – De attól tartok, nem adhatom Sophie-t. A lánya…

Nem sok hiányzik, és összeomlik. Idegesen megdörzsölte az orrnyergét, és a megfelelő szavakat kereste.

– Kórházban van. Sajnálom, hogy ezt kell mondanom. Elvetélt.

– Ó, Mark! – Az asszony hangja megremegett.

– De már jobban van. Éjszakára a kórházban marad.

– Az én szegény kicsikém. Egész nap olyan furcsa érzésem volt, mintha valami nem lenne rendben. Ezért is próbáltam folyamatosan telefonálni.

Egy darabig nyomott csend telepedett rájuk.

– Annyira sajnálom, fiam! Amikor a kislányom a terhességről mesélt, olyan boldog volt, olyan büszke és magabiztos. Én is annyira örültem. Azt mondta, hogy maga is nagyon örül a babának.

– Igen. – Mark nagyot sóhajtott, és vállával nekidőlt a fáinak. – Az orvosok azt mondják, elkerülhetetlen volt a vetélés. A magzat már egy ideje nem fejlődött.

– Értem. Ilyesmi sajnos tényleg előfordul. Milyen szörnyű! Szegény kislányom. Ha visszamegy Coolabah Watersre, sok szeretetre és gondoskodásra lesz szüksége.

Mark nagyot nyelt.

– Nem akar idejönni.

– Tessék?

– Azonnal vissza akar menni Londonba. – A férfi lehunyta a szemét.

– Mark – mondta végül Lady Eliza. – Tudom, hogy nem tartozik rám, de maga egyetért Sophie döntésével?

A férfi torka összeszorult. Egy szót sem bírt kinyögni.

– Ismerem a lányomat. Nagyon hirtelen teremtés, és könnyen túlreagálja a dolgokat. Igazából alig volt ideje mindent nyugodtan átgondolni.

– Ez így van.

– Nagyon a szívére veszi, ugye?

– Ez életem legszörnyűbb napja.

– Segítene, ha beszélne róla?

– Kétlem.

De Mark nagyon is jól tudta, hogy a beszélgetés elkerülhetetlen. Sophie édesanyjában volt valami nagyon kedves, együtt érző vonás. Mark megadóan lecsúszott a földre, és ott maradt, nekitámaszkodva a falnak.

– Jó – adta meg magát végül. A szemét könnyek égették. – Mit tanácsol?

A reggeli vizitnél az orvos meglepődött, amikor megpillantotta Sophie-t.

– Sokkal jobban néz ki. Ne feledje: maga egészséges, és biztos vagyok benne, hogy a következő babát ki tudja hordani. Ezt leszámítva jó hírem is van. Az állapota stabil. Már ma hazamehet.

Haza… Lélekben Coolabah Waterst látta maga előtt. De ezt az álmát el kell temetnie. Az otthona természetesen a londoni lakása. Ám hasztalan várta a honvágy jelentkezését.

Talán majd akkor jönnek ezek az érzések, ha ismét Angliában lesz, ha meglátja az édesanyját meg Emmát, és ott lesz a saját lakásában. Talán akkor majd sikerül kiűznie a fejéből ennek a jóképű, magas férfinak és hatalmas faházának a képét.

Mihelyt hazaér, maga mögött hagyja ezt az egészet. És idővel el fog halványulni minden Markkal kapcsolatos emléke, akár egy rossz álom.

Kit akar ezzel megtéveszteni?

Markban minden tökéletes volt. Sosem fogja elfelejteni, mindig is hiányozni fog neki. Fülig beleszeretett ebbe a férfiba, annak dacára, hogy kint él a nagy pusztaság közepén.

Ha őszinte akart lenni, maga is megszerette ezt a környéket. Valahogy Mark részévé vált a pusztaság is, és ő kezdettől fogva tudta, hogy a kettőt csak együtt kaphatja meg. Milyen kár, hogy közben mindkettőt meg is szerette!

Miközben kis táskájába bepakolta a holmiját, eltűnődött, hogy lesz-e valaha is olyan önfeledt és vidám, mint a férfival volt. Szomorúan a hasára tette a kezét, a lapos, üres hasára.

Mély vágyakozás fogta el a babája után. Mennyire szerette volna, hogy a pocakjában legyen…

Térde megremegett, egy pillanatra le kellett ülnie az ágy szélére. Annyira nehéz volt elfogadni, hogy sosem szülte volna meg ezt a babát. És azt sem tudta felfogni, hogy a gyerekkel együtt Markot is elveszítette. Mert ha nem lett volna terhes, még csak fontolóra sem veszi, hogy komoly kapcsolatba kerüljön a férfival. Alapjában véve csak azért volt itt, mert várandós lett. Ezt nem szabad elfelejtenie.

Miközben szeretkeztek, a férfi szakadatlanul becéző szavakat sustorgott a fülébe, amelyek mélyen a szívébe hatoltak, és reményt ébresztettek benne, de attól Mark még nem szerette igazán. Mindez csak a szenvedélynek tudható be. Fényes nappal sosem mondott neki a férfi hasonlóakat.

Ezt a tényt nem szabad kizárnia. Szembe kell néznie az igazsággal. Mark nem várja, főleg nem akarja, hogy ezek után mégis itt maradjon. A baba nélkül. Amikor Sophie tegnap döntésre jutott, úgy érezte, menten belehal. A lelke mélyén azonban tudta, hogy ez az egyetlen helyes lépés. Nincs más kiút. Most már csak a lehető leggyorsabban le kell foglalnia egy jegyet Londonba.

Mark már félúton volt Mount Isába, amikor megszólalt a telefonja.

– Szia, itt Sophie. Örülök, hogy végre el tudlak érni.

A férfi hátán végigfutott a hideg.

– Hol vagy? Megpróbáltalak elérni a kórházban, de azt mondták, hogy már kiengedtek.

– Igen. Sokkal jobban vagyok. A belvárosban ülök egy kávéházban. És te hol vagy?

– Fél órára tőled. Itt van nálam a holmid.

– Kedves tőled. Már felhívtam a repteret, és lefoglaltam egy helyet.

Mark szitkozódott, és remélte, hogy Sophie nem hallotta meg. A libabőrt hideg veríték váltotta fel.

– Mikor… indul a gép?

– Tizenkettőkor, Sydneybe.

Tizenkettőkor? Mark olyan erősen markolta a kormányt, hogy az ujjai belefehéredtek.

– Miért sietsz ennyire?

– Néhány napot szeretnék eltölteni ott – magyarázta a lány. – Haza majd csak pénteken repülök.

– Nem túl korai ez? Nem lenne szükséged még egy kis nyugalomra és pihenésre?

– Ne aggódj! Így lesz a legjobb.

A legjobb? Ezt nem gondolhatja komolyan! Mark ennél rosszabb hírt el sem tudott volna képzelni. De itt, az országút közepén nem állhat le vele vitatkozni.

– Sietek, és akkor odaérek délig.

– A reptéren találkozunk.

– Várj! – kiáltotta a férfi. – Beszélnünk kell, Sophie. Fontos…

Ám a lány addigra letette.

Sophie a repülőtér női mosdójában állt a tükör előtt. Azokat a ruhákat viselte, amelyeket Jill pakolt be neki: egy hajszálvékony pólót és egy rövid farmerszoknyát. A neoncsövek éles fényében siralmas látványt nyújtott. Szeme alatt sötét karikák húzódtak, arca egészen sápadt volt.

Könnyek gyűltek a szemébe. Bárcsak itt lenne az édesanyja! Legszívesebben már este felhívta volna. De hogyan magyarázza el neki, hogy minden félresikerült? Hogy megint csődöt mondott?

Gondosan alapozót vitt fel a szeme alá, és egy kis rúzzsal kihúzta a száját. Végül ujjaival beletúrt a hajába, hogy dúsabbnak hasson. Aztán próbaképpen belemosolygott a tükörbe.

Ha meg akarja győzni Markot, jobban kell csinálnia. Nagyokat lélegzett, és még egyszer megpróbálta. Mesterkélt mosolyával és bánatos tekintetével inkább egy bohócra hasonlított.

Elképzelte, amint Mark a lélegzetelállító, magas termetével belép a csarnokba. Sophie elkomorult, ha a búcsúzásra gondolt. Szeme nedvesen csillogott.

Nem! Ma nem sírhat. Fel kell vérteznie magát a búcsúzáshoz. Csak akkor képes túlélni. Ahogy tervezte, elköszön Marktól, közben majd bátran mosolyog, és könnyek nélkül felszáll a repülőgépre.

Eltökélten odament az újságos bódéhoz. Az idegei annyira feszültek voltak, hogy nem tudott volna meginni több kávét. Inkább vett magának egy magazint meg egy üveg ásványvizet. Felfedezett egy szabad helyet, leült, és megpróbált olvasni.

Természetesen nem ment. Az újság tele volt a sztárok szerelmi drámáiról szóló hírekkel. Mit érdekli őt mások bánata, amikor a sajátjával is épp elég baja van! Inkább tovább lapozott a keresztrejtvényhez. Az első mezőket könnyűszerrel kitöltötte, és így egy darabig elfoglalta magát.

Ez jó volt. Ha a rejtvényre figyel, talán nem gondol a…

Kiejtette a kezéből a tollat, amikor a látóterébe került egy pár csizma, benne a hosszú, izmos férfilábbal. Felemelte a fejét, és Mark állt előtte. Fehér, hosszú ujjú inget viselt, amely tökéletesen kiemelte napbarnított bőrét. A lány szívverése rögtön felgyorsult. Mark ezerszer jobban nézett ki, mint bármelyik filmsztár.

Aztán a férfi szemébe nézett. Fájdalmat és mély gyászt olvasott ki belőle. Ettől teljesen elgyengült. Hogy fogja ezt kibírni? Hogyan lesz ereje egyáltalán felállni?

– Gyors voltál – szólt erőltetett vidámsággal, és megpróbált mosolyogni. Nem sikerült túl hitelesen.

Aztán nem jutott semmi az eszébe. A csevegéshez végképp nem volt semmi kedve.

Mark letette a bőröndjét, Sophie pedig elvette a mellette lévő székről a táskáját.

– Csak az útlevelemre van szükségem. – Idegesen turkálni kezdett a táskában. – Anélkül nem tudok beszállni.

Amikor felállt, a térde megroggyant. Mark azonnal megfogta a könyökénél.

– Sophie, ez őrültség. Nem vagy olyan állapotban, hogy ilyen hosszú útra vállalkozz.

A lány büszkén kihúzta magát, és elmosolyodott. Minden erejével megpróbált nem tudomást venni Mark bizsergető hatásáról.

– Jól vagyok. És csak Sydneybe repülök. Ott maradok két napig, mielőtt Angliába megyek.

A férfi megfogta a másik karját is, és maga felé fordította, hogy Sophie kénytelen legyen ránézni. Mark szemében olyan elszántság égett, hogy megijedt tőle.

A férfi egy pillanatig csak nézett rá összeszorított szájjal. Aztán nyugodt hangon megszólalt:

– Mondd meg nekem őszintén, mit akarsz! Tényleg vissza akarsz menni Angliába, és itt akarsz hagyni?

– Igen, ezt akarom. – Sophie majdnem kiabált, mintha nemcsak a férfit, hanem saját magát is meg kellene győznie. Semmilyen körülmények között nem engedheti, hogy Mark kételkedni kezdjen.

– Egészen őszintén? – makacskodott Mark, és még szorosabban fogta a karját. – Ha csak egy hajszálnyi kétséged is van, akkor mondd meg, Sophie!

Ez a viselkedés egyáltalán nem vallott Markra. A lány türelmetlenül meglóbálta az orra előtt az útlevelét.

– Nincs semmi okom, hogy maradjak. Ezt te is nagyon jól tudod. Folytathatod a régi életedet. Szabad vagy.

– Ez butaság. Nem gondolhatod komolyan.

Sophie torka annyira összeszorult, hogy alig kapott levegőt. Szemébe könnyek gyűltek. És noha minden erejével küzdött ellene, Mark arca elhomályosult előtte.

– Sophie! – szólt a férfi lágyan. – Tényleg azt hiszed, elmehetsz most úgy, hogy később ne bánnád meg? – Megsimogatta a karját. – Egy pillanatig sem gondolhattad komolyan, hogy most szabad vagyok, hogy ott folytathatom, ahol felhívtál azon az estén! Nem tudok így tovább élni. Nélküled nem.

A lány értetlenül ráncolta a homlokát.

– De hát nem is lesz gyerekünk…

– Tudom, és annyira sajnálom, édesem… – Mark lecsúsztatta a kezét a lány csuklójára. – Annyira sajnálom! Jobban gyászolom a babánkat, mint azt el tudom mondani.

Sophie könnyei most már feltartóztathatatlanul átszakították a gátat, és csak folytak le az arcán.

– De hát nem látod, mit jelent ez? Ha nincs baba, akkor csak kettőnkről van szó. Az egymás iránti érzéseinkről. Arról van szó, hogy mit érzek irántad, Sophie Felsham. Irántad, egyedül. És megmondom neked, hogy én nem engedlek felszállni erre a gépre. Különben sosem élném túl. Elveszítenélek, és azt… nem tudnám elviselni.

Egy pillanatig a lány csak állt ott némán. Nem kerülte el a figyelmét, milyen ideges és zaklatott a férfi. Látta a szemében, hogy igazat beszél.

– Mondd meg nekem, Sophie, mit tegyek? Kifekszem a kifutópályára a repülőgép elé. Ezt akarod? – Elengedte a lány kezét, és lefegyverzően rámosolygott. – Bármit megtennék érted.

Sophie nem akart hinni a fülének. Minden egyes szó gyógyír volt sebzett lelkére.

– Szeretlek – suttogta a férfi. – Mit mondjak még, hogy meggyőzzelek?

– Ó, Mark! – Sophie ajka remegett, ahogy elmosolyodott. Aztán megfogta a férfi kezét. – Kimondtad.

– Komolyan mondtam, Sophie. Szeretlek, Tudom, hogy mondták már neked aztán hátat fordítottak, és ezzel megsebeztek. De én akkor sem mondhatok mást. Mindig is szeretni foglak, értesz, ugye? Tudod, hogy minden szót komolyan gondolok?

– Igen – felelte a lány lágyan. – Értelek, Mark. Túl szép, hogy igaz legyen, de értem.

– Annyira szeretlek, Sophie. Nem engedhetlek elmenni. Nem tudok már élni nélküled, Sophie felemelte az arcához a férfi kezét, és belesimította az arcát. Olyan erősen érezte a közelségét, olyan jólesett, olyan csodálatos érzés volt…

– Sokat várok tőled, ha arra kérlek, hogy élj velem a Coolabah Watersen, tudom. Végtére is nem a Hilton Szálló.

– Nem is szeretem a Hiltont, Mark. A farmot is meg lehet szokni, de nekem rövid idő alatt a szívemhez is nőtt. Már nem vagyok benne olyan biztos, hogy Londonba tartozom. Őszintén szólva a várakozásaimmal ellentétben nem is tölt el olyan boldogsággal a tudat, hogy visszamenjek Londonba.

Körülöttük az. emberek a beszállókapukhoz siettek, de őket nem érdekelte. Mark a legnagyobb lelki nyugalommal átölelte Sophie-t, és odaadón megcsókolta.

Aztán halkan megszólalt, hogy a lány alig hallotta:

– Attól a perctől kezdve, hogy megérkeztél, egyre jobban beléd szerettem. Minden egyes reggellel, nappallal és éjszakával jobban. Sosem gondoltam volna, hogy lehetséges ilyen reménytelenül és mélységesen megszeretni valakit, ráadásul kevesebb mint két hét alatt.

– Meg tudom érteni – felelte a lány lélegzet-visszafojtva, s ujjával gyengéden körberajzolta a férfi ajkát. – Én is ugyanígy voltam vele.

Mark arca sugárzóan felderült.

– Ígérem, hogy boldoggá teszlek, ha itt maradsz.

Lágyan körbefogta Sophie arcát, aztán lassan, bensőségesen megcsókolta.

– Én is szeretlek – lehelte a lány az ajkára. Egy darabig csak álltak ott összeölelkezve, és élvezték egymás közelségét. Hajszál híján örökre elveszítették egymást. Annál drágább kincs volt most az együttlétük.

– Menjünk haza! – javasolta végül Sophie, és belekarolt a férfiba.

– Mesés ötlet. A lehető legjobb.

Félúton a parkoló felé a férfinak eszébe jutott Sophie bőröndje, amely még mindig ott állt a csarnok közepén, ahol Mark letette. Nevetve mentek vissza érte.

– Még valamit majdnem elfelejtettem – mondta Mark, amikor betette a csomagtartóba a bőröndöt. – Az anyukád éjjel telefonált.

Sophie meglepetten nézett rá.

– Mit akart?

– Aggódott miattad. Egész nap rossz érzése volt, hogy nem vagy jól.

Sophie sosem hitte volna, hogy az édesanyja váratlan aggódása ilyen jóleshet neki.

– Elmeséltem, mi történt, és végtelenül sajnálja. Aztán elég sokáig beszélgettünk. Azzal fejeztük be, hogy meghívtam magunkhoz.

Annyira elképzelhetetlen volt, hogy az anyja eljöjjön az ausztrál bozótosba, hogy Sophie levegőért kapkodott.

– Úgysem tud eljönni. Túlságosan elfoglalt.

Mark a fejét rázta.

– Mégis eljön. Habár az operaszezon közepén van, azt mondja, van helyettese, aki szívesen beugrik a szerepeibe. Nagy kiugrási lehetőség lesz neki.

– Nocsak! – Sophie alig jutott szóhoz. Az anyja vállalja ezt a megerőltető utat, hogy őt láthassa? Aztán eszébe jutott valami. – De… de hogy hívhattad meg, ha nem is tudtad, hogy itt maradok?

– Nos… – Mark kisfiúsan elmosolyodott. – Nem tudtam elviselni a gondolatot, hogy nem maradsz itt. Bármit megtettem volna, hogy maradj.

– Ó, Mark!

– Két nap múlva itt lesz az édesanyád, és arra gondoltam, biztosan segítene nekünk az esküvői előkészületekben. Szerinted?

A lány meglepetten felsikoltott, aztán újra könnyek lepték el a szemét, miközben imádattal átölelte a férfit.

– Ez a legjobb javaslat, amelyet valaha is hallottam.

Szenvedélyes csókkal pecsételték meg egyetértésüket.

Amikor végül beszálltak a kocsiba és elindultak, Sophie-nak eszébe jutott valami.

– Azt mondta az orvos, hogy néhány hónap múlva újra megpróbálhatok teherbe esni.

Mark mosolygott.

– Remek. Lehetne egy csomó gyerekünk.

– Az elsőt szeretném Jacknek hívni.

– Jack Winchesternek? – vigyorgott Mark, és beindította a motort. – Jól hangzik. De mi a baj a Jane-nel?

– Semmi – kacsintott rá Sophie. – Mindkettő tetszik.

– Akkor lesz egy fiú és egy lány is – hagyta helyben Mark, és kifordult a parkolóból.

Hazafelé tartottak Coolabah Watersre. Sophie életében először érezte magát tökéletesen boldognak. Megingathatatlan bizonyosság áradt szét a lelkében. Mark szerelmében sosem kell kételkednie…